

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*A
Gentleman
Courtesan
Novella*

The Christmas Courtesan

The Widows Four Book 1

Victoria Vale

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

NOEL FAHİŞESİ (CENTİLMEN FAHİŞELERİN
ROMANI)

Dullar Dörtlüsü 1. Kitap

VICTORIA VALE

Telif Hakkı© 2021 yazan Victoria

Vale Kapak Resmi: Gece Yarısı

İlham Perisi

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

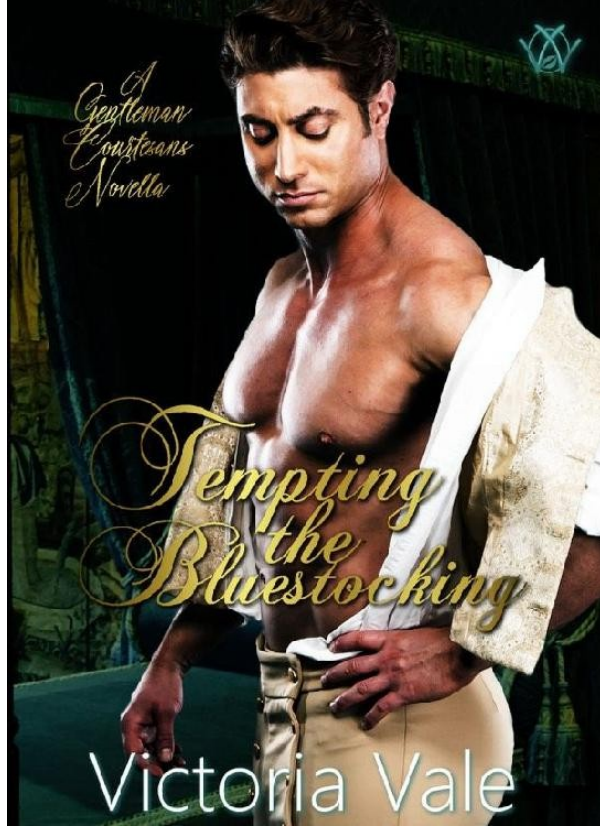
[Sonsöz](#)

[The Gentleman Courtesans](#)

[More by Victoria Vale Yazar](#)

[Hakkında](#)

Victoria'nın Bültenine abone olduğunuzda Tempting the Bluestocking (A Gentleman Courtesans Novella) kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasını alın!

Kaydolmak ve ücretsiz hediyenizi almak için [buraya dokunun](#).

BÖLÜM 1

"Yapmayın hanımlar. Bu saçma söylentilere inanmanız mümkün değil. Londra'da *erkek* fahişeler mi? Bu fikir bile çok saçma!"

Leydi Miranda Hughes az önce örnekleyicisine işlediği pembe rozetten başını kaldırıp baktı. Sabah odasının etrafında toplanan diğer kadınlar işlerini bırakmış, Noel şenlikleri hakkında konuşmalar çok daha skandal bir konu lehine kaybolmuştu. Örnekleyiciyi ve iğneyi ayaklarının dibindeki iş çantasına bırakarak boş çay fincanına uzandı.

Bayan Maud Portemaine, haftalık çay ve oya seansları sırasında konuşulan son dedikoduya karşı tiradını sürdürdü.

Maud, yuvarlak gözlüklerinin kenarından onlara bakarak, "Hiçbir erkek para için kendini tutacak kadar çaresiz değildir," diye ısrar etti. Sert açıları ve keskin yüz hatları vardı, ancak gözlük camlarının arkasından, saçlarından kurtulmuş kestane rengi saçlarının dalgalanmalarıyla çerçevelenmiş bir çift hoş mavi göz seçilebiliyordu.

Miranda fincanını yeniden doldururken alaycı bir homurtu çıkardı. "Ton'daki erkeklerin yarısı para için yanıp tutuşuyor. Neden her sezon ilk kapılanlar hep varisler oluyor sanıyorsunuz?"

Büyük bir çeyiz ona avantajlı bir evlilik için birkaç fırsat sunduğundan, bunu kendisi de doğrulayabilirdi. Artık dul olduğu için ona kur yapmak için sıraya giren daha az talip vardı ama Miranda bundan şikâyetçi değildi. Özgürlüğünü seviyordu ve cömert bir çeyiz payı sayesinde hayatının geri kalanında yaşam tarzını sürdürebilirdi.

Leydi Mary Caulfield aralarındaki gümüş kuleden buzlu iki kek seçerek, "Zaten çoğu evlenmek istemiyor," dedi. Şakaklarındaki sarı bukleler, sandalyesinde arkasına yaslanıp pastasından küçük, hanımefendice bir ısırık aldığı anda sallanıyordu. "Birinin yatağını ısıtmak ve hala kendine bir servet kazanmak varken neden bir varisle evlenesin ki?"

Maud şaşkınlık içinde Mary'ye bakarken ağzından bir şeyler kaçırdı. "Gerçekten, Mary ... söylediğin şeyler!"

"Haksız değil," diye cevap verdi Miranda. "Var olduklarını bilmenin seni neden rahatsız ettiğini anlayamıyorum Maud. Eğer bir kadın bir adamın metresi olabiliyor ve bu süreçte kendine bir kralın fidyesini kazandırabiliyorsa, bir erkeğin de aynısını neden yapamayacağını anlamıyorum."

"Öyle bir şey yok," diye ısrar etti Maud. "Bu sadece aptalca bir söylenti."

"Leydi Banbury bana biriyle ilişkisi olduğunu söyledi," diye ekledi sıkı sıkıya bağlı gruplarının dördüncüsü Bayan Joan Durbin. Siyah saçlı ve neşeli bir kadındı, gülümsediğinde sol yanağında şakacı bir gamze belirliyordu. "Neden yalan söylesin ki?"

"Oh, pish!" Maud homurdandı. "Leydi Banbury'nin yalan söylemek için her türlü nedeni var. Gırtlığına kadar borca batmış durumda ve yapıştırdığı mücevherleri gerçekmiş gibi göstermeye çalışıyor."

"Bu onun zorluklarından önceydi," diye karşılık verdi Joan. "Ve ben ona inanıyorum."

"Ben de öyle," dedi Mary. "Bütün bu olanları çok büyüleyici buluyorum! Erkekler uzun zamandır eğleniyorlar, bize de terbiyemizi takınmamızı, sessiz kalmamızı ve gölgelerinde durmamızı söylüyorlar. Sanki bizim kendi isteklerimiz ve ihtiyaçlarımız yokmuş gibi."

Neredeyse unutulmuş bir his Miranda'nın orta yerinden geçerek ona tensel zevkleri deneyimlemeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlattı. Evliliğinin eksik olmayan tek yanı buydu, çünkü kocası sağlıklı iştahı olan bir adamdı ve ona cinsel ilişki mekaniğini öğretmekten çekinmemişti. Bu onun için utanç verici olabilirdi ama birinin karısı olmakla ilgili özlediği tek şey buydu. Yatak odasının dışında Lord Hughes ile birbirlerini hiç tanımıyorlardı.

Çocuklarının doğumunun onları birbirlerine daha da yakınlaştıracığını umuyordu. Ama Lord Hughes kızlarının üzerine titrerken, karısından uzak durmuştu -sanki küçük Ursula'yla olan kan bağı Miranda'yla asla paylaşamayacağı bir dostluğa yol açıyormuş gibi.

Miranda fincanını kaldırarak, "Duyduk duymadık demeyin," diye mırıldandı.

Maud sanki az önce ekşi bir şey tatmış gibi dudaklarını büzdü. "Miranda, sana şaşırdım. Bu ikisinden böyle bir konuşma beklerdim."
_"

"Örnekleyicimi beğendin mi?" Joan cıvıldadı, yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı.

Erkeklik organının olması gereken yeri sarmaşık yaprağından başka bir şeyle örtülmemiş çıplak bir adam figürünü ortaya çıkardı ve böylece Maud'un ne demek istediğini kanıtladı. Mary çay fincanına doğru kıkırdarken Miranda gülümsemesini bastırdı.

"Ama senden değil," diye devam etti Maud, Joan'a alaycı bir bakış atarak. "Uzun zamandır dul olmanın ne demek olduğunu unutmadığına eminim.

gibi," diye karşı çıktı Miranda. "Kocalarımız ölmüş olabilir ama bu bizim de öyle olmamız gerektiği anlamına gelmez."

"Yemin ederim Maud, sanki bir gecede yaşlı bir iffet abidesine dönüştün," dedi Mary alayla. "Bence bir ilişkiye girmek eğlenceli olurdu... hiç değilse merakını gidermek için. Başka biriyle, evlenmek zorunda kalmayacağın biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istemez misin?"

"Ama bunun için *ödeme yapmak* bir tür ... gibi ..." Maud elini havada salladı, sözcük ararken dudakları kıpırdadı ama görünüşe göre hiçbir şey bulamadı.

"Sevgili Roddy öldüğünde, bana kalan mirası beni mutlu edecek her şey için kullanmamı söylemişti," dedi Mary, sesine bir hüznün karışmıştı. Miranda'nın kibar ama mesafeli birlikteliğinin aksine, Mary'nin Rodingham Kontu'yla evliliği bir aşk evliliği idi.

Maud, "Parayı fahişelere harcamanızı istemediğinden eminim," diye karşılık verdi.

"Onlar fahişe değil," diye karşı çıktı Mary. "Onlar fahişe. Arada fark *var* canım."

"Eğer böyle bir şey varsa, ki olmadıklarından eminim," diye karşılık verdi Maud.

Kendi iş çantasından bir şey almak için eğildiğinde Joan'ın ifadesi kendini beğenmiş bir hal aldı. Miranda'nın gözleri büyüdü, Maud soluk soluğa kaldı ve Mary, Joan'ın incelemeleri için bembeyaz bir kartviziti havaya kaldırmayla, "Biliyordum" diye mırıldandı. Üzerinde kesinlikle erkeksi bir yazıyla iki büyük harf basılmıştı ve kenarları kalın kıvrımlarla süslenmişti.

GC.

"Nereden buldun bunu?" Mary sanki çok yüksek sesle konuşursa kart kaybolacakmış gibi fısıldadı.

"Bunu bana Leydi Banbury verdi," diye yanıtladı Joan, kartı incelemesi için Miranda'ya uzatırken. "Görünüşe göre, ancak bu kartı modacı Madam Hershaw'a gösterirseniz mal sahibiyle görüşebiliyorsunuz - onun dükkânı Cavendish Meydanı'nda, biliyorsunuz. Leydi Banbury'ye göre, ona kartı veriyorsunuz ve özel bir elbise aradığınızı söylüyorsunuz... akşam giyilecek bir şey. Aklınızda ne olduğunu sorduğunda, belirli bir beyefendiyi etkilemek istediğinizi ve ihtiyacınız olan şeyin Londra'daki diğer kadınların sahip olduğu hiçbir şeye benzememesi gerektiğini söylüyorsunuz. Onu giydiğinizde kendinizi dünyanın en büyüleyici kadını gibi hissetmek istiyorsunuz. Ona kırmızı satenden yapılmasını istediğinizi söyleyin."

Miranda kartı Maud'a uzatırken, Mary koltuğunun kenarına geçti ve dikkatini Joan'a verdi.

"Sonra ne olacak?"

"Sonra sizi gizli bir arka odaya götürüyor ve burada ajansın sahibi sizinle buluşup ayarlamaları yapıyor. Her şey çok gizlidir. Yeni müşterileri sadece referansla kabul ediyorlar... bir müşterinin güvendiği bir arkadaşına verdiği kartla."

"Oh, saçmalık!" Mary kartı incelemeyi bitirip Joan'a geri verirken Maud haykırdı. "Bunların herhangi biri doğru olsaydı, şimdiye kadar haberimiz olmaz mıydı sanıyorsun? Skandal, *Ton*'un can damarıdır, bu yüzden böyle bir şeyin birileri öğrenip onları ifşa etmeden bu kadar uzun süre devam ettiğini anlayamıyorum."

"Hmm," diye düşündü Miranda, dalgın bir şekilde çöreğine uzanırken. "Aslında düşününce, göz önünde faaliyet göstermeleri çok zekice. Bu fahişelerle birlikte olan kadınların, bu bilginin yanlış ellere geçmesine izin vermekle kaybedecekleri çok şey var. Elbette bunu bir sır olarak saklıyorlar. Bu hikayeyi yaymayı düşünecek herhangi bir kadın... bu süreçte kendi itibarını da mahveder, değil mi?"

"Kesinlikle," diye onayladı Joan.

Maud onları başından savdı ve kucağındaki örnekleyiciye döndü. "Ben hâlâ bunun bir tür eşek şakası olduğunu düşünüyorum. Bir hanımefendi muhtemelen Madam Hershaw'a gidecek ve soruşturmasından asla giyemeyeceği pahalı bir elbiseden başka bir şey alamayacak."

"Şey," dedi Mary, bir bayandan diğerine bakarken kelimeyi uzatarak. "Emin olmanın tek bir yolu var, değil mi?"

Joan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten bir tane kiralamaya çalışmamı önermiyorsun, değil mi?"

Maud, "Sende onların kartlarından biri var," diye işaret etti. "Kendin için araştırma yapmaya niyetin yoksa onunla ne yapıyorsun?"

Kendisini ısırmasından korkuyormuş gibi karta bakan Joan omuz silkti. "Öyle ya da böyle karar vermemiştim. Leydi Banbury bana teklif etti ama haftalardır yanımda taşıyordum, bakmaktan başka bir şey yapmaya korkuyordum."

Maud iğnesini kararlı bir şekilde batırarak, "O halde anlaştık," dedi. "Madam Hershaw'a gidip söylentilerin doğru olup olmadığını öğrenecek ve sonra bize rapor vereceksin."

"Ben mi?" Joan soluk soluğa itiraz etti. "Ama mümkün değil! Lord Vaughan ve ben tanıdık olmanın ötesine geçme yolunda ilerliyoruz. Sanırım yakında bir teklifte bulunacak ve her şey yolunda giderse

Plana göre, birkaç düşük yaka ve çapkın gülümsemeden başka bir bedeli olmayan bir sevgilim olacak. Mary'yi aday gösteriyorum. Ne de olsa aramızdaki en maceracı kişi o."

Maud sırtına vururken Mary bir yudum çay içti ve öksürük krizine tutuldu. "Ah, ama bir sevgili edinmeye hazır değilim. Daha çok erken."

Miranda'nın kalbi, iki yıldır dul olan ama Rodingham'dan ayrılmaya hazır olmayan arkadaşı için acıyordu. Birini bu kadar derinden sevmek nasıl bir şey olmalıydı? Bunu asla bilemeyeceğinden korkuyordu.

Mary, Maud'a doğru sinsi bir bakış atarak, "Bence aramızdaki en şüpheci kişi soruşturmayı üstlenmeli," diye ekledi.

Maud çenesini meydan okurcasına eğdi. "Sanmıyorum. Eğer bu ajans gerçekten varsa, o *fahişelerden* birinin hapsi mesafesine bile yaklaşmam."

Joan hınzır bir gülümsemeyle Miranda'ya döndü, kartvizit parmaklarının arasından uzanıyordu. "Sanırım geriye sen kalıyorsun. Huzur içinde yatsın Lord Hughes'tan beri bir sevgili edinmedin. Yaşlı, pörsümüş bir dul olarak ölmeye niyetin yok herhalde?"

Miranda karta baktı, basılı harfler ve dönen parşömenler gözlerinin önünde yüzüyordu. Dulluğun bağımsızlık anlamına geldiği elbette aklına gelmişti. Ancak, yıllarca süren ilahiyat fakültesi görgü kurallarından ve genç sosyete kızlarını samimiyet ve zevkin gerçeklerinden habersiz bırakan bir toplumun katı kurallarından kurtulmak zordu. Evlilik yatağından zevk almasını sağlamak için zaman ayıran bir kocaya sahip olduğu için şanslıydı, her ne kadar odaları dışında ona ilgi göstermeyi ihmal etse de.

Kendisi için tatmin edici bir hayat kurmuş olmasına rağmen -kendi kaprislerini takip ettiği ve böylesine değerli arkadaşlarla dostluk kurduğu bir hayat- Miranda görmezden geldiği ihtiyaçlarını inkâr edemezdi. Evlilik onda artık tatmin edilmeyen tutkular uyandırmıştı. Lord Hughes'a düşkün olsa da, birlikteliklerinin temeli çoğunlukla yataktaki uyumlarına dayanıyordu. Onun sıcak ve ağır bir şekilde üzerinde olmasını... bunu itiraf etmek istediğinden daha fazla özlemişti.

"Hayır, elbette değil," diye cevap verdi, üç kadının sessizce onun cevabını beklediğini fark ederek. "Ben sadece... şey, bir sevgili edinme fırsatı henüz karşıma çıkmadı."

"Öhöm," diye mırıldandı Joan, kartviziti eline tutuşturarak. "Görünüşe göre fırsat az önce kapınızı çaldı."

Maud, "Biri öğrenirse mahvolur," dedi.

"Kimse öğrenmeyecek," diye karşı çıktı Mary. "*Ton*'un diğer kadınları bundan kurtulabiliyorsa, Miranda da kurtulabilir. Ayrıca, istemezse onlardan birini tutmak zorunda da değil. Hiçbir şey değilse, hikayelerin doğru olup olmadığını teyit edebilir. Bundan sonra ne yapacağı tamamen onu ilgilendirir."

Miranda alay etti. "Şimdi böyle söylüyorsun ama sana bir metres tutmaya başladığımı söylediğim anda tüm detayları öğrenmek isteyeceksin."

Joan, "Sadece bunları açıklamak istersen," diye cevap verdi. Yüzündeki sinsi ifade Miranda'ya, skandal yaratan her ayrıntıyı anlatana kadar ısrarla takip edileceğini söylüyordu.

Miranda iç çekerek kartı inceledi, heyecandan içi içine sığmıyordu. Genç bir kadinken hiç cesur olmamıştı. Yetiştirilme tarzı onu mükemmel, kibar bir hanımefendi yapmış, bir baronun karısı olarak geleceğini garanti altına almıştı.

Miranda'nın gençliğinde kendisine dayatılan kızsı düşüncelerden sıyrılması için bir zaman varsa, o da şimdi idi.

Kartı özenle iş çantasına yerleştirirken gülümsedi. "Hanımlar, sanırım Madam Hershaw'ın elbise mağazasını ziyaret etmeniz gerekiyor. Kırmızı saten bir şeye ihtiyacım var."

"Çeyizim *gitti* de ne demek?"

Roger Thornton küçük kız kardeşinin sadece birkaç kelimeyle sakin bir kızıdan intikamcı bir cehennem zebanisine dönüşmesini izledi. Ağabeyleri Lord Angus Thornton, Emily'nin yaklaşmakta olan tiradını hissetmiş gibi iki elini de savunmaya çekmişti. Roger onu pek suçlayamazdı, çünkü aile servetini korumak - tek kız kardeşleri için etkileyici bir çeyiz de dahil olmak üzere - vikont unvanıyla birlikte verilen görevlerden biriydi. Her zamanki gibi Angus bu konuda da diğer her şeyde olduğu gibi berbat olduğunu kanıtlamıştı. Tek tavsiyesi çarpıcı görünüşüydü, ki bu da bu durumda kesinlikle kimseye yardımcı olmuyordu.

"Şimdi Emily," diye söze başladı Angus, kız yumruklarını sıkmış ona doğru ilerlerken geri çekiliyordu. "Bunu düzeltebilirim; sadece bana zaman vermelisin."

"Zaman mı?" diye patladı, ellerini öfkeyle havaya kaldırdı. "Zaman falan yok! Lord Lovett evlenmek için beni istemeye niyetli olduğunu açıkça belirtti. Bunu yaptığında yoksul bir gelin alacağını mı söylemek istiyorsun?"

Angus omuz silkerek, "Eğer sana gerçekten değer veriyorsa, seni çeyiz olmadan da isteyecektir," dedi.

"Adamın bir varise ihtiyacı var, seni aptal!" Emily çığlık attı. "Elbette bana değer veriyor ama burada aşktan daha fazlası söz konusu! Lovett'ın kalbiyle düşünme lüksü yok. Sence onu borçtan kurtaracak kadar büyük bir çeyizle geleceğimi bilmeseydi bana zaman ayırır mıydı?"

Angus cevap vermek için ağzını açtı ama Roger ayağa kalktı ve bu hareket kardeşlerini susturdu. İkisi de ona boyun eğdiğinden, insan onun en büyükleri olduğunu düşünebilirdi. Keşke gerçekten ilk doğan o olsaydı; hayatları çok daha kolay olurdu.

"Söyle ona," diye emretti, yavaşça, kısa ve öz bir şekilde.

Angus sanki Roger ona vurmuş gibi irkildi. "Böyle konular-"

"Ona bu kadarını borçlusun," diye araya girdi bir elini sallayarak. "Açıkla kendini."

Angus içinden küfrederek, elleri kalçalarında onlardan uzaklaştı. Emily çatık kaşlarla Roger'a baktı, gözlerinde sessiz bir soru vardı. Roger başını sallayarak, pislik kardeşlerinin parayla ne yaptığa dair hiçbir fikri olmadığını, ancak birkaç tahminde bulunabileceğini belirtti.

Angus onlarla tekrar yüz yüze geldiğinde, ikisinin de çok iyi bildiği bir ifade takınmıştı: özür dileyen bir utanç. Roger dişlerini sıktı ve şüphesiz acınacak bir mazeretler dizisi olacak şeyi bekledi.

Angus tek bir nefeste, "Bu girişimin sağlam bir girişim olduğu konusunda bana güvence verildi," diye atıldı. "Para iki katına çıkacaktı ve ben sadece durumumuzu iyileştirmek istiyordum. Parayı geri aldıktan sonra kimsenin haberi olmadan iade etmek niyetindeydim."

"Çeyizimi *spekülasyonla* uğraşmak için mi kullandın?" Emily ağladı. "Angus, bunu nasıl yaparsın?"

"Bunun kesin bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Spekülasyon meselelerinde böyle bir şey yoktur," diye tersledi Roger, öfkesi yükselmeye başlamıştı. Angus'un böyle bir şey yapmış olması onu şaşırtmamalıydı, gerçi kardeşinin kız kardeşinin çeyizini çalmaktan daha üstün olduğunu düşünebilirdi. Görünüşe göre Roger yanıliyordu.

Emily en yakındaki sandalyeye çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Oh, Tanrım. Artık asla bir eşleşme yapamayacağım... ne Lovett'la ne de başka biriyle."

Roger onun omzunu teselli edici bir şekilde sıkarken Angus'a sert bir bakış fırlattı. "O kadar da kötü değil."

"Öyle," diye ısrar etti Emily. "Her şey tamamen mahvoldu!"

Kadınların histeri nöbetleri genelde Roger'ı rahatsız ederdi ama bu onun küçük kız kardeşiydi. Onun iki katı yaşında olduğu düşünülüyordu, ona bir kardeşten çok bir baba gibi hissediyordu. Emily doğduğunda sekiz ve on yaşlarındaydı ve ebeveynlerinin ölümü onu ailenin gayri resmi reisi rolüne itmişti. Angus'un unvanı miras almış olması ya da mali durumlarını kontrol etmesi önemli değildi. Roger pratik biriydi, Angus ve Emily'nin tavsiyeye ihtiyaç duyduklarında başvurdukları kişiydi. Emily ile aralarında ölü doğan üç bebeğin kaybı, yıllar içinde aralarında büyük bir uçurum bırakmış olsa da, ona olan sevgisi güçlü bir bağ yaratmıştı. Onun ağladığını görmek midesinin düğümlenmesine neden oluyordu.

"Bunu düzelteceğim," diye ilan etti Roger, ama bunu nasıl başaracağı konusunda hiçbir fikri yoktu. "Beni duyuyor musun, Em?"

Emily'nin iri mavi gözleri ona bakarken yaşlarla doldu. "Oh, Roger, ama nasıl-"

"Bırak onu ben düşüneyim."

Angus ensesini ovuşturdu ve pişman görünmek için elinden geleni yaptı. "Bunu yapmak zorunda değilsin Rog. Bunun benim temizlemem gereken bir pislik olduğunu biliyorum."

Roger'ın kızgınlığı doruk noktasına ulaştığında yüzü alev alev yanmaya başladı. Angus sahte pişmanlık gösterilerine son verirse ona daha kolay tahammül edebilecekti. Bu gösteriler ancak Roger'ın onu bir sorundan kurtarmasına yetecek kadar sürdükten sonra Angus kendini bir sonrakine atıyordu.

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum!" diye kükredi, utançla öfke birbirine karışmış, kelimelerinde tökezlemesine neden olmuştu. Bu zayıflatıcı kusurunu bilenlerin sadece ailesi olması önemli değildi; Roger dilinin ihaneti yüzünden aşığılanmaktan asla vazgeçmedi.

Angus acıma ve tedirginliğin bir karışımı gibi görünen bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Rog ..."

"Defol. Dışarı." Roger'ın kelimeleri net ve sert çıkıyordu, bu genellikle kekelememek için mükemmel bir yoldu. Kusurunu dünyadan gizlemek için az konuşan bir adam olarak ün yapmıştı. Bu onu hiç yanıltmadı.

Angus kaşlarını çatarak itiraz etmek için ağzını açtı ama Roger kararlılığını korudu.

"Şimdi."

Angus başka bir şey söylemeden gitti. Roger Emily'yi sandalyesinden kaldırdı, sonra yüzünü avuçlarının arasına aldı ve başparmaklarıyla gözyaşlarını silip süpürdü.

"Ağlama," diye mırıldandı. "Bu sorunu senin için çözeceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye itiraz etti, bakışlarını kapıya dikerek. "Angus en büyükleri, vikont, geçimimiz konusunda güvenilebileceğimiz tek kişi."

"Doğru, ama o değil. Bu yüzden endişelenmeyi bırak ve bırak ben halledeyim." "Ama nasıl?"

Kızın burnunu şakacı bir şekilde çimdikleyerek başını salladı. "Bu konuda ben endişelenirim. Lovett teklif ettiğinde kabul et ve çeyiz hakkında hiçbir şey söyleme."

Emily rahatlamış bir iç çekişle kollarını ona doladı. "Sen bir kızın isteyebileceği en iyi kardeşsin."

Bir elini kızın altın sarısı saçlarında gezdirerek gülümsedi. "Biliyorum."

Emily kıkırdayarak, odaya girerken üzerinden çıkardığı şalı eline aldı. "Bir erkeğin isteyebileceği en iyi kız kardeş benim, değil mi?"

Roger burnunu kırıştırdı ve soru üzerinde düşünüyormuş gibi yaptı. "Sahip olduğum tek kişi sen olduğun için... Sanırım sen yapacaksın."

Kapıya doğru giderken onun koluna bir tokat attı. "Bu akşam Lord Lovett ve bana operada eşlik edeceksiniz, değil mi?"

Bir iniltiyi bastırdı, akşam için şaperonluk yapma sözünü unutmuştu. "Lovett'in uslu durmasını sağlamak için orada olacağım."

Roger, onu çeyizsiz kabul edemeyecek bir adamın Emily için yeterince iyi olmadığı konusunda ısrar etmek istedi. Ama Emily haklıydı; aşk bu denklemin sadece bir parçasıydı. O da yakında ailesini yoksulluk sınırından kurtarmak için bir eş almak zorunda kalabilirdi.

Roger evlilik düşüncesinden ürperdi - gerçi onu rahatsız eden bu fikir değildi. Daha ziyade, hayranlık duyabileceği ve hoş sohbet edebileceği türden biri olursa bir eşe sahip olmaktan hoşlanabileceğini düşünüyordu. Emily'ye duyduğu aşk, içinde kendi çocuklarına karşı bir özlem yaratmıştı. Kız kardeşi artık on sekiz yaşındaydı, küçük bir kız değildi. Evlenip iyi bir hanımefendi olacak ve Roger'ı Angus'un yükü dışında yalnız bırakacaktı.

Ancak evlenmek için kur yapma ritüelinden geçmek gerekiyordu ve Roger bu tür incelikler için yaratılmamıştı. Yabancılarla sohbet etmek başlı başına bir angarya idi. Bir kadını mihraba çekecek kadar uzun süre dilini tutmaya çalışarak bunu daha da zorlaştırmaya gerek yoktu. Onun kanından doğacak herhangi bir çocuğun konuşma bozukluğunu miras alabileceği endişesini boş verin.

Bu çekincelerin yanı sıra, Emily'nin çeyizinin bir an önce yerine konması gerektiği gerçeği de vardı. Kız kardeşinin Roger'ın bir kadını ikna etmesini bekleme lüksü yoktu.

Kısa bir süre içinde büyük bir para akışı için bir adam ne yapmalıydı? Roger Angus'u aramak için odadan çıktı. Bu konu üzerinde kafa yorarken, ağabeyi ile de konuşabilirdi. Noel bu kadar yakınken, Angus'un Emily'yi zaten üzdüğünden daha fazla üzmesine katlanamazdı. Eğer o aptal, kız kardeşlerinin yerleşmesine yetecek kadar uzun süre başını beladan uzak tutabilirse, Roger da kendi geleceğini düşünme fırsatı bulabilirdi. Kesin olan bir şey vardı ki, hayatının geri kalanını Angus'un pisliklerini temizleyerek geçirmeye hiç niyeti yoktu.

T Ertesi öğleden sonra Roger'ı kuzeni Leydi Beatrice Watson'la birlikte salonda otururken gördü. Evlilik onu Thornton'ların evinden çıkarmış ve dulluk ona bağımsızlık getirmişti. Yine de Roger, çocukluğundan beri aile sadakati kavramı ona aşılandığı için Beatrice ile ilişkisini sürdürmeye özen gösteriyordu. Etrafına bir göz attığında kuzeninin gayet iyi durumda olduğu anlaşılıyordu. Merhum kocasının erkek kardeşine baronluk miras kalmıştı ama cömert bir ortaklığın Beatrice'e hayatının geri kalanında yeteceği kesindi.

Çoğu Thornton'un koyu rengini miras almıştı; tıpkı Roger gibi simsiyah saçları ve koyu kahverengi gözleri vardı. Ondandır sadece birkaç yaş büyük olan Beatrice hâlâ gençliğin kıvılcımını ve canlılığını taşıyordu.

Roger sadece dikkatini dağıtmak için onu ziyaret etmişti ama bir şekilde Angus'un aptalca gafının hikâyesini ağzından kaçırılmıştı. Beatrice, Roger sözlerini bitirene kadar dudaklarını büzerek ve kaşlarını sıkarak onu dinledi. Sadece en gerekli kelimelere bağlı kaldığı için uzun sürmedi.

Beatrice başını sallayarak çay fincanını bir kenara bıraktı. "Yaşın ve tecrübenin Angus'a şimdiye kadar yanlışlarını göstermiş olması gerekirdi."

"Görünüşe göre durum öyle değil."

Beatrice bir parmağını çenesine vurarak dalgın gözlerle onu inceledi. "Yani Emily'mizin müstakbel kocasına sunabileceği bir çeyizi olmasını sağlamak sana düşüyor."

"Herhangi bir koca değil. Lovett'a gönül vermiş."

"Yakında sıfıra inecek. Bir süredir flört ediyorlar."

"Evet."

Gözlerini kısarak başını eğdi ve Roger'ı büyüteç altına tutulmuş bir kelebek gibi inceledi. "Biliyor musun Roger... oldukça yakışıklısın."

Sandalyesinde kıpırdandı, onun yakından incelemesinden aniden rahatsız oldu. "Teşekkür ederim."

"Özür dilerim, daha önce bunu gerçekten düşünmeme izin vermemiştim. Çok güzel saçlarınız ve güzel gözleriniz var."

Aman Tanrım. Evlilik teklif edecekti. Roger kaçınılmaz duygulara karşı kendini hazırladı.

Bir eş almayı düşünecek yaştasınız. Bu bütün sorunlarını çözer.

Bir aile istemiyor musun?

Her kadın sana sahip olduğu için şanslı olurdu.

"Beatrice," diye söze başladı, daha Beatrice dudaklarını bükmeden bu fikri geri çevirmeye hazırды.

"Kadınlardan hoşlanıyorsun, değil mi Rog?" diye sordu o daha devam edemeden. "Dürüst olmak gerekirse, birine kur yaptığını duyduğum bir zamanı düşünemiyorum. Yine de hep bunun biraz utangaç olduğun için olduğunu düşünmüşümdür. Öyle mi?"

Dişlerini sıktı, bu tür soruların her zaman neden olduğu kızgınlık ve rahatsızlıkla boğuştu. Utangaçlık, gerçeği kabul etmek istemediğinde başvurabileceği yeterince kullanışlı bir bahaneydi.

"Evet," diye yanıtladı.

Beatrice küçümseyici bir el salladı. "Angus senin zıttın olduğunda seni suçlayamam. O çok konuşuyor, sen ise az. Sanırım bu Tanrı'nın aileyi dengeleme yöntemiydi."

Homurdandı. "Haklı olabilirsin."

"Her neyse, düşünüyordum da... ikilemine bir cevap bulmuş olabilirim. Ama bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Roger sandalyesinde daha dik oturdu. Önümüzdeki bir ya da iki ay içinde büyük bir meblağ vaat eden her girişim idealdi. "Ne oldu? Çaresiz durumdayım."

Beatrice dudağını ısırarak ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Sana söylemeden önce, hakkımda kötü düşünmeyeceğine söz vermelisin. Katılmak istemediğinize karar verseniz bile... dul olmanın acınacak derecede yalnızlık olduğunu anlamanız için yalvarıyorum. Çoğu erkek bunu hiç düşünmez ama bir kadının da ihtiyaçları vardır. Sevgiye, şefkate ve... ve bir koca öldüğünde ve bizi yalnız bıraktığında var olmayan diğer şeylere ihtiyacımız var."

Roger onun dolambaçlı konuşmasının nereye varacağından emin olamayarak kaşlarını çattı. "Pekâlâ. Seni yargılamayacağım. Sadece söyle bana."

Beatrice derin, yavaş bir nefes aldı ve yüzünü ona döndü, ellerini önünde kavuşturdu. "Kendimden on yaş büyük bir adamla ilişkim var."

Junior. Yakışıklı ve komik biri ve aramızdaki bağın fiziksel şehvetten başka bir şeye dayandığını iddia edemesem de... beni çok mutlu etti."

Roger bir kaşını kaldırdı ama yüzünün bunun ötesinde ona ihanet etmesine izin vermedi. İçinde bir sürü tepki saklıyordu, en önemlisi de bu adamı -her kimse- bulup boynunu kırma istediği. Kendisine Beatrice'in sadece yetişkin bir kadın değil, aynı zamanda evlenmiş ve dul kalmış bir kadın olduğunu hatırlattı. Bu tür deneyimler konusunda onun ötesindeydi ve onun kararlarını sorgulamak ona düşmezdi. Ayrıca, Beatrice biraz eğlenceye ve uçarılığa kendini kaptıran ilk dul değildi. Sağduyulu davranarak hayatının tadını istediği gibi çıkarabilirdi ve Roger'ın ona aksini söylemeye hakkı yoktu.

"Anlıyorum," diye mırıldandı.

"İtirafımın senin sorununun çözümüyle ne ilgisi olduğunu merak ediyor olmalısın."

Roger'ın tek tepkisi başını eğmek oldu ve Beatrice'in üze

rin "Görüyorsunuz... David... şey, o bir fahişe."

de. Başını hızlıca sallayan Roger, kendi kendine bunu yapamayacağını söyledi.

onu doğru duymuştu. "Ne demek istiyorsun... o bir fahişe mi? Fahişeler kadındır."

Beatrice homurdandı. "Tabii ki böyle düşünüyorsun. Görünüşe göre, erkek cinsinden fahişelere ihtiyaç olduğunu fark eden en azından bir avuç erkek varmış. Çünkü varlar ve burnunuzun dibinde faaliyet gösteriyorlar."

Roger böyle bir şeyi ilk kez duyduğu için bugün sürprizlerle dolu geçecek gibi görünüyordu. Dedikoducu falan değildi ama toplum içinde nadiren konuştuğu için sık sık bir şeylere kulak misafiri olurdu. İnsanlar Roger'ın kulak misafiri olduğu bir dizi konu hakkında konuşurdu, çünkü sessizliği onu 'heykel' statüsüne düşürmüştü.

"Anlıyorum," diye cevap verdi, hâlâ kelimeleri bulmakta zorlanıyordu - kekeleyebileceğini düşündüğünden değil, kelimenin tam anlamıyla uygun bir cevap bulamadığından.

"Centilmen Kibarlar tam bir gizlilik içinde çalışırlar," diye devam etti, sanki devam etmezse onu durduracağından korkuyormuş gibi daha hızlı konuşuyordu. "Ve sağduyuları ve uzmanlıkları için cömertçe ödüllendirilirler."

Roger'ın merakı uyanmıştı ama böyle bir planı düşünmeye asla izin veremezdi. Asla işe yaramayacak bir dizi neden vardı.

"Bu adamları yaratıcılıkları için alkışlıyorum."

Beatrice sırttı. "Görmüyor musun? *Sen* de onlardan biri olabilirsiniz!"

"Sen çıldırmışsın," diye takıldı, ancak eğlencesinin altında, içinde bir endişe vardı. "Ciddi olamazsın."

"Ama ben öyleyim! David, ajansın artan talep nedeniyle zor durumda olduğundan bahsetti. Bu haber *ton* kadınları arasında yayıldıkça, onlara hizmet edecek cariyeleri de tükeniyor."

Roger dudaklarını tiksintiyle büzdü. "Hizmet. Kulağa çok... iğrenç geliyor."

Beatrice omuz silkti. "Erkeklerin kapalı kapılar ardında yaptıklarından daha fazlası değil. Tanıdığınız kaç erkeğin metresi var? Kaçı akşamlarını genelevlerde geçiriyor? Sen bile masum olduğunu iddia edemezsin."

"Doğru."

Gerçeği ifşa etme riskine girmemek için söyleyebileceği başka bir şey yoktu. Ona ilişkisini anlatmakta bir sakınca görmese de, Roger deneyimsizliğinin onu herhangi bir kadının sevgilisi olmaya uygun kılmadığını söylemeye pek hevesli değildi.

"Bu fikre karşı çıkıyorsun," dedi Beatrice, omuzları çökmüş bir halde. "Olacağını biliyordum ve seni suçlayamam."

Roger kuzeninin iyiliği için gülümsemeye zorladı. "Senin hakkında daha azını düşünmüyorum, çünkü. Aslında bu adamın seni mutlu etmesine çok sevindim."

"Şanslı bir kadını da aynı şekilde mutlu edebilirsin."

"Bea-"

"Yarın akşam David'le buluşmak için geri gelin. İşlerin nasıl yürüdüğünü anlatsın. Eğer ilgilenirseniz sizi ajansın sahibiyile tanıştıracabilir. Yılın bu zamanında, arkadaşlık isteyen pek çok kadın olduğunu tahmin ediyorum."

"Bunun akıllıca olduğundan emin değilim."

Kollarını göğsünde kavuşturarak ona bilmiş bir bakış attı. "Bana henüz en önemli soruyu sormadınız."

"Ne sorusu?"

"David'e emrime amade olması için ne kadar ödediğimi. Bana gerçekten ne kadar olduğunu sormak istiyorsun."

Roger bu konuda merakına yenik düşmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Bunu yapmayacaktı, o halde ona ne kadar para kazanılabileceğini söylemesinin ne önemi vardı? Yine de, tüm gerçekleri öğrenmeden hiçbir şeye karar vermezdi, bu yüzden bilmekten zarar gelmezdi. Emily'ye çeyiz sağlamak için yeterli olacağından şüpheliydi. Bir adam vücudunu satarak ne kadar para kazanabilirdi ki?

"Ne kadar?" diye sordu.

Anlaşıldığı üzere, bir erkek zengin bir kadının yatağında oldukça *fazla* para kazanabiliyordu. Aslında, genç bir bayana çeyizini hazırlamaya yetecek kadar para kalıyordu. Beatrice ilk ödemenin yanı sıra David'in özel hizmetlerinden yararlanmak istediği sürece ödenecek aylık ücreti de sayınca Roger çenesinin düşmesine engel olamadı.

"Elbette," diye ekledi kızgın bir yüz ifadesiyle, "David'in hizmetleri çok pahalıya mal oluyor çünkü o... özel bir mal olarak görülüyor. Onun beceri seti ... şey, bu tür ayrıntıları duymak isteyeceğinizi sanmıyorum." "Hayır."

"Demek istediğim, sizi potansiyel bir müşteri için cazip kılabilecek... benzersiz türden yetenekleriniz varsa, bu sadece değerinizi artırabilir."

Roger buna neredeyse kahkahalarla gülecekti. Ona akranları arasında ne kadar 'özel' olduğunu söylese muhtemelen şok olurdu, üstelik sadece bir cümleyi bir araya getirmek için harcadığı çaba yüzünden değil. Bu ajansın hiçbir müşterisi, bırakın fahişelik yapacak kadar kadınla yatmayı, tek bir kadınla bile yatmadığını öğrendikten sonra onu işe almak istemezdi.

Yine de mekanik konusunda cahil değildi. İşlerin nasıl yapıldığını bilmek için yeterince kitap okumuş ve erotik gravür tasvirlerini incelemişti. Tanrı biliyordu ki, sonunda bildiklerini istekli bir kadınla uygulama konusunda sonsuz hayaller kurmuştu. Bir fahişe, bir metres, bir eş... Yıllar geçtikçe, felç edici korkularını bir kenara itebilirse herhangi bir kadının yapabileceğini düşünmeye başlamıştı. Böyle bir girişimde bulunduğu ilk ve tek sefer bu korkularını daha da arttırmıştı. Roger'ın daha sonra yaşadığı aşağılanma on yıldan fazla bir süre geçmesine rağmen hâlâ aklından çıkmamıştı.

"Ben ... o kadar da özel olduğumu düşünmüyorum," diye savundu.

Beatrice sırtıttı. "Kendini küçümsüyorsun ve böyle düşünecek tek kadının ben olmadığımı biliyorum. Yarın gel ve David'imle tanış. Onunla konuştuktan sonra hâlâ bu fikre karşı çıkıyorsan, bir daha asla bu konudan bahsetmeyeceğim."

Roger iç geçirdi ve gerçekten başka seçeneği olmadığını fark etti. Emily'ye kayıp çeyiz sorununa bir çözüm bulacağına söz vermişti ve şu ana kadar tek geçerli seçenek buydu. Her olasılığı değerlendirmeyi kız kardeşine borçluydu.

... hatta, öyle görünüyor ki, fahişelik.

Hayır, o böyle düşünmezdi. Bu, gecekondlu mahallelerinde ve karanlık ara sokaklarda üç kuruş için hızlı taklalar atmaya çalışmak değildi. Beatrice'e inanılırsa, böyle bir anlaşma yüksek sosyetenin pek çok lord ve metresininkinden farklı olmazdı. Yılda birkaç bin sterline, ayrıca zengin hediyelere ve diğer lükslere sahip olan kadınların söylentilerini duymuştu. Her ne kadar kendisinin şımartılmış bir evcil hayvan gibi tutulmasına izin vermeyecek kadar gururlu olduğunu iddia etmek istese de bunu yapamazdı. Emily için kırık camların üzerinden bile geçirdi, peki bunu neden yapamıyordu?

Nedenini çok iyi biliyorsun, seni aptal.

Yine de daha fazla itiraz etmemek için ağzını kapalı tuttu ve kuzenine sıkı bir gülümseme sundu. "Pekâlâ. Onunla buluşacağım. Teşekkür ederim, Bea."

ROGER_{IN} erkek bir fahişenin nasıl görünmesi gerektiğine dair ^{fikri} Bay David Graham_ı gördüğünde doğrulanmıştı. Adam herhangi bir insanın olabileceğinden çok daha güzeldi ama yine de erkeksi bir hava sergiliyordu. Uzun boylu ve geniş omuzlu David'in parlak siyah saçları ve parlak mavi gözleri vardı. Beatrice onları tanıştırdıktan sonra, gülümsemesiyle kolay biri olduğunu kanıtladı. Her gözeneğinden cazibe damlıyordu. Beatrice'in aşık olduğu belliydi ve Roger, fahişenin iyi zamanlanmış şakalar ve şehvet dolu vaatler içeren sinsi bakışlarla kızın kıkırdamasına neden olduğunu fark etti.

David ondan on bir yaş küçüktü ama üniversite eğitimi ve yüksek çevrelerde geçirdiği zamanın kazandırdığı bir tür cilaya sahipti. Londra'daki herhangi bir balo salonunda evindeymiş gibi davranabilir, böylece fark edilmeden işine devam etmesini kolaylaştırabilirdi.

Roger bu erkek fahişe fikrinin haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı ve bunu kim düşündüyse bir dâhiydi. Ayrıca Beatrice'in hizmetçileri için ne kadar ödediğini düşünürsek, Karun kadar zengin olmalıydı.

Aşık. David'e göre, Londra genelinde faaliyet gösteren bu centilmen fahişelerden yaklaşık bir düzine vardı. Her anlaşma, ajansın sahibi tarafından kolaylaştırılıyordu.

"Ajansta her türden adam çalışıyor," dedi David ona. "Güçlü, sessiz tipler için kesinlikle bir talep var."

Bu fahişeyle tanışmak için Beatrice'in konağına geldiğinden beri neredeyse tek kelime etmeyen Roger'ın bu tür özelliklere sahip olması şaşırtıcı değildi.

Beatrice, "Ben de aynı fikirdeyim," diye onayladı. "Sizce Bay Sterling onun için hemen bir düzenleme bulabilir mi?"

David cevap vermeden önce Roger elini kaldırdı. "Bunu yapmak istediğimi söylemedim, Bea."

"Mali durumunuzun oldukça kötü olduğunu varsayıyorum, aksi takdirde burada olmazdınız," dedi David. "İnanın bana, aynı gemide olmasaydık hiçbirimiz bu işte olmazdık."

"Para kazanmanın başka yolları da var," diye itiraz etti Roger, güçsüzce de olsa. Dün gece hiç uyumamıştı, yatakta yatarken Emily için bir çeyiz toparlamanın tüm yollarını düşünmüştü. Sahip olduğu değerli her şeyi satmanın yanı sıra yıllarca çalışmasını gerektirmeyecek hiçbir şey yoktu. Fazla bir şey yoktu; her zaman basit zevkleri olan bir adam olmuştu. Verimli, sade giysiler, az mücevher ya da süs. Aşırı harcamaya verdiği tek taviz, yatak odasındaki her yeri kaplayan ve Thornton House'daki küçük kütüphaneyi dolduran kitaplardı.

David sırttı, Roger'ın düşüncelerinin gidişatını sezmiş gibiydi. "Bundan daha kârlı bir iş yok, inan bana. Sebepleriniz ne olursa olsun, kesinlikle onurludurlar. Kendi adıma, Lancashire'daki aileme para gönderiyorum. Mülkümüz yıllardır borç ve kötü yönetimin yükü altında eziliyor ve artık bunu düzeltebilecek bir konumdayım. Ailem benim için önemlidir... onların güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacak kadar."

"O halde ortak bir noktamız var," diye yanıtladı Roger. Ne de olsa sahip olduğu tek şey ailesiydi. Angus'un kusurlarına rağmen o hâlâ Roger'ın kardeşiydi. Belki de bu fahişelik işi ailelerine başka şekillerde fayda sağlayacak kadar kârlı olabilirdi. Ödenmesi gereken borçlar ve hem dikkat hem de hazır sermaye akışı gerektiren taşradaki mülkleriyle ilgili meseleler vardı. Roger'ın düşünmesi gereken bir de kendi geleceği vardı. Eğer bir eş aramaya kalkışacak kadar kendini toparlayabilseydi

ona bakmak için. Böylesine müstehcen yollardan kazanılan parayla bir eşe bakma fikri onu dehşete düşürüyordu. Ama başka ne seçeneği vardı ki?

Roger hiçbir şey söylememiş olsa da David, "Çekincelerini anlıyorum," dedi. Gerçeğin onun sessizliğinde ve yüz ifadesinde yeterince açık olduğunu düşündü. "Umarım içinizi rahatlatabilirim. Tüm sözleşmeler fahişenin yararına olacak şekilde müzakere edilir ve sakıncalı bulduğunuz bir anlaşmayı kabul etmeye asla zorlanmazsınız. Düşündüğünüzden daha hoş bulabilirsiniz. İşimiz sadece fiziksel görevlerden ibaret değildir. Müşterilerimiz bizim zamanımıza ve ilgimize, tiyatroya veya akşam yemeği partilerine eşlik etmemize, sabit bir varlık ve dinleyen bir kulak sağlayacak birine ihtiyaç duyarlar."

"Ve bu işte çok iyiler," diye araya girdi Beatrice, ama büyülenmiş bakışları David'in üzerindeydi.

Aralarında açık bir sevgi vardı ve Roger birbirlerine uygun göründüklerini kabul etmek zorundaydı. Beatrice onu uzun zamandır görmediği kadar mutluydu. Eğer böyle bir arkadaşlık için para ödemeye hazırsa, Roger ona iyi dileklerde bulundu. Her ne kadar alışılmışın dışında görünse de, karşılıklı zevke dayalı bir anlaşmaya katılarak kimseye zarar vermiyorlardı.

"Tipik bir anlaşma ne kadar sürer?"

Roger bunu yapmamaya kesin olarak karar vermişken bu sorunun dudaklarından döküldüğüne inanmakta güçlük çekiyordu. Yoksa inanmış mıydı? Zihni onu daireler çizerek döndürüyor, reddetme ve kabul etme arasında gidip geliyordu.

"Bu müşterinin ihtiyaçlarına göre değişir," diye yanıtladı David. "İki hafta kadar kısa ve altı ay kadar uzun süreli sözleşmeler kabul ettim. Sahibimiz size bir sözleşmenin nasıl düzenlendiği hakkında daha fazla bilgi verebilir. Sanırım sorunuz ilgilendiğiniz anlamına geliyor?"

Beatrice ona umutlu bir bakış attı ve Roger bunun Emily'nin sorununa bir çözüm bulmasına yardım etmek istemesinden kaynaklandığını biliyordu. Kız kardeşi ailelerinin en genç üyesi olma özelliğine sahipti ve bu nedenle onların korumasına ve rehberliğine ihtiyaç duyuyordu.

Roger ağrıyan şakağını ovuşturdu, uykusuzluktan gözleri kararmıştı. Belki de onu düşünülemez olanı yapmaya iten şey yorgunluk ve çaresizlik haliydi.

"Evet. İlgileniyorum."

"Başkent!" David açıkladı. "Bu akşam başka bir işiniz var mı? Sahibimizi, bu akşam kendisine bir teklifle gelmemi beklemesi konusunda uyarmıştım."

Roger kaşlarını kaldırdı. "Kabul edeceğimden bu kadar emin miydin?"

David kıkırdadı. "Bea tek ihtiyacın olan şeyin biraz ikna etmek olduğunu düşünüyor gibiydi. Sen ne dersin?"

Roger Beatrice'e baktı, o da ona cesaret verici bir baş selamı verdi. Korku midesini bulandırıyordu ama devam etmeden bu duygulardan kurtulması mümkün değildi. Emily'nin iyiliği için bunu yapmak zorundaydı... ve belki de kendi iyiliği için. Bir kadın eşliğinde kaygılarıyla yüzleşmek zorunda kalmak ona iyi gelebilirdi. Roger'ı yalnız ve neredeyse hiç dokunulmadan ölmeye mahkum olmadığı bir geleceği düşünmeye zorlayabilirdi. Para için bir kadını etkileyebiliyor, ona kur yapabiliyor ve yatağa atabiliyorsa, belki bir gün bunu başka nedenlerle de yapabilirdi.

"Pekâlâ. Fikrimi değiştirmeden gidelim."

Hepsi birden ayağa kalktı ve David Beatrice'e döndü.

Elini tutarak, parmak eklemlerini öpmek için eğildi.

"Hemen döneceğim, benim küçük tatlı Bea'm."

Kuzeni kıkırdayıp David'in yanağını şefkatle okşayınca Roger gözlerini devirdi. "Bekliyor olacağım."

Bir yabancınn önünde böyle bir sevgi gösterisi yapmaktan utanmamış görünen David, Roger'ı odadan çıkardı. "Faytonumu alacağız. Buradan çok uzakta yaşamıyor."

Kısa bir süre sonra Roger, David'in yanındaki tüneğe oturmuş, doğru kararı verdiğine kendini ikna etmeye çalışırken parmaklarını kalçasına vuruyordu. İyi ya da kötü, ya tüm sorunlarını çözecek ya da mahvolmasına neden olacak bir yola girmişti.

Kesin olan bir şey vardı; Roger'ı tanıyan hiç kimse onun bir fahişe olduğuna inanmayacağı için fark edilmeden dolaşmak kolay olacaktı. İyi bir aileden gelen, sıkıcı da olsa sessiz bir beyefendi olarak ünlenmenin işine yarayacağını düşünüyordu.

Kısa süre içinde Berkeley Meydanı'ndaki bir konağa vardılar ve asık suratlı bir uşak tarafından çalışma odasına kabul edildiler. Odaya yerleştikten sonra, ünü kendisinden önce gelen bir adamla tanıştırıldı.

Saygıdeğer Bay Benedict Sterling, skandallarla dolu yaşam tarzı nedeniyle yüksek çevrelerde fısıldanıyordu. Bir vikontun oğlu olarak metresini utanmadan sergiliyor, nadiren kaybettiği boks maçlarına katılıyor ve genel olarak toplumun düşüncelerini umursamıyormuş gibi davranıyordu. The Gentleman Courtesans'ın gizemli sahibi olması şaşırtıcı olmamalı.

Tanışma faslı tamamlandıktan sonra Bay Sterling keskin mavi gözleri ve sıkılmış ağzıyla Roger'ı inceledi. İri bir adamdı -Roger'dan bir santim daha uzun, omuzları ve göğsü o kadar genişti ki ceketinin dikişlerini zorluyordu. Daha çok şampiyon bir boksör gibi, daha az da ek iş olarak fahişelik yapan bir adam gibi görünüyordu. Görünüşe bakılırsa, bu iş için biçilmiş kaftan olmadığı anlaşılan tek kişi Roger değildi.

"Oturun Bay Thornton," diye gür bir sesle emretti ve masasının karşısındaki ikiz koltuklara elini salladı.

"Ben sizi yalnız bırakayım," dedi David, kapıya doğru ilerlerken. "Thornton, işin bittiğinde seni eve götürmek için bekleyeceğim."

O sırada yalnızdılar, Roger kıpırdanmamaya çalışıyordu, çünkü Bay Sterling masanın arkasındaki yerini almış, ölçüsünü almaya çalışır gibi ona bakmaya devam ediyordu.

"David bu işi yapsanız da yapmasanız da ağzınızı sıkı tutacağınıza dair bana güvence verdi," dedi.

"Elbette," diye yanıtladı Roger. "Başlamadan önce bilmeniz gereken bir şey var."

Sterling sarışın bir kaşını kaldırdı. "Dinliyorum."

Roger yutkundu, odadan gülünerek çıkarılmaya hazırdı. David'e söyleyecek cesareti yoktu ama Sterling ona bir sevgili ayarlayacaksa, her şeyi bilmesi gerekiyordu.

"Ben ... değilim, yani ben ... için uygun olmayabilirim."

Roger boğazını temizledi ve derin bir nefes aldı. Kekelemenin eşliğinde olduğunu hissediyordu ve bu, diğer küçük zaafını ortaya çıkarmadan da yeterince utanç verici olacaktı.

"Fahişe olduğun için mi?" Sterling dürttü. "Çoğu erkek aynı şeye inanır, ancak kendilerini... bu göreve yeterince hazır bulurlar."

Diğer adamın dudakları kendi sözlerindeki çifte *anlam* karşısında titredi. Roger'ın boğazı safrayla yandı.

"Öyle olabilir," diye cevap verdi, her kelimeyi ölçüp biçerek ve konuşmasına özen göstererek. "Ama beni kabul etmeye karar vermeden önce beni dinlemelisiniz."

Sterling başıyla onu onaylayarak Roger'ın devam etmesini istedi.

"Görüyorsunuz, ben... işlerin nasıl yapıldığı hakkında biraz bilgi sahibi olsam da, aslında hiç... bir kadınla birlikte olmadım."

O anda çok şaşırtıcı bir şey oldu. Sterling gülmedi. Gözleri şokla açılmadı ve ayağa kalkıp Roger'ın görüş alanından çıkmasını istemedi.

Onun yerine ağzı geniş, kanaryaya bayılan bir kedi sırtışına dönüştü. Öne doğru eğildi, gözleri sanki gömülü bir hazine keşfetmiş gibi parlıyordu.

"Thornton... bana bakire olduğunu mu söylüyorsun?"

Roger'ın yüzü kızardı ama vakarını korumaya devam etti. Çenesini kaldırarak gözlerini kıstı ve adamın kendisine gülmesi için adeta meydan okudu. "Evet."

Sterling sandalyesinde arkasına yaslanıp parmaklarını önünde birleştirerek onların üzerinden Roger'a bakarken gülümsemesi genişledi. "Mükemmel."

T Centilmen Fahişelerin varlığını araştırmayı kabul ettikten iki gün sonra Miranda, Madam Hershaw'ın Cavendish Meydanı'ndaki elbise mağazasının arka odasına götürüldü. Joan'ın talimatlarını harfiyen yerine getirdikten sonra, seçkin ve gizli bir dünyaya giriş izni aldı. *Modacı* onu Bay Benedict Sterling'le tanıştırdı ve o da ona bir dizi rahatsız edici ama yerinde sorular sordu.

Ofisinin içi leylak rengi ve yumuşak pembe tonlarında kadınsı bir rahatlık için tasarlanmıştı ve pelüş, aşırı doldurulmuş mobilyalarla süslenmişti. Miranda, standart bir kontratın şartlarını dinlerken kendisine ikram edilen şarabı yudumladı ve bir fahişenin ücretinin müşterinin ne istediğine bağlı olduğunu öğrendi.

Miranda tüm bunları büyük bir hayranlıkla izledi. Ne bekleyeceğini bilmiyordu, ama kesinlikle bu kadar düşünceli, iyi organize edilmiş bir operasyon değildi. Bay Sterling'in konuşması sırasında, arkadaşlarına rapor etmek için her ayrıntıyı not etmekle o kadar meşguldü ki, ona çok sivri bir soru sorduğunda hazırlıklı değildi.

"Ne arıyorsunuz Bayan Hughes?"

Bu soru onu ürkütmüştü ve nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Aslında Miranda bir fahişe tutup tutmamaya karar vermemişti. Bu fikrin iç gıcıklayıcı olduğu kesindi ama bunu gerçekleştirip gerçekleştirilmeme konusunda tereddütleri vardı. Lord Hughes'tan önce ya da sonra bir erkek olmamıştı. Onunla, rahatlık ve bilgi düzeyi işleri kolaylaştırmıştı. O Miranda'nın nelerden hoşlandığını biliyordu ve Miranda da onu aynı şekilde anlıyordu. Kendini yeni birine, sanal bir yabancıya açma fikri, karnında ani bir çırpınmaya neden oldu. Bunun gerginlikten mi yoksa heyecandan mı kaynaklandığına karar veremiyordu.

"Birkaç yıldır dulum," diye başladı, dudaklarından dökülmelerine izin vermeden önce her kelimeyi düşünerek. "Evlenmeden önce diğer genç kızlar gibi yetiştirildim. Eşimi kaybetmenin yasını tutarken

Lord Hughes, itiraf etmeliyim ki... onun yokluğu uzadıkça daha da belirginleşen bir boşluk hissediyorum."

Bay Sterling başını salladı ve ona düşünceli düşünceli baktı. "Bunu sık sık duyuyorum ve anlıyorum. İkinci bir koca almadan evliliğin o en keyifli yönünü yeniden yakalamak istiyorsunuz."

"Kesinlikle."

Miranda'nın başka bir evliliğe karşı olduğundan değil. Ancak tekrar evlenecekse, bu pratik nedenlerle olmayacaktı. Unvanına, sosyal konumuna ya da ailesinin isteklerine göre bir koca seçmeyecekti. Miranda'ya talip olan adam Miranda'nın kalbini ve aklını fethedip bedenine hitap etmiyorsa, onu istemeyecekti.

Bay Sterling gülümsedi, bu ifade gözlerindeki net hesaplamayla çatışıyordu. "Sanırım tam size göre bir adamım var. Dikkat edin, fahişeler arasında çok özel olduğu için oldukça pahalıya gelecek. O kadar nadirdir ki, eğer onu kapmazsanız, müsait olduğu haberini yaydığımda bir teklif savaşı başlayacaktır."

Miranda bunu duyunca canlandı, merakı arttı. Bay Sterling'in sesi yumuşak ve düzgündü ama yine de vaatleriyle baştan çıkarıcıydı - Miranda'nın etrafında bir büyü örüyordu.

"Bu fahişe sizin deneyiminizdeki bir kadın için mükemmel olabilir. Görüyorsunuz, bir anlaşmayı kabul etmeye çok hevesli olsa da ... cinsel bilgi zenginliği."

Miranda onun neyi ima ettiğini anlamaya çalışırken afallamıştı. "Bana bu adamın bir ... olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bir bakire," diye onayladı Bay Sterling. "Gerçi işin içindeki mekaniğe hiç de yabancı değil. Bir düşünün Bayan Hughes... Yıllardır bastırılmış ihtiyaçları olan bir adam, sadece potansiyelini ortaya çıkaracak doğru kadını bekliyor. Böyle bir adam kaprislerinizin kölesi olur, sizi memnun etmek ister. Bu, sizden önceki hiçbir müşteriye verilmemiş bir fırsat."

Sözleri istediği etkiyi yaratıyor, Miranda'nın zihnini boynunu ve yüzünü ısıtan düşüncelerle dolduruyordu. Daha önce hiç başka bir kadınla birlikte olmamış bir sevgili edinmek hiç aklına gelmemişti ama Miranda şimdi düşününce bu ihtimal oldukça cazip geliyordu.

Birdenbire, bir fahişe almanın heyecanı korkusuna ağır bastı. Buraya kadar gelmişti. Neden bu ajansın sunduklarından yararlanmasındı ki? Bağımsızdı ve maddi olarak istediği her şeyi satın alabilecek durumdaydı.

"Bu hizmetler ne kadar pahalı o l a c a k ?" diye sordu, Mr. Sterling'in delici bakışları.

Masanın üzerinden bir belge uzattı ve Miranda bir sözleşme olduğu anlaşılan belgeyi inceledi. İki isimsiz taraf arasındaki anlaşmanın detayları, gizlilik ve ifşa etmeme şartlarıyla birlikte açıklanmıştı. Miranda sayfanın yarısında rakamları buldu: yüklü bir ilk ödeme, ardından beyefendinin bakımı için aylık tutarlar. Lord Hughes'un cömertliği ve kendisini birkaç kârlı yatırıma yönlendiren bir avukatın çabaları sayesinde bu bedeli gözünü kırpmadan ödeyebilecek durumdaydı.

"Neye benziyor?" diye sordu. "Hoş bir insan mı?"

"Uzun boylu, neredeyse benim boyumda. Biçimli. Koyu renk saçlı ve koyu renk gözlü. Ağırbaşlı ama hanımların çok sevdiği o gizemli tarzda. Bir asilzadenin oğlu ve üniversite eğitimi almış, bu yüzden eskort istediğiniz her yere sorunsuzca uyum sağlayacaktır."

Adamın da kendisi gibi üst tabakadan olduğunu öğrenmek onu şaşırtmamalıydı. Soyluların çoğu maddi sıkıntılarını mücevherlerle, yeniden tasarlanmış giysilerle ve gururlu bir görünümle gizlerdi. Centilmen Fahişeler, bir erkeğin kendini her türlü mali sıkıntıdan kurtarması için yeni bir yol gibi görünüyordu.

"Düşünmek için zamana ihtiyacın varsa, anlarım," dedi Bay Sterling, kadın sessiz kaldığında.

Boğazını temizleyerek sözleşmeyi tekrar ona doğru çevirdi. "Aslında, bu Bay ... ile tanışmayı çok istediğime karar verdim."

"Thornton," diye teklif etti. "Roger Thornton. Sözleşmeyi imzaladığınızda ve o da şartları kabul ettiğinde, aranızda bir görüşme ayarlayacağım."

Ve böylece Miranda hiç tanımadığı bir adamın bakıcısı oldu; hatta o akşam Bay Sterling'e ilk ödemesi için bir banka havalesi bile gönderdi. Gizemli Bay Thornton'la göz göze gelmeden bir hafta daha geçti. Mary ve ailesinin ev sahipliğinde düzenlenen Noel partisinde buluşmalarına karar verildi. Arkadaşını Bay Thornton'ın ailesine davetiye göndermeye ikna etmek ve böylece iki hafta sürecek bu etkinliğe katılmasını sağlamak yeterince kolay olmuştu.

"Bir ev partisi böyle bir ilişkiye başlamak için mükemmel bir yer!" Miranda diğer dullara ne yaptığını anlattığında Joan heyecanla cıvıladı. "Oh, Miranda, bize her şeyi anlatmalısın!"

O haftanın ilerleyen günlerinde kendini Maud'la birlikte Norfolk'taki Rodingham malikânesine giden bir arabayı paylaşırken buldu, iki çocuğun gevezeliği yoldaşça sessizliği bölüyordu. Karşısında oturan kız ve oğlana bakan Miranda'nın dudakları yumuşayarak bir gülümsemeye dönüştü. Kızı Ursula, Maud'un oğlu Allen'in yanına oturmuş, oyuncak bir tiyatroyla oynarken başları birbirine eğilmişti. Şimdiye kadar yolculuğu iyi idare etmişler, ayaklarının dibindeki çantadan aldıkları oyuncaklarla eğlenmişlerdi. Tiyatro karmaşık bir tasarımdı - Londra'daki Theatre Royale'in bir kopyasıydı, basılı kartlar ve çeşitli şekillerde düzenlenebilen oyuncu kesikleri vardı.

Ursula onun aynadaki görüntüsüydü; yaklaşık dört yaşında, pembe kurdeleyle süslenmiş düzgün örgüler halinde dizilmiş koyu kahverengi saçlarıyla küçük ve narindi. Kız, Lord Hughes ile birlikteliğinden doğan tek çocuktı ve Miranda kocasına bir erkek varis vermediği için asla pişmanlık duymadı. Ursula, Miranda'nın tamamen büyülenmemesi ve tamamen aşık olmaması için çok tatlı, çok mükemmeldi. Ayrıca, kocasının kardeşi yeni Baron Hughes olarak yeterince başarılı olmuştu.

Maud onun yanından, "Bu saçma planı uygulayacağına inanamıyorum," diye tısladı.

Miranda arkadaşının gözlüklerinin kenarından onaylamaz bir ifadeyle baktığını fark etti ve mahcup bir gülümseme takındı. "Ne diyebilirim ki Maud? Ev sahibi oldukça... ikna ediciydi. Ayrıca, bu diğer dulların düşkünlüğünden daha fazlası değil. Bunun ne zararı var?"

"Hımm," diye homurdandı Maud. "Eğer öğrenilirsene çok zarar görürsün."

Hala oyunlarına dalmış olduklarından emin olmak için çocuklara bir bakış atan Miranda, daha sonra Maud'a döndü. "Olmayacağım. Hayatımda ilk kez bir şeyi istediğim için, beni memnun edeceği için yapıyorum. Onaylamadığınızı biliyorum ama belki en azından nedenlerimi anlamaya çalışabilirsiniz. Ne de olsa o kadar da farklı değiliz."

Maud dudaklarını birbirine bastırdı ve iç çekti. Miranda gibi o da sevgisiz bir evliliğe katlanmıştı ama Maud'un kocasının da ona duygusal açıdan hitap etmediğinden şüpheleniyordu. Cinsel konulardan bahsedildiğinde dudaklarını tiksintiyle büzüştürmesi onu ele veriyordu. Belki de bu yüzden Miranda'nın kararını ya da Joan'ın yaklaşan bir ilişki beklentisini anlamakta bu kadar zorlanıyordu.

"Seni yargılamak istememiştim," dedi Maud, sesi yumuşayarak. "Bağışlayın beni. Sadece biri öğrenirse dışlanabileceğinden endişeleniyorum. Sen, Mary,

ve Joan benim en yakın arkadaşlarım. Çoğu zaman bir sopa gibi göründüğümü biliyorum ama bunun tek nedeni hepinizi çok önemsemem."

Maud'un nadiren gösterdiği bu kırılganlık Miranda'nın yüzüne bir gülümseme getirdi. Bir elini Maud'unkinin üzerine koydu ve nazikçe okşadı.

"Elbette önemsiyorsunuz. Seni bu yüzden çok seviyoruz. Endişelenmeni istemiyorum. Bu partinin tadını çıkaracağız, hepsi bu."

Maud yine sessizliğe gömüldü ve Miranda, Rodingham Manastırı'na giden yolun geri kalanının sessizce geçmesine izin vermekle yetindi.

Norfolk'taki en büyük ve en eski kır malikânelerinden birinin önündeki dairesel yolda arabadan indiklerinde, öğleden sonranın keskin havası ve yaklaşan karın kokusu vardı. Pürüzsüz beyaz sütunlar, şenlikli yeşil ve altın rengi kıyafetler giymiş uşakların sıralarını çerçevelerken, iki set kavisli merdiven çift ön kapıya çıkıyordu.

Eşyalarını almak için sanki havadan başka uşaklar belirirken, Londra'dan onları takip eden arabadan iki mürebbiye ve bir çift leydi hizmetçisi çıktı. Kadınlar Ursula ve Allen'ı himayelerine aldılar ve uşaklardan birinin onları diğer çocukların ve mürebbiyelerinin ya da hemşirelerinin parti süresince kalacakları yere götürmesine izin verdiler. Hizmetçiler de bavullarına ters yönde eşlik ettiler.

Noel'e iki gün kala Miranda, Mary'nin şu andan itibaren On İkinci Gece'ye kadar hepsini meşgul edecek çeşitli eğlenceler ve eğlenceler planladığından emindi. Burada başlayacak olan cilveleşmeyi düşündükçe içine dolan heyecanı bastıramıyordu.

Maud onunla kollarını birleştirdi ve birlikte ön merdivenlerden çıktılar. Bir çift uşak çift kapıyı açarak Mary, çocukları ve ailenin diğer geniş üyelerinden oluşan bir karşılama sırasını ortaya çıkardı

-Kayınvalidesi ve kayınbiraderleri. Mary, yanaklarının pembe tonunu vurgulayan geniş bir gülümsemeyle onları selamlamak için safları bozdu.

"Canlarım! Geldiğinize çok sevindim!"

Başka kimse olmadığı için birbirlerini gayri resmi kucaklaşmalar ve öpücüklerle selamlamakta özgürdüler. Miranda, büyükannelerinin yanında sessiz ve gözlemci bir şekilde duran Mary'nin iki erkek ve bir kız çocuğunu gördü. Onları aylardır görmemişti ve onları görünce duygularının boğazında düğümlendiğini hissetti.

"Oh, Mary... nasıl da büyümüşler."

Mary, Miranda ve Maud'a çocukların durduğu yere kadar rehberlik ederken gülümsedi. "Beni çok gururlandırıyorlar. Roddy, gel ve arkadaşlarımı selamla."

En büyük çocuk -artık babasının unvanını devralmıştı- öne çıktı ve keskin bir selam verdi. Sekiz yaşında olmasına rağmen ince bacakları ve topuzlu dizleriyle bir kontun vakarını taşıyordu.

"Sizi tekrar görmek büyük bir zevk, Leydi Hughes, Bayan Portemaine."

Altı yaşındaki erkek kardeşi daha az zarafetle ama sevimli, muzip bir gülümsemeyle selam verirken, beş yaşındaki kız kardeşleri eteklerini açıp sevimli bir reverans yaptı.

Ailenin geri kalanıyla tanıştırıldılar ve Mary daha sonra onları odalarına yerleşmeleri için gönderdi.

"İki saat sonra akşam yemeği için toplanacağız," diye bilgilendirdi Mary onları. "O zamana kadar umarım dinlenir ve rahatınıza bakarsınız."

Miranda'nın elini kavradı ve gereğinden uzun bir süre tutarak ona yavaşça başını salladı ve bilmiş bir bakış attı. Mary'nin başını sallamasına karşılık verirken karnı burkuldu, sessiz iletişimi yeterince iyi yorumlamıştı.

Fahişesi gelmişti. Hizmetçiler onu ve Maud'u misafir odalarına götürürken Miranda etrafına bakındı ama ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu. Mary partiye düzinelerce yüksek sosyete üyesini davet etmişti ve bu Bay Thornton siyah saçlı, uzun boylu tek kişi olamazdı. Kim olduğunu bile bilmeden yanından geçip gidebilirdi.

Nedense bu onu çok heyecanlandırmıştı: Yasak bir ilişki yaşamak için geldiği adamın bu evin herhangi bir yerinde olabileceğini ve kendisinin bundan haberi olmadığını bilmek. Maud'la yolları ayrıldı, arkadaşının odası sadece birkaç kapı ötedeydi.

Odaya girdiğinde hizmetçisini açık bir gardıroba asmak üzere giysilerini yerleştirirken buldu.

"Lavabonun üzerinde sizin için bir mesaj var leydim."

Miranda, üzerinde Mary'nin tanıdık el yazısının bulunduğu katlanmış kâğıdı bulduğunda elleri titredi.

M,

Bahçede sizi bekleyen özel bir hediye bulacaksınız ve emin olun, rahatsız edilmeyeceksiniz. Umarım beğenirsiniz.

-M

Miranda dudağını ısırarak lavabonun üzerindeki aynada yansımasını inceledi, rengini yüksek ve gözlerini heyecandan parlak buldu. O

Hızla çarpan kalbini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı, çünkü kendini bir kız öğrenci gibi sersemlemiş hissediyordu. Çeşitli erkeklerin kur yaptığı bir sosyete kızı olduğundan beri hiç böyle hissetmemişti. Bu duyguyu, yani yeni ve yabancı olanın heyecanını özlemiş olduğunu fark etti. Otuz yaşında olmasına rağmen kendini yaşlı bir kadın olarak görmüyordu. Ancak dul kalması ömrüne birkaç yıl eklemiş gibi görünüyordu. Bir yıl simsiyah yas kıyafetleri, diğer bir yarım yıl sıkıcı griler ve soluk lavantalar ve kendini rafa kaldırılmış kırık, istenmeyen bir şey gibi hissettiği çok fazla zaman.

Hiçbir şekilde güzel değildi, ama cildi pürüzsüz ve kırıksızdı ve vücudu kızını taşımaktan ve doğurmaktan dolayı hoş bir şekilde yuvarlaklaşmış ve kıvrılmıştı. Kumral saçları henüz ağarmaya başlamamıştı. Önümüzdeki iki hafta Miranda için kendini keşfetme zamanı olabilirdi. Planladığı ilişki başlamadan önce bile kendini her zamankinden daha genç, daha özgür ve hayatının kontrolünü her zamankinden daha fazla elinde tutuyor hissediyordu. İstedliğini yapmanın ve istediğini almanın nasıl bir şey olduğunu öğrenecekti.

"Birazdan döneceğim," dedi. "Bu akşamki yemek için bordo sateni hazırlayın."

"Evet, leydim."

Miranda hizmetçiyi göreviyle baş başa bıraktı ve kendini odadan dışarı attı. Rodingham Manastırı'nı bir süredir ziyaret etmemişti ama yine de etrafı hatırlıyordu. Koridorda karşılaştığı konuklara ve tanıdıklarına başıyla selam verip gülümsedi, hızlı adımları durup sohbet edecek zamanı olmadığını açıkça gösteriyordu.

Alt kata indiğinde, bahçeye çıktığını bildiği bir salona doğru ilerledi. İçeride yemek öncesi ve sonrası için hazırlık yapan birkaç hizmetçi vardı. Odanın içinde hızla ilerlerken dikkatlerini işlerine verdiler ve bir çift Fransız kapısının ardından karanlık bir figür gördüler. Miranda kapıları iterek açtığında, parlak siyah saçları yakasına dökülen bir adamın geniş sırtını seçti. Ayak bileklerine kadar örten pardösüsü, altındaki taşların soluk tonu ve üstündeki grimsi gökyüzü arasında onu karanlık bir fener haline getiriyordu. Avluyu çevreleyen yaprak dökmeyen çalılar, pembe gwenllian çiçeklerinin patlamalarıyla kasvetli öğleden sonrayı aydınlatıyordu. Çitler, başkalarının meraklı gözlerinden korunmak için gizli oyuklara ve çeşmelere giden yolu gösteriyordu.

Adam kapıların kapanma sesiyle Miranda'ya döndü ve Miranda kendisini karşılayan manzara karşısında duraksadı.

Bay Roger Thornton bir Gotik romanın kötü adamına yakışacak bir görünüme sahipti; alnını süpüren kuzgun kanadı saçları ve yeni tıraş edilmiş güçlü çenesi onu avantajlı kılıyordu. Keskin, yüksek elmacık kemikleri yüzünü keskin, neredeyse sert çizgilerle oymuştu ve ağzı güçlü bir burun bıçağının altında sert, amansız bir kesikti. Bu mesafeden gözleri bile siyah görünüyor, kara kaşlarının altında oniks parçaları gibi parlıyordu.

Dudakları şaşkınlıkla aralandı, çünkü Bay Sterling'in tarifine rağmen adamın görünüşü onu oldukça hazırlıksız yakalamıştı. Miranda ne beklediğinden emin değildi - belki de utangaç, zararsız bir yüzü olan bir adam. Sanki bir kadınla hiç sevişmemiş *gibi görünen* bir adam. Ki bu aptalcaydı. Bunu şimdi fark etti ve kendini aptal gibi hissetti.

Ancak yeni fahişesi, parmaklarını şıklatmaktan başka bir şey yapmadan istediği kadına sahip olabilecek bir adamın yüzüne ve şekline sahipti. Yavaşça yaklaştıkça başladığında, botları avlunun pürüzsüz taşları üzerinde tıkırdarken, Miranda'nın teni karıncalandı. Cazibe nabzının çarpmasına ve avuçlarının eldivenlerinin içinde nemlenmesine neden oldu.

Bay Roger Thornton çok güzeldi; kara bir melek ete kemiğe bürünmüş ve tam kucağına düşmüştü. Tek düşünebildiği, o sert dudakların kendi dudaklarına bastırıldığında nasıl hissedeceği, çocuk eldivenleriyle kaplı iri ellerin vücudunu nasıl keşfedeceğiydi. Ona hükmedebilme, nelerden hoşlandığını gösterebilme, ona öğretebilme düşüncesi... dizlerinin bağı çözüldü.

Onun hemen önünde durdu ve hafifçe eğildi. Onun bakışlarıyla karşılaştığında yüz ifadesi değişmedi, soğukkanlılığını korudu. Ağzını açtığında, her kelimesi keskin ve keskin bir diksiyona sahip, derin, mide bulandırıcı bir ses yayıldı.

"İyi günler. Siz Leydi Hughes olmalısınız. Roger Thornton, hizmetinizdeyim."

BÖLÜM 4

Roger'ın boyundan büyük bir işe kalkıştığını anlaması Leydi Miranda Hughes'un yanında beş dakika bile sürmemiştir. Leydi Miranda Hughes orman yeşili bir pardösüye sarınmış bir halde bahçede belirmediği anda, başının üzerinde eğlenceli bir açıyla eğilmiş uyumlu bir şapka, iç dünyasını hızlı ve acil bir endişeyle ele geçirmiştir. Kadınlarla birlikteyken kibar bir nezaketle davranmak, doğru ortamda onun için zor değildi. Bir ev partisi, yeni bakıcısıyla tanışmak ve onu tanımak için mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu, çünkü çoğu zaman diğer konuklar etraflarını saracaktı. Tabii ki, kendisini eninde sonunda onunla yalnız bulmayı bekliyordu. Beklemediği şey ise ev sahibesi tarafından bir kenara çekilip Leydi Hughes'u bir saat içinde bahçede beklemesi talimatının verilmesiydi. Misafir odasını ya da yemek masasını dolduran diğer insanların varlığıyla onunla rahatça konuşacak zamanı olmayacaktı. Bu çok gerekli düzenlemeyi yapmak için kendini ikna edecek zamanı da yoktu.

Şimdiye kadar, bu düzenleme sorunsuz ve son derece ihtiyatlı bir şekilde düzenlenmişti. Böylesine özel bir toplantıya davet edilmek Emily'yi heyecanlandırmıştı, üstelik müstakbel nişanlısını da davet etmişlerdi. Roger bu kutlamaların iki kardeşinin de dikkatini önümüzdeki iki hafta boyunca yapacaklarından uzaklaştıracaklarını umuyordu. Roger'ın hiçbir kadına belirgin bir ilgi göstermediği düşünülürse, onun sadece evlenmeyi düşündüğünü sanabilirlerdi. Kimse onun dul bir kadınla ilişki kurduğundan şüphelenmezdi ve bu da onun işine yarayabilirdi.

Kız kardeşi ve erkek kardeşini misafir odalarına yerleşmeleri için bıraktıktan sonra Roger bahçeye doğru ilerledi, soğuk açık havada geçireceği yalnız zamanın kafasını toplamasına yardımcı olacağını umuyordu. Sözcüklere takılmamak için giriş konuşmasını prova etmiş ve birkaç derin, sakinleştirici nefes almıştı.

Ancak, karşısında duran kadını görünce, Roger kendini içine çökmüş gibi hissetmeden önce ilk tanışma faslından öteye gidememiştir. Elleri uyuşmuştu ama sol elini onunkini tutacak kadar uzun süre çalıştırmayı başardı, böylece parmak eklemlerine bir öpücük kondurabildi.

Deri eldivenlerinin kokusunun ötesinde, parfümünün hafif ve hoş kokusunu algıladı.

Göğsünden daha uzun değildi, ama pardösüsünün altından bile kadınsı kıvrımlarla dolu olduğunu görebiliyordu.

"Sizinle tanışmak bir zevk," dedi yumuşak bir gülümsemeye ve Roger'ın aklına, bu gülümsemeden başka hiçbir şey yapmadan bir balo salonu dolusu erkeği emrine amade edebileceği geldi.

Kadın ilk bakışta çarpıcı bir güzelliğe sahip değildi. Yüz hatları yumuşak ve çekiciydi; iri, yuvarlak gözleri sıcak bal rengindeydi. Kumral saçlarından bir tutam yanaklarını ve çenesini öpüyordu. Onu tutuklayan ağzıydı; dar ve dolgundu, üst dudağında derin bir kavis vardı. Gülümsediğinde, içinde bir şey ona doğru savruldu, sanki görünmez bir ip midesinin etrafına dolanmış ve gergin bir şekilde çekiyordu.

Roger kalınlaşan dilini yutarak, o güzel pembe dudaklardan dökülen kelimeleri kaydetmek için elinden geleni yaptı - konuşmaya başlamıştı. Abuk sabuk konuşuyordu ama çekiciydi.

"Biraz gergin olduğumu itiraf etmeliyim," diye atıldı ellerini birbirine dolayarak. "Daha önce böyle bir şey yapmadım. Siz yaptınız mı? Oh... tabii ki yapmadınız. Bay Sterling bana sizin... Tanrım. Çok özür dilerim."

"Bir şey düşünme," diye idare etti, onun çalılıklara doğru adım atışını ve pembe bir çiçeğin yapraklarını nazikçe okşayışını izlerken. Kadının endişeli olması onu bir nebze olsun rahatlatmıştı. En azından duygularında yalnız olmayacaktı.

"Sanırım birbirimizi tanımamız gerekiyor. Mary, yani dul Leydi Rodingham, sizin ve ailenizin de bizim gibi Londra'dan buraya geldiğinizi söyledi. Öncelikli olarak orada mı ikamet ediyorsunuz, yoksa evinizi taşrada mı kuruyorsunuz?"

"Erkek kardeşim, kız kardeşim ve ben zamanımızın çoğunu Londra'da geçiriyoruz."

Göz ucuyla ona baktı, dudakları ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi büküldü. Biliyorsa lanet olsun; bu tür şeyler ona yabancıydı.

"Anlıyorum. Kızım ve ben de Londra'yı tercih ediyoruz." Konuyu hızla değiştirmeden önce yanakları kızardı. "Noel'i çok seviyorum, ya siz? Yarın akşamki balo için sabırsızlanıyorum. Leydi Rodingham, Boks Günü'nde bir tilki avı olacağını söyledi. Avı sever misiniz, Bay Thornton?"

Roger önce hangi soruya cevap vereceğini düşündü, sonra ikisinin de aynı cevabı verdiğini fark etti. "Evet."

Kızın kaşları şaşkınlıkla birbirine çatılmıştı, bu da ona daha ayrıntılı konuşması gerekip gerekmediğini düşündürdü. Ama bakışları kızın ağzının ilgi çekici kıvrımlarına kilitlenmişken dudaklarını sözcüklere dönüştüremedi. Öpüşmek iyi yapabildiği, deneyim sahibi olduğu bir şeydi. Leydi Hughes'u öpmek istediğini fark etmek onu hayrete düşürdü. Hem de çok. Dudakları olgun yaz meyvelerine benziyordu ve onları tatma düşüncesi kasıklarında bir kıpırtı yarattı.

Arzusunun gücü en hafif deyiimiyle rahatsız ediciydi. Daha önce de başka kadınları arzulamış, güçlü bir çekim hissetmiş ve küçük düşürücü bir vesileyle bekaretini ortadan kaldırmaya çok yaklaşmıştı. Ama birine bakmak ve kısa bir süre sonra birlikte bir yatakta çıplak olacaklarını *bilmek*... bu onu beklenmedik bir şekilde etkiledi ve Roger'ın o konuşurken gözlerinin gezinmesini engellemesini zorlaştırdı. Roger, görüş alanının çevresinde, pelisenin önünü iten dolgun göğüslerin kabarıklığının farkındaydı.

"Kardeşlerin olduğundan bahsetmiştin," diye ağzından kaçırdı ve Roger'ın bakışlarıyla tekrar buluştu. O bal rengi gözlerin tüm gücü Roger'a çarptı ve onu olduğu yere mıhladı. "En büyükleri sen misin?"

"Kardeşim öyle," diye cevap verdi. "Kendisi Vikont Thornton'dur. Kız kardeşim ise en küçüğü."

Kız ona bir kez daha gülümsedi ve Roger bunun nedeninin az önce bu soruya yanıt olarak diğerlerinden daha fazla konuşmuş olması olduğunu fark etti. Genelde sohbet iki yönlü olurdu. En azından taraflardan biri zayıflatıcı bir engelden muzdarip olmadığında işler böyle yürürdü.

"Benim hiç kardeşim yok," dedi, sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibi ondan uzaklaşıp sonra geri dönerek. "Senin iki tane kardeşin olduğu için kendimi inanılmaz kıskanç buluyorum."

Roger'ın dudaklarının köşesi eğlenerek kıpırdandı ama gerçek bir gülümsemeye dönüşmesini sağlayamadı. "Onlara sahip olmak... ilginç bir deneyim."

Kaşlarını kaldırdı ve sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi eğildi. Elbette Roger'ın sunacak hiçbir şeyi yoktu. Ona Angus ve Emily hakkında ne söyleyebilirdi ki? Bir araya gelmelerinin sebebinin aptal kardeşi olduğunu mu söylemeliydi? Ya da Emily'nin çeyiz parasına olan ihtiyacının onu Angus'un paralı sevgilisi olacak kadar çaresiz kıldığını mı?

Adam detay vermeyince yüzü düştü ve ortasındaki gergin his daha da kötüleşti. Neden bayılacakmış gibi hissetmeden cazibesine kapılıp kur yapabilecek ve havadan sudan konuşabilecek türden bir adam değildi?

"Peki o zaman," dedi omuzları çökerek. "Sanırım özlenmeden önce yollarımızı ayırmalıyız. Bu akşam yemekte görüşür müyüz?"

"Elbette," diye cevap verdi, ona sert bir selam daha vererek. Arkasından, eli bir öpücük daha almak, o tatlı parfümü bir kez daha koklamak için onun elini tutmak üzere kıpırdandı.

Ama kadın gitmek için ona sırtını dönmüştü. Roger derin bir iç çekti ve gözlerini sıkarak bahçe duvarına yaslandı. Bu işi yapabilme yeteneğinin ilk testinde fena halde başarısız olmuştu.

Aklını başına toplaması ve bu akşam tekrar denemeye hazırlanması gerekecekti. Emily'nin geleceği buna bağlıydı.

Miranda öğleden sonra geri kalanlar boyunca kendi kendine Roger'ın utangaç olması gerektiğini söyledi. Adamın daha önce hiçbir kadınla yatmadığı ve muhtemelen kendini yetersiz hissettiği düşünülürse bu mantıklı geliyordu. Deneyimli taraf olarak, birbirlerine alışabilmeleri için onu gevşemeye ikna etmek Miranda'ya düşüyordu. Böylece, akşam yemeği vakti geldiğinde, omurgasını dikleştiren bir kararlılıkla diğer konuklara katılmak üzere salona girdi. Çekici ve cana yakın olacak ve fahişelikten kalma sert görünümünü kıracaktı. İlk konuşmaları pek arzulanan bir şey değildi ama belki de yemekte başkalarının da olması adamın dilini bulmasına yardımcı olacaktı.

Salon kapısında, yumuşak lavanta rengi bir gece elbisesi giymiş olan Mary tarafından karşılandı. Rodingham'ın ölümünün üzerinden geçen uzun süreye rağmen, yarı yasın son kalıntılarına sanki dünyaya hâlâ yasak olduğunu ilan edercesine sarılmıştı.

"Miranda, sevgilim!" dedi, zaten toplanmış olanların duyabileceği kadar yüksek sesle. Sonra koluna girerek sesini alçalttı ve ona doğru eğildi. "Senin *chere-amie*'n orada. Oldukça yakışıklı, değil mi?"

Miranda'nın bakışları Roger'ın sessiz ve metanetli bir şekilde durduğu odanın köşesine kaydı. Yanında, Vikont Thornton olduğunu tahmin edebileceği kadar ona benzeyen siyah saçlı ikinci bir adam duruyordu. Renkleri ve yüz hatları benzerliğin bittiği yerdeydi, çünkü

Viscount ellerini sallayarak konuşurken yüz ifadesi Roger'ınki kadar hareketliydi. Roger'ın diğer tarafındaki sandalyede sarı saçlı ve tatlı bir gülümsemeye sahip genç bir kadın oturuyordu. Kadın başını kaldırıp Roger'a baktığında Roger onun bakışlarına karşılık verdi ve dudaklarını sıcak bir şekilde büktü. Belki de küçük kız kardeşidir?

"Öyle," diye dalgınca onayladı Miranda, Roger yoldan geçen bir uşaktan yemek öncesi içkisini alırken gözlerini kaçıramıyordu.

Gece kıyafetinin simsiyahlığı onu her zamanki gibi ulaşılmaz ve sert gösteriyordu ama Miranda karnının derinliklerinde bir arzu kıpırtısı hissetti. Onda kendisine çekici gelen bir şeyler vardı ama bunun ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Evlenmeden önce kur yaptığı erkekler Lord Hughes'a çok benziyordu; dışa dönük ve çekici, kolay gülümseyen ve kurnazca şakalar yapan erkekler. Roger Thornton istese de rahmetli kocasından daha farklı olamazdı. Belki de onun cazibesi buydu. Gizem ona ikinci bir deri gibi yapışmış, daha derin bir incelemeyi davet ediyordu.

"Bu koridorun sonundaki küçük misafir odası her zaman kullanımınıza açık olacak," diye fısıldadı Mary. "Eğer ikiniz de bir yatak odasına yerleşmek için sabırsızlanıyorsanız."

Mary'nin gözleri sanki Miranda'nın yaşadıklarını yaşıyormuş gibi heyecanla parlıyordu. Bu arada Miranda göğsüne soğuk bir taş oturmuş gibi hissediyordu. Roger'la tanışmadan önce de gergindi ama şimdi daha da gergindi.

Bir an için Mary'nin elini tuttu ve sıktı. "Teşekkür ederim. Ona doğru gitsem iyi olacak."

Yollarını ayırdılar, Mary diğer konuklarının arasına karışmaya gitti. Miranda Roger'a yaklaşırken acele etmedi, hem arkadaşlarını hem de tanıdıklarını selamlamak için durakladı. Joan'ı bir köşede Lord Vaughn'la baş başa sohbet ederken buldu. Flörtleri Joan'ın istediği yönde ilerliyor gibi görünüyordu ve Miranda onun adına sevindi. Miranda'nın bakışlarını yakalayan Joan, bakışlarını Roger'a çevirmeden önce sinsice göz kırptı. Maud onun odadaki ilerleyişini kurnaz gözlerle takip etti.

Yoldan geçen bir hizmetlinin tepsisindeki birkaç bardaktan birini alan Miranda, şeri içkisinin yarısını bir yudumda içti. Ona ulaştığında içkinin sıcaklığı sinirlerini güçlendirmiş ve yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirmesini sağlamıştı.

"İyi akşamlar Bay Thornton," dedi sözlerine neşe katarak.

Roger ona hitap etmesine şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı. Ama henüz resmi olarak tanıştırılmadığı için kardeşlerini selamlayamazdı.

"İyi akşamlar, Leydi Hughes. Çok hoş görünüyorsunuz."

Yine sesi neredeyse düz ve tonlamadan yoksundu, her kelimesi kısa ve keskindi.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, kardeşlerine bakarak.

Roger boğazını temizledi ve önce kardeşini işaret etti. "Sizi kardeşim Vikont Thornton ile tanıştırayım. Angus, dul Barones Hughes."

Vikont, Miranda'nın elini tutup eğilirken gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Benim için bir onurdur leydim ve kardeşimin bu bordo tonunun içinde oldukça hoş görüldüğünüz yönündeki düşüncesini ben de tekrarlayabilir miyim?"

Miranda, adamın bakışları bedeninde gezinirken içten içe ürperdi ama genç kadın ayağa kalkarken gülümsemesini korumayı başardı.

Roger'ın yüz ifadesi değişmedi ama kız kardeşini işaret ederken sesi keskinleşti. "Kız kardeşim, Bayan Emily Thornton."

Kız ona düzgün bir reverans sunarken, Roger'ın koyu renk gözleri hâlâ Miranda'yı şehvet dolu bir bakışla inceleyen ağabeyine döndü.

Emily tatlı bir gülümsemeyle, "Sizinle tanışmak bir zevk, Leydi Hughes," dedi.

Oldukça hoş bir kadındı ama kardeşlerine hiç de iyi davranmıyordu. Vikont onu ancak tek taraflı olarak tanımlanabilecek bir sohbete sürüklerken Roger sanki tadı ekşimiş gibi içkisine bakıyordu. Adamın kendi sesini sevdiği belliydi; atlardan ve yeni arabasından bahsediyor, ardından Londra'da katıldığı son birkaç suareden ve güncel kadın modası hakkındaki görüşlerinden söz ediyordu. Akşam yemeği duyurulduğunda Miranda sıkılmış ve sinirlenmişti ve bunun suçlusu her iki Thornton kardeşti. Angus onu sözlü olarak rehin tutarken, Roger sadece bir heykel gibi duruyor, hiçbir şey belli etmeyen gözlerle onları izliyordu.

Onunla hiç konuşmak ya da onu kardeşinin pençesinden kurtarmak istemiyor muydu? Belki de onunla bir anlaşma yapmanın istediği şey olmadığına karar vermişti. Birbirlerini hiç görmeden bu ilişkiye karar vermişlerdi. Adamın kendisini bir şekilde eksik bulduğu düşüncesi onu dehşete düşürdü. Adamın bakire olduğu düşünülürse bu son derece ironik olurdu.

Belki de deneyimsizliği titiz bir doğaya sahip olmasıyla ilgiliydi. Roger ilk sevgilisinde belirli bir Şey arıyorsa, istediği niteliklere sahip olmadığı için hayal kırıklığına uğrayabilirdi. Ama eğer durum böyleyse, neden kendini fahişe olarak kiralasın ki? Bu meslek onu ilk yatak arkadaşının kim olacağı konusunda titiz davranacak bir konuma getirmiyordu.

Vikont ona yemeğe kadar eşlik etmek için kolunu uzattığında Mary'nin yüreği ağzına geldi. Mary'nin gayri resmi oturma konusundaki ısrarı, insanları yemek arkadaşlarını seçmekte özgür bırakmıştı. Vikontu reddetmek kabalık olurdu ve Roger da müdahale etmeye niyetli görünmüyordu; kız kardeşine kolunu uzatmayı tercih etti.

Kendisini Roger ve kız kardeşinin karşısında, Vikont da onun yanında otururken bulduğunda, kızlığından beri ona öğretilen görgü kuralları gecenin geri kalanında ona rehberlik etti. Gümüş çatal bıçakların tabaklara çarpması ve seslerin birbirine karışmasıyla oluşan kakofoninin arasında Miranda, Roger'ın kalın sesiyle söylenen birkaç kelimedenden fazlasını duymadı. Buna karşılıklı Vikont Thornton sadece Őarabını yudumlayacak ve Newgate'ten yeni çıkmıŐ bir adamın iŐtahıyla yemek üstüne yemek yiyecek kadar durakladı. Konuşmanın büyük kısmını sürdürürken nasıl bu kadar çok yemek yiyebildiği bir muammaydı.

Miranda yemeğin büyük bir kısmında Roger'ı izledi ve etrafındakileri kibarca dinlemesine rağmen yorum yapma konusunda pek bir katkıda bulunmadığına dikkat etti. Ara sıra başını sallaması ya da tek heceli cevaplar vermesi, konuşmak için verdiği tek tavizdi ve Miranda'nın onun tüm bu olan bitene kayıtsız mı kaldığını, arkadaŐlarından sıkıldığını mı yoksa sadece utangaç mı olduğunu merak etmesine neden oldu. Adamı okumak neredeyse imkânsızdı.

Akşam yemeği sonsuza dek sürecektir gibi görünüyordu, Miranda iŐtahını toplamakta zorlanıyordu. Kadınlar kendilerini salona çekip erkeklere porto ve purolarını ikram ederken Miranda kendi kendine, bu akşam Roger'la bir ilerleme kaydedemezse anlaşmayı iptal edeceğini söyledi. Sırf *istediği* için bir ilişki ayarlayan ve bu ilişkiye katılan bir kadın olabileceğine inanmak aptallıktı. Çünkü yeniden arzulandığını hissetmek fark ettiğinden daha çok istediği bir Şeydi.

Erkekler yeniden bir araya geldiklerinde, herkesin hoşuna gidecek bir sessiz sinema oyunu önerildi. Miranda halının çevresine oturmuş, Roger arkasında, Emily bir yanında, Joan ise diğer yanında oturuyordu. Vikont Thornton

-İlgi odağı olmaktan hoşlandığı her halinden belli olan Mary, ilk olarak gönüllü oldu ve Mary'nin kendisine sunduğu kitaptan seçimini yaptı.

Boğazını temizleyerek, sesini duyulacak şekilde yükseltti ve dramatik bir şekilde okudu, "Benim güzel ilkimde, yaratılışın harikalarına tanık oluyorsunuz; sonraki, görevini yerine getirirken kutsanır veya lanetlenir. Bütünümlerin etrafında dans ediyor; şimdiki zaman yakında yok olacak."

Bilmecenin cevapları çeşitli konuklar tarafından söylenirken Miranda kaşlarını çatı.

"Bir mayıs
direği!"

"Güneş!"

"Bir balo salonu!"

Vikont her birine başını sallayarak Miranda'nın kafasını daha da karıştırdı. Doğru cevabın mayıs direği olması gerektiğinden emindi. Odada daha fazla tahmin uçuştı ama hepsi boşunaydı. Bir sıcak hava akımı boynunu gıdıkladığında irkildi ve Roger'ın sesi kulağında gümbürdedi.

"Mevsim," diye fısıldadı.

Ona bakmak için başını salladığında, Roger'ın kendisine baktığını gördü, yüzü sert çizgiler ve sert açılarla belirlenmişti. Yine de gözlerinde bir pırıltı vardı. Eğlence mi?

Vikont diğer konukların başarısızlıkları karşısında giderek daha da tedirgin oluyordu. Bilmecenin kelimeleri üzerinde tekrar düşündüğünde Roger'ın cevabı çok mantıklı geldi.

"Bu bir mevsim," diye seslendi Miranda ayağa kalkarak. "Onu yaratılışın güzelliğinde 'görürüz'. Bir 'oğul' gibi görevini yerine getirir. Gör-oğul. Mevsim. Yıl boyunca birinden diğerine dans eder ve her biri kısa sürede yok olur!"

Vikont sırtıttı. "Aferin Leydi Hughes. Haklısınız."

Miranda, Roger'a dönüp baktığında onu hâlâ tek kaşını kaldırmış halde izlediğini gördü. Cevabı neden kendisinin vermediğini merak edecek zamanı yoktu çünkü Vikont bilmece kitabını eline tutuşturmuştu. Birkaç sayfayı çevirdikten sonra hoşuna giden bir tane buldu.

"Birincim doğayı tek bir yüzle gösterir, ikincimde müzik, güzellik ve zarafet vardır. Ve eğer bu maskaralık kolay söylenmiyorsa, benim bütünümlerin kafana atılmayı hak ediyorsun!"

Konuklar arasında gidip gelen şaşkın bakışlar karşısında dudakları titredi. Sonra elini ağzına götürmüş olan Roger'a baktı ve kız kardeşine bir şeyler fısıldamak istercesine eğildi. Ama sonra onun bakışlarını yakaladı ve duraksadı. Miranda onu cesaretlendirmek için başını salladı ve kaşlarını beklentiyle kaldırdı. Eğer cevabı biliyorsa, bunu söylemek yerine

Miranda'nın hızlı bir zekâyâ sahip olduğunu fark etmeye başladığı şey için bir başkasının övgü almasına izin veriyordu. Eğer o daha bilmecenin üçüncü kısmına gelmeden adam cevabı bulmuş olsaydı hiç şaşırmazdı.

Doğruldu ve bağırarak verdiği yanlış cevaplar arasında bir mola vermesini bekledi. Roger dudaklarını ayırdığında Miranda nedense nefesini tuttu, göğsü nefes alışıyla şişti. Odadaki tüm gözler aynı anda Roger'ın üzerinde toplanırken neden içinde keskin bir endişe dalgası oluştuğunu açıklayamıyordu.

"Snowb-b-" diye başardı, başını kolunun içine sokmadan ve öksürük krizine girmeden önce.

Roger arkasını döndüğünde Miranda'nın parmakları sessiz sinema kitabını sıkıca kavradı, birkaç mendil ve sempatik bakış ona sunulduğunda hala öksürüyor ve kekeliyordu.

Emily Thornton ayağa kalktı. "Kartopu. Kar, tüm doğanın tek bir yüzü varmış gibi görünmesini sağlayan şeydir; beyaz bir yüz. Bir top müzik, güzellik ve zarafetle doludur. Ve bir bütün olarak birinin kafasına fırlatılabilir. Bu doğru mu?"

Emily'nin cevabı dikkatini, sakinleşip hizmetçiden bir bardak içki alan Roger'dan çalmıştı. Mary onun sağlığıyla ilgilenmek için odanın diğer tarafına geçmişti ve Miranda onun başını sallayıp duyamadığı bir şeyler mırıldanmasını izlerken neredeyse cevap vermeyi unutacaktı.

"Evet," dedi başını hafifçe sallayarak. "Haklısınız, Bayan Thornton."

Emily minnettarlık dolu bir gülümsemeyle kitabı kabul etti. Miranda koltuğuna döndüğünde gözleri bir kez daha toplantının kenarında gözlerini indirmiş bir şekilde duran Roger'a kaydı. Öksürmeyi bıraktığına göre yüzündeki kızarıklık azalmıştı ve yeniden o sakin haline dönmüştü.

Oyun birkaç saat daha devam etti ve Miranda ara sıra omzunun üzerinden Roger'a bakmaktan kendini alamadı. Roger olduğu yerde kaldı, moralini düzeltmeye çalıştı ve Miranda dahil kimseyle göz teması kurmaktan kaçındı.

T Roger, Miranda'nın notunun kendisini yönlendirdiği salona girdiğinde saat skandal denecek kadar geç olmuştu. Daha önce böyle bir ilişkiye katılmadığı için, gece geç saatlerde yapılan toplantılar için belirlenmiş salonların olağan olup olmadığından emin değildi. Bu nedenle soru soracak durumda değildi. Odaya girdiğinde Miranda'nın henüz gelmemiş olduğunu görünce elleri titredi. Leydi Rodingham'ın personeli bu odayı konukları için hazırlamakla görevlendirilmiş olmalıydı, çünkü ocakta bir ateş yanıyor ve iki bardakla bir sürahi bekliyordu.

Roger bardaklardan birini doldurdu ve Miranda odaya girmeden önce sinirlerini güçlendirmeyi umarak sağlıklı bir yudum aldı. Aradan saatler geçmiş olmasına rağmen, sessiz sinema oyunu sırasında attığı yanlış adım onu hâlâ sarsıyordu. Hayatı boyunca kendini neredeyse görünmez kılarak yüksek sosyetenin kaymak tabakası arasında hayatta kalmıştı. Kardeşinin çevresindeki çoğu insan onun kim olduğunu biliyordu ve hiçbiri ondan hoşlanmadığını iddia edemese de, birçoğu da ona arkadaş diyemiyordu. Bu gibi etkinliklerde çoğunlukla kendi haline bırakılması tasarım gereği idi. Sayıları tamamlayan bir erkek olarak amacına hizmet ediyordu. Tuhaf karşılanmayacak kadar kibardı ama yine de sessiz ve çekingendi. Dans edebiliyor ve sık sık tanıdıklarının kızları ve kız kardeşleriyle birlikte oluyordu. İskambil oyunlarını severdi ve çok fazla sohbet katkıda bulunma ihtiyacı hissetmeden bir oyunu tamamlayabilirdi. Sonuç olarak, hiç kimse kızlarını onun yoluna itmemiş ya da kardeşinin katılmayacağı herhangi bir davette bulunması için yalvarmamıştı.

Bu onu hiç rahatsız etmemişti, çünkü yalnızlık ve ailesiyle geçirdiği zaman, ev halkı dışında kimsenin sırrını öğrenemeyeceği anlamına geliyordu. Bu yüzden bu akşamki sessiz sinema gibi oyunlar oynandığında Roger sessiz bir gözlemci gibi davranma eğilimindeydi. Bilmeceyi çözmeyi çok sevmesine ve evde sessiz sinema oynadıklarında kardeşlerini her zaman alt etmesine rağmen. Kibar bir topluluk içindeyken katılmayı reddettiği pek çok şey vardı; ilgi duyduğu konular hakkındaki hararetli sohbetler de buna dahildi. Bazen sessiz kalmak ona fiziksel olarak acı veriyordu.

ve sadece ara sıra bir noktada anlaşmaya varmayı teklif ediyordu. Ancak bunun neden gerekli olduğunu çok iyi biliyordu. Astronomi, edebiyat ya da felsefe konularında aşırı heyecanlanırsa, ağzından çıkanı kulağı duymayabilirdi. Çok hızlı konuşmaya başlayabilir ve kelimeleri geveleyebilirdi. Herkesin önünde kendini bir aptal gibi gösterebilirdi. Vikont Thornton'un kardeşinin bir embesil olduğu söylentisi yayılır ve bu da Angus ile Emily'nin itibarını zedelerdi. İnsanlar bu tür kusurların Thornton ailesinin kanında olduğunu düşünenekti. Doğru dürüst konuşamayan bir ocuk doğuracağını düşünselerdi kim Emily'yle evlenmek isterdi ki?

Roger bu düşünce karşısında kendini hasta hissetti. Bir koltuğa çökerek içkisinden bir yudum daha aldı ve derin bir nefes çekerek uzun, yavaş bir nefes verdi. Bu gece kendini unutmuştu. Angus'un bilmecesinin cevabını verdikten sonra Miranda'nın sinsi gülümsemesi midisini düğümlemişti. Yanaklarından birinde bir gamze belirmişti ve o sevimli küçük çukurun yanağını vurguladığı yeri öpmeyi çok istediği fikrine kapılmıştı. Sonra da kısa, yumuşak öpücüklerle onun dut gibi olgunlaşmış ağzına doğru bastırıp tadını keşfedecekti. Güçlü fiziksel arzuyu ilk kez hissetmiyordu ama bir gülümsemeden başka bir şeyin onu etkilediğini hatırlayabildiği tek an kesinlikle buydu. Leydi Miranda Hughes, onun gibi bir erkek için tehlikeli olabilecek bir doğa gücüydü. İleriye dönük olarak dikkatli hareket etmeli, her zaman sakın ve kontrollü kalmalıydı. 'Kartopu' kelimesindeki kekemeliğini öksürük krizine girmiş gibi yaparak örtmeyi başarmıştı ama bu neredeyse imkansızdı.

Roger bunu yapabiliirdi. Hangi kelimelerden kaçınması gerektiğini ve kekelememek için sesinin ritmini nasıl ayarlayacağını biliyordu. Kendini ele vermeden, elinden geldiğince bir sohbeti nasıl sürdüreceğini biliyordu. Heyecan onu ele geçirdiğinde, sadece ağzını kapalı tutacak ve Miranda'nın ve kendisinin vücutlarının tüm konuşmayı yapmasını umacaktı. Arzunun kendisini ele geçirmesine izin vermediği sürece Roger bunu başarabilirdi.

Her şey yoluna girecekti.

Kapı Miranda'yı içeri almak için açıldığında Roger kadehini boşaltmıştı. Ayağa kalktı, ona bir selam vermeden önce bir endişe düğümünü yuttu.

"Leydim."

Gülümsedi ve gamzesi bir kez daha ortaya ıktı. Roger, kız yaklaştıkça dudağını ısırđı ve her iki yanağının da tatlı küçük yarıklarla süslendiğini fark etti.

"Yalnız olduğumuzda formaliteleri bir kenara bırakabiliriz. Bana Miranda demelisin."

Boğazı düğümlendi ama kadının böyle bir teklifte bulunması onu şaşırtmamalıydı. Aralarındaki bağ oldukça kişisel olacaktı. Ancak, bazı sessiz harflerle başlayan sözcükler İngiliz diline serpiştirilmiş mayın tarlaları gibiydi. Çok gerekli olmadıkça onlardan kaçınma eğilimindeydi. 'M' harfi onun en azılı düşmanlarından biriydi.

"O zaman bana Roger diyeceksin," diye cevap verdi, Hristiyan ismini hemen kullanmazsa fark etmeyeceğini umarak. Dilinden kolayca döküldüğünden emin olmak için önce tek başına pratik yapmak isteyecekti.

"Güzel," dedi ve sürahi ile ikinci kadehin bulunduğu masaya doğru ilerledi. "Sessiz sinema oyunu oldukça hoşuma gitti, değil mi?"

"Yönlendiriciydi."

Kadehi dudaklarına götürerek ona döndü. "Bu işte oldukça iyisin, fark ettim. Yine de cevaplarınızı söylememeyi tercih ediyorsunuz. Utangaç mısın yoksa cevaplarının yanlış olma riskini almak mı istemiyorsun? Öyle olamaz, çünkü haklıdınız. Görünüşe göre bilmeceler konusunda esrarengiz bir yeteneğiniz var."

Kadının sesindeki alaycı ton, dudaklarının yaklaşan bir gülümsemeyle titremesine neden oldu. "Her bilmeceyi tahmin ederek oyunu domine etmek görgüsüzlük olur. Başka kimsenin şansı olmaz."

Miranda güldü ve onun karşısındaki sandalyeye oturdu. "Yani eylemlerinizi motive eden şey alçakgönüllülük mü?"

"Sanırım öyle."

"Bu oldukça takdire şayan. Çoğu erkek bir oda dolusu insana zekâsını gösterme şansını yakalamaktan büyük zevk alır."

Roger, kendini ne zaman aptal durumuna düşürdüğünün farkında olmayan Angus'u düşündü. "Dikkatleri üzerime çekmekten hoşlanmıyorum."

Başını eğmiş, sanki büyük bir gizemi çözmeye çalışıyormuş gibi onu inceliyordu. "Kaç yaşında olduğunuzu sormamın bir sakıncası var mı?"

"Altı buçuk."

"Benden altı yaş büyük."

Roger onun sözlerindeki dalgın, düpedüz sorgulayıcı ton karşısında gerildi. Onun ne düşündüğünü, kendi yaşındaki bir adamın bir kadını yatağa atmamış olmasına duyduğu güvensizliği ifade etmesine gerek kalmadan biliyordu.

"Vikont Thornton'un en büyük kardeş olduğunu bilmek ilginç. Sizi asla küçük kardeş olarak düşünmezdim."

Omuz silkti. "Unvanı olmasa çoğu kişi aynı şeyi düşünürdü. Benden bir yaş büyük."

Angus kesinlikle öyle davranmıyordu, zaten Roger da bu yüzden bu durumdaydı. Bardağına baktığında boş olduğunu gördü ve yeniden doldurmayı düşündü. Miranda'yla aralarındaki konuşma artık daha kolay akıyordu ama bunu sadece ruhlara bağlayamazdı. Miranda'nın bir rahatlığı vardı; başka bir insanın onun varlığında kendini rahat hissetmesini sağlayan bir şey. Roger içkiden vazgeçmeye ve doğal kimyanın akışına bırakmaya karar verdi. Eğer Miranda'yla bu gece anlaşmalarını tamamlayacaklarsa, içkinin kendisini alt etmesini istemiyordu. Yangına körükle gitmeden de yeterince endişeliydi.

"Kız kardeşini oldukça sevimli buldum," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Senden çok daha genç görünüyor."

"Ailemiz için bir sürpriz oldu. Annem tekrar hamile kalabileceğini düşünmüyordu. Sonra Emily geldi."

Miranda'nın kaşları çatıldı ve sandalyesinde hafifçe öne doğru eğildi. "Ah, çok özür dilerim. Bahsettiğim için beni bağışlayın."

Elini küçümser bir hareketle salladı. "Hiçbir şey düşünme."

"Bu tür Geylelerde yeniyim, biliyorsun," dedi, yanaklarını pembeleğen bir kızarıklık öperken gözlerini indirerek. "Lord Hughes'la yaklaşık on yıl evli kaldım ve ondan önce kimse yoktu. Zararsız şeylerden konuşursak, birbirimize karşı daha rahat hissedebileceğimizi umdum. İşe yarıyor mu?"

Kirpiklerinin altından ona baktı ve çekingen, utangaç bir gülümseme verdi. Roger'ın kalbi göğüs kemiğine çarptı, kendi dudakları da kendi isteğıyle aynı şeyi yaptı. Bu tam anlamıyla bir gülümseme değildi ama uzun zamandır gerçeğe en çok yaklaştığı andı.

"Öyle," diye itiraf etti, sandalyesine biraz çökerek. "Ve itiraf etmeliyim ki... ben de bunu daha önce hiç yapmadım."

Miranda küçük bir kahkaha attı ve inanamıyormuş gibi başını salladı. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Ben... sen öyle bir adama benziyorsun ki... şey..." Bakışlarını onunkilerden ayırarak pembenin daha da koyu bir tonuna büründü ve boğazını temizledi. "Ben sosyeteye takdim edilirken, sizin gibi görünen ve aynı zamanda zeki olan bir erkeğin dikkatini çekmek için birbirlerinin gözlerini oyacak çok sayıda genç kız tanıyordum. Sizi henüz çok iyi tanımıyorum, ancak bu bilmeceleri çözme şekliniz keskin bir zekaya işaret ediyor. Ve başkalarının övgü almasına izin verme isteğiniz

verdiğiniz cevaplar, diğer birçok erkek gibi kendini beğenmiş olmadığınızı kanıtlıyor.

ton. İyi bir av gibi görünüyorsun."

Roger bu tür iddialardan gurur duymak istiyordu ama neden kimsenin kocası olmak için ideal bir aday olmadığını düşündüğünde bunları hazmetmesi zordu. Belki de konuşma bozukluğu, onun sadece yatağını ısıtmasını isteyen bir kadın için önemli değildi. Miranda'nın onu toplum içinde utandırması ya da tam cümleler kuramayan çocuklar doğurması konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Yine de işini şansa bırakmayacaktı. Emily'nin geleceği bu kadını memnun etme becerisine bağlıydı ve bu da aklı başında ve dilini tutması anlamına geliyordu.

"Böyle söyleyerek nezaket gösteriyorsunuz," diye sözünü kesti.

Dudağını ısırarak şaşkınlıkla ona baktı. "Hiç evlenmek istemedin mi?"

Roger bir cevap veremeden keskin bir nefes aldı ve elini dudaklarına götürdü.

"Oh... Özür dilerim. Belki de bu soru çok kişiseldi." "Hayır, sorun değil."

"Cevap vermek zorunda değilsin," diye ısrar etti ve aralarındaki boşluğa uzanarak bir elini dizine koydu.

Roger onun sıcaklığını pantolonunun içinde hissetti ve kaçınılmaz tepki kasıklarında kıpırdandı. Kadının kokusu burun deliklerine doldu ve bahçede yalnız kaldıklarında onu etkileyen güçlü ihtiyacı uyandırdı. Bakışları önce kızın ağzına, sonra boynuna, oradan da gece elbisesinin dekoltesinin sergilediği muhteşem göğsüne kaydı.

"Sanırım bana sormak istediğin başka bir soru var," dedi yutkunup nefesini tuttukten sonra. Onun bakışlarıyla tekrar buluşmak için kendini zorladı ve gözlerindeki meydan okumayı fark etmesini sağladı. Odadaki filin er ya da geç ele alınması gerekecekti ve Roger bunu yapmayı tercih ederdi.

Yüzünü buruşturdu. "O kadar belli mi ettim?"

Roger omuz silkti. "Merakınız doğal." "Yine de, bu gerçekten beni ilgilendirmez-"

"Sorun yok," diye ısrar ederek elini onun elinin üzerine koydu.

Teninin yumuşaklığına hayran kalırken parmak uçları elinin arkasını okşadı. Saten gibi hissettiriyordu ve Roger yardım edemedi ama hayal etti

Çıplak teninin her santimi mükemmel hissediyordu.

"*Biraz* deneyimim var," dedi ve Miranda'nın elini çevirip bileğinin iç kısmındaki deriyi ortaya çıkarırken eline baktı. Narin mavi damarlar görünüyordu ve Roger, Miranda'nın nefesinin kesilmesinden ve kolunda beliren tüylerin diken diken olmasından güç alarak yavaş hareketlerle damarların izini sürdü. "Ben sadece... eylemi tamamlamadım."

"Anlıyorum," diye mırıldandı, sesi alçak ve nefessizdi. "İstediniz mi? Yani bitirmek?"

"Evet," diye mırıldandı, kolunu okşarken içinden bir ürperti geçti ve kadının sandalyesinde nasıl kıpırdadığını fark etti. Onun dokunuşuna verdiği tepki, hayal ettiğinin ötesinde bir heyecan yarattı. "Yaptım ama..."

Şimdi birbirlerine yaslanmışlardı, Roger'ın poposu sandalyesinin en ucunda duruyordu. Miranda'nın göğüsleri her nefeste kabarıyor, gözleri genişliyor ve Roger yaklaştıkça ona sabitleniyordu - o kadar yakındı ki, sıvı bal rengi irislerindeki koyu kahverengi girdapları seçebiliyordu.

"Evet?" diye dürttü, eli kolundan yukarı çıkıp boynunu kavrarken başını geriye eğdi.

Nefesi yanağını gıdıkladı ve nefesindeki içki kokusu karnını titretti. "Sanırım bekliyordum."

Miranda'nın kirpikleri titreyerek kapandı ve dudakları baştan çıkarıcı ve davetkâr bir ifadeyle açılarak Miranda'nın kollarına doğru gevşedi. "Ne için?"

"Doğru kadın."

Dudakları geçici bir baskı ve kısa, soluk soluğa nefeslerin birbirine karışmasıyla buluştu. Temas noktasından yayılan baş döndürücü bir karıncalanma Roger'ın yüzünü ve boğazını kapladı. Yakasının altında ısı alevlendi ve uzuvları birbirinden ayrılırken uysallaştı, sonra daha sıkı bir basınçla tekrar bir araya geldi. Miranda yumuşak bir iç çekti, dudakları Roger'ın talebiyle açıldı. Dilini kabul etmesi için onu ikna etti, önce alt dudağı boyunca yavaşça kaydırды, sonra ağzının ılık, ıslak boşluğuna soktu. Boynunun arkasını sıkıca kavradı, parmakları gevşek saçlarının ipeksi tellerine dolandı. Başı adamın tutuşunun beşiğine düştü, iki eli de adamın kalçalarında dinlenmeye başladı.

Roger nazik dokunuşla sertleşti, siki nabız gibi atıp şişmeye başladığında kasları kaya gibi sertleşti. Hareket etme dürtüsüyle savaştı, ellerini daha yükseğe yönlendirdi, böylece ona en çok istediği yere dokunuyordu. Kendini bir an önce toparlayamazsa, kız onu pantolonundan bile çıkaramadan işini bitirecekti. Kalbi çılgın bir tempoyla dörtmala koşuyordu ve karnı

Cesur ve keşfedici dilinin onunkine her vuruşunda titredi ve sıkıştı.

İkisi de aynı anda daha da yakınlaşınca öpüşme derinleşti, Roger'ın boştaki eli diğerine katılarak Miranda'nın yüzünü kavradı, Miranda'nın parmakları Miranda'nın kalçalarına gömülürken Miranda onu elde etmek için savaşıyor gibiydi. Tırnaklarının iğne izleri Roger'ın içinde bir şimşek daha çakmasına neden oldu ve ereksiyonu ısrarıyla acı verici bir hal aldı. Bunun tam burada, bu odada gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini merak ederken başı döndü - Miranda'yı yere indirip eteklerini kaldıracak ve sonunda sıcak, istekli bir kadının içine gömülmenin nasıl bir şey olduğunu keşfedecekti.

Bir süredir bunu istiyordu ama bu özlemin şiddeti şimdi daha da artmış görünüyordu. Roger bunun aralarındaki çekimin gücünden mi yoksa bunu yapmak için ne kadar beklediğinden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Ne olursa olsun, kadın yere çöküp omuzlarından tutmak için uzandığında hiçbir şey onu onun yolundan gitmekten alıkoyamazdı. Dizlerinin üzerine çöktü, sonra Miranda arkasına yaslanıp onu yönlendirirken üzerine uzandı.

Kadının bacaklarını kendi bacaklarının arasına sıkıştıran adam, iki elini kadının başının iki yanına dayadı ve büyülenmiş bir halde ona baktı. Saçları çözülmeye başlamış, geriye halıyı ilginç kıvrımlarla süsleyen yanık bronz bukleler kalmıştı. Ona bakarken gözleri geniş ve parlıyordu, dudakları ayrılmış ve öpücüklerinden kızarmıştı.

Roger'ın dudaklarından kısıp bir inilti dökülürken, onun tatlı tadından daha fazlasını almak için üzerine düştü. Parmaklarını saçlarına doladı, sırtını kamburlaştırdı, böylece göğüsleri göğsünün düz düzlemine bastırdı. Tırnakları ensesini gıcıklayıp omurgasından aşağıya doğru bir kıvılcım gönderirken titredi. Bu kıvılcım kasıklarında bir sıcaklık yarattı ve kalçalarını onun kalçalarına doğru daha sıkı bastırarak kalçalarının arasındaki sıcak sığınağı aramaya itti.

Roger sanki okyanusun derinliklerinden yükseliyormuş gibi ondan uzaklaştı, nefes nefese kaldı ve kendini yeniden kontrol etmek için savaştı. Miranda'nın onu salonun zemininde azdırmasını ve yarım dakika içinde harcamasını takdir edeceğini sanmıyordu. Roger ona zaman ayırmak, okuyarak öğrendiği yakınlıkları kanlı canlı bir kadına nasıl uygulayacağını öğrenmek istiyordu; ona ne istediğini, nelerden hoşlandığını söyleyebilecek bir kadına.

Ona bakarken dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi ve bir elini kaldırarak yanağını okşadı. "Neden durdun? Son derece keyif alıyordum."

Miranda'nın gülümsemesine karşılık verdi, gözleri ağırlaşmış ve uzuvları uyuşturulmuş gibi dağılmıştı. Miranda'nın yanağını okşayarak, çağıran ağzına yumuşak bir öpücük daha kondurdu.

"Ben-ben-ben ... istiyorum ... yapamam ... oh, lanet olsun!"

Göğsüne bir buz parçası saplanmış gibi içi buz kesti ve onu o kadar hızlı itti ki tökezleyip kalçalarının üzerine düştü. Dilinin ucunda bir dizi lakap vardı ama sıkılmış boğazı bunları söyleyecek havayı ona vermiyordu.

Miranda doğrulup eteklerini aşağı doğru iterken kaşları endişeyle çatıldı. Roger bakışlarını kaçırdı ama ipek çoraplarla kaplı güzel bacakları görmeden önce değil. Utanmasına rağmen, Roger'ın uyarılmışlığı azalmadı. Aksine, o etekleri daha da yukarı itmeye ve kendini onun içine oturtmaya ne kadar yaklaştığının kanıtı olarak daha da güçlendi. Artık böyle bir şey olmayacaktı, fiziksel olarak yakınlaştıklarında sessiz kalma planını unutmuştu. Kendini unutmuş ve sırrını ifşa etmişti.

"Roger? Neyin var?"

Kadının sesi onu kaotik düşüncelerinden uzaklaştırdı ve Roger ayağa fırladığını fark etti. Dudaklarını araladı ama dilinin isyan etmeye başladığını hissedince tekrar kenetledi. Zihni ve bedeni birbiriyle savaşıırken konuşmak her geçen saniye daha da imkânsız hale geliyor, ağzı çapraz ateşe yakalanıyordu.

Miranda ayağa fırladı ve ona doğru geldi, gözlerindeki empati ve şaşkınlık Miranda'nın boyunun iki metre uzadığını hissetmesine neden oldu. Yutkundu ve tekrar konuşmaya çalıştı, ama sadece kısık bir hırıltı ve belli belirsiz "Gitmeliyim" gibi bir ses çıkarabildi.

Sonra arkasına bile bakmadan kaçmak için topuklarının üzerinde dönmeye başladı, boğazının arkasında safra hızla yükseliyordu.

Fahişe olarak ilk günüydü ve işi eline yüzüne bulaştırmıştı. Miranda onu daha önce arzuladıysa bile şimdi arzulayamayacağı kesindi. Utanç verici kekemeliği sadece birkaç saniyeliğine ortaya çıkmıştı ama bu ona otuz altı yaşında neden hâlâ bakire olduğunu, bir kadınla sevişmeye yaklaştığı tek seferin neden utançla sonuçlandığını hatırlatacak kadar uzun sürmüştü.

Bunu yapabileceğini düşündüğü için delirmişti.

Emily'nin çeyizinin olmasını kim sağlayacaktı? Eğer kendi mutluluğunu bulamazsa, kız kardeşinin evlendiğini ve yerleştiğini görmek onun için yeterli olacaktı.

Ancak, çeyiz sağlamak için tek şansı, muhtemelen cariyesinin deli olup olmadığını merak ederek o salonda bırakılmıştı.

Şimdi ne yapması gerekiyordu?

Miranda kalabalık balo salonuna göz gezdirdi, mekânı bir kış harikalar diyarına çeviren görkemli dekoru takdir edemedi. Noel arifesini kutlamak için tüm ev yeşillikler, mumlar ve öpücük dallarıyla donatılırken, balo salonu da gecenin etkinliği olan gösterişli bir balo için hazırlanmıştı. Genelde böyle bir gecenin küçük ayrıntılarıyla ilgilenmekten hoşlansa da Miranda gecenin ruhuna girmekte zorlanıyordu. Bütün gün düşünceleri, dün gece salondan kaçtığından beri konuşmadığı Roger tarafından yönetilmişti.

Bu sabah kahvaltıdan sonra parti konukları öğleden sonralarını çeşitli eğlencelerle geçirmişlerdi. Kart yapımı ve salon oyunlarının ardından malikânenin karla kaplı tepelik arazisinde kızak gezintileri yapılmıştı. Çocuklar gezintiye katılmaları için kreşten getirilmişti ve Miranda kısa bir süre için Roger'ı tamamen unutmuştu. Kar üzerinde yarışırken Ursula çok sevimli ve merak doluydu, minik taneler uçuşarak şapkalarına ve paltolarının kollarına konuyordu.

Roger tüm kutlamalarda hazır bulunmasına rağmen sessiz ve içine kapanıktı. Kardeşlerine eşlik ederken Miranda'yla neredeyse hiç göz teması kurmadı ve önceki gece yaptıklarını açıklamaya niyetli olduğuna dair herhangi bir işaret vermedi.

Buna pek anlam veremiyordu. Adam ilk başta bir şömine demiri kadar sertti ama Miranda onu rahatça konuşmaya teşvik etmeyi başarmıştı. Konuşması hâlâ seyrek ve biraz yapmacıktı ama Miranda onun tavırlarında hafif bir gevşeme fark etmişti. Sonra o patlayıcı öpücük gelmişti.

Balo salonunun boğucu sıcaklığına rağmen, her korkunç ayrıntıyı hatırladığında içinden bir ürperti geçti. Roger kendini sert ve soğuk biri olarak gösterebilirdi ama adam o kadar tutkulu ve ateşli öpüşüyordu ki Miranda alevler içinde kalmadıklarına şaşmıştı. Bunu öğrenmek onu çok memnun etmişti.

Bakire olmasına rağmen, erkeklik ya da yiğitlik konusunda hiçbir eksiği yoktu. Halının üzerine indiklerinde sert erkek bedeninin Miranda'nın bedenine yaptığı baskı, sayısız istek ve arzuyu canlandırmıştı. Canlı olmanın - arzulanmanın ve takip edilmenin- heyecan verici hissi onu sarmıştı ve Miranda bu karşılaşmayı daha da ileri götürmeye hazırdı. Roger da kesinlikle istekli görünüyordu.

... ta ki öyle olmayana kadar.

Adam odadan çıktıktan sonra Miranda'nın neler olduğunu anlaması birkaç dakika sürdü. Vücudu hâlâ uyarılmışlıkla karıncalanıyor ve zonkluyorken, zihni onun tuhaf tepkisini çözmeye çalışırken daireler çiziyordu. Bir an kollarında ateşler içinde yanıyor, bacaklarının arasında sert ve dolgun duruyor, hatta ona gülümsüyordu. Sonra, bir buz saçağı kadar soğuk davranmıştı.

Bunun üzerinde durdukça Miranda'nın kafası daha da karışıyordu. Balo salonuna vardığında, bu kafa karışıklığı yerini kızgınlığa bırakmıştı. Kendisini tatmin etmesi için bir fahişe kiralamış bir kadındı ve adam kaçmadan önce onu yarım saatten fazla bir süre bir odada yalnız bırakamamıştı. Tüm işi onun yapmasını beklemiyordu - Miranda bu anlaşılmaya onun deneyimsizliğini anlayarak varmıştı ne de olsa. Ancak, fahişesinin onu baştan çıkarmaya isteksiz olacağını hesaba katmamıştı.

Bu akşam için giydiği neşeli yeşil balo elbisesine bakarken, adamın rahatsız edici bulduğu kişinin kendisi olup olmadığını merak etti. İlk kez yatağa atmak için doğru kadını beklediğini iddia ediyordu ve Miranda bunun oldukça tatlı ve romantik olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise beklemekteki ısrarının, onun kendi iyiliği için fazla seçici olduğu anlamına gelip gelmediğini merak ediyordu. Belki de en güzel kadın o değildi ve adam istediği kadını seçebilirdi. Ama bu, onun ihtiyaçlarını karşılamada yetersiz olduğu anlamına gelmiyordu. Yoksa yapar mıydı?

Roger, Miranda'nın asla ulaşamayacağı bir mükemmellik seviyesini aradığı için mi bu kadar uzun süre bakire kalmıştı? Bu düşünce onu sadece öfkeliyordu. Ona tek kullanımlıkmiş gibi davranmaya nasıl cüret ederdi, değerli, daha önce dokunulmamış horozunu deneyimleme onuruna sahip olacak kadar iyi değil!

İlk dans başladığında, kendini çok yormuştu.

-Gerçi Miranda ifadesini sakın tutarak takdire şayan bir iş yaptığını düşünüyordu. Sert gülümsemesinin altında kaynıyor, karmaşık düşünceler ve cevaplanmamış sorular yumağı içinde dönüp duruyordu.

Üçüncü kadeh şampanyasını bitirirken kendi kendini azarladı. *Bir erkeğin ilgisini çekmek için dua eden akılsız bir saf kız değilsin.*

Talip. Size istediğinizi vermesi için bir fahişeye para ödeyen bağımsız bir dulsunuz. Eğer bunu yapamazsa, zamanınızı boşa harcamış olur.

Omuzlarını dikleştirerek salona göz gezdirdi ve kalabalığın içindeki yüzleri aradı. Maud ve Mary içecek masasının yanında durmuş, kendilerine parmak sandviçlerden yardım ediyorlardı. Joan bir minuet dansı yapıyordu ve onu gerçek bir tanrıça gibi gösteren göz alıcı kırmızı elbisesi içinde muhteşem görünüyordu. Dans ederken ona gülümseyen ve görünüşe göre kendinden geçmiş olan talibiyle işler iyi gidiyor gibiydi.

Sonunda kalabalığın kenarında duran Roger'ı gördü. Akşam kıyafeti içinde sade ve kasvetliydi, kravatının bembeyazlığını süsleyen ışıltılı bir kravat iğnesi vardı. Çenesi gergindi ve rahatsızmış gibi ayaklarını bir o yana bir bu yana kaydırıyordu. Özellikle onu arıyor olmasaydı, Miranda onu hiç fark etmeyebilirdi. Sanki yaldızlı duvar kaplamasının bir parçasıymış gibi manzaraya uyum sağlamıştı. Şimdi neden gittiği her yerde kokusunun peşinden koşan bir sürü kadın olmadığını daha iyi anlıyordu. Roger kendini olabildiğince mülayim ve dikkat çekmeyen biri haline getirmek için büyük çaba sarf ediyor gibiydi.

Neden?

Hayır; önemli değildi ve onun da umurunda değildi. Bir sözleşme imzalamıştı ve şu ana kadar anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirme konusunda berbat bir iş çıkarmıştı.

Kalabalığın arasından ilerleyen Miranda, Roger'ı görüş alanına aldı. Çenesini kaldırarak kararlılığını korudu. Roger onu görünce irkilmiş gibiydi, sanki birdenbire ortaya çıkmıştı.

"Bay Thornton," dedi kadın, sesi kısıktı.

"Leydi Hughes," diye karşılık verdi Thornton ve onu selamladı.

Daha fazla havadan sudan konuşmadı, görünüşüne iltifat etmedi, hiçbir şey söylemedi. Miranda'nın eldivenli elleri ona bakarken yumruk şeklinde kıvrıldı. Yine de adam karşısında durdukça Miranda'nın öfkesi erimeye başladı. Tanıdık merak çirkin başını kaldırdı ve kızgınlığını kendine çevirmesine neden oldu.

"Konuşmamız gerek."

Daha son kelime dudaklarından dökülmeden Roger konuştu. "Dans etmek ister misiniz, Leydi Hughes?"

Miranda onun ani sorusu karşısında gözlerini kırıştırdı. Neredeyse onu reddedecekti ama dans etmemeleri için bir neden olmadığına karar verdi. Bir balodaydılar. Dans etmek için yapılmış bir elbise giyiyordu ve ona ilk teklif eden de oydu.

Belki de bir dans adamı yeterince gevşetir ve tuhaf davranışlarının nedenini itiraf etmesini sağlardı.

"Pekala."

Bu delilikti. Roger'a haddini bildirmeye ve onunla işini bitirmeye çoktan karar vermişti.

O halde neden onun uzattığı kolu tuttu ve dans pistine doğru kendisine rehberlik etmesine izin verdi? Bir kotilyonun başlangıç nakaratı balo salonunu doldurdu ve diğer dansçıların arasındaki yerlerini aldılar.

Hareket etmeye başladıklarında Roger'ın bakışları onunkilerle kilitlendi, ancak ifadesi acımasızlık maskesinden hiç sıyrılmadı. Roger'ın muhteşem bir dansçı olduğunu keşfetmek onu şaşırtmıştı, kişiliğine uygun bir zarafetle hareket ediyordu - ya da kişiliğinin çok azına erişmesine izin vermişti. Dansın içinde kaybolmak için kolay bir partner olduğunu kanıtladı ve birkaç dakika sonra Miranda çalkantılı duygularını unutup kendini anın tadını çıkarmaya bıraktı. Dönüp duran bedenlerin ötesinde, balo salonu Noel'in yeşil ve kırmızı tonlarıyla dolup taşıyordu; çobanpüskülü ve karaca otu kümeleri avizeleri süslüyor, gümüş şamdanlar odayı yumuşak, sıcak bir ışıkla parlatıyordu. Roger şimdi daha rahat görünüyordu, onu figürlerden birinin içinde döndürmek için elinden tuttuğunda ifadesi yumuşadı.

Bir kotilyon ona her zaman çok uzun gelmişti ama bu seferki çok erken bitmişti. Miranda ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemeden dans pistinin kenarında Roger'la karşı karşıya durdu. Balo daha yeni başlamıştı ve onu çeşitli partnerlerle saatlerce dans etmek ve kibar sohbetler yapmak bekliyordu.

Boğazını temizleyen Roger bir şey arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Size biraz daha şampanya getireyim mi?"

"Sanırım şimdilik bu kadar yeter, teşekkürler."

"Siz... benimle konuşmak istemişsiniz. Belki konuşabiliriz..."

Kolunu tekrar uzattı ve Miranda kabul ederek onu balo salonunun çevresine kadar takip etti. Terasa çıktıklarında fark edilmediler, mum ışığının parıltısından uzaklaştıkça gecenin gölgeleri onları sarıyordu.

Miranda kollarını kendine doladı ve Roger'a dönerek burun deliklerini yakan ve yeni yağmış kar kokan derin bir nefes aldı.

"Üşüdün mü?" Roger sordu, sesinde açık bir endişe vardı.

"Balo salonunun sığağından sonra hoş bir değışiklik oldu. Ben iyiyim."

Başını salladı, sonra bir elini saçlarında gezdirdi, nefesi havada beyaz bir sise dönüşürken ağır bir nefes verdi. "Miranda, ben-"

"Beni bir şekilde sakıncalı mı buluyorsun?" diye lafını bitiremeden ağzından kaçırdı.

Kaşlarını çatı, içeriden gelen bir ışıık huzmesi ağzının sıkışıklığını aydınlatıyordu. "Anlayamadım?"

Kendini tanıtmak istercesine kollarını iki yana açtı. "Beni itici mi buluyorsunuz? Belki de sarı saçlı, uzun boylu ya da mavi gözlü kadınları tercih ediyorsunuz? Belki de arzularını kışkırtacak kadar güzel değılim ya da seni tutkuya teşvik edecek mallardan yoksunum. Ne zaman karşılaşsak benden kaçmana neden olan şey her neyse, duymak isterim. Çünkü bekâretini istekli bir kadınla bozmak için *para alan* bir erkeğın, eğer memnun edilmesi imkânsız biri değılse, nasıl olup da kendini bu işe veremediğini anlayamıyorum."

Roger ellerini savunurcasına havaya kaldırdı ve ona doğru ilerledi. "Bu şekilde olmaz."

"O zaman ne oldu? Dün gece çok güzel vakit geçirdiğimizi sanıyordum ama yanılmış olmalıyım. Sanki benden kurtulmak için sabırsızlanıyormuşsun gibi odadan kaçtın."

"Değıldi... Ben..." Sanki onun araştıran bakışlarından kaçınmaya çalışır gibi başını eğdi ve bir elini boğazına bastırdı. "Sen değılsin."

Miranda kaşlarını kaldırıp onun daha ayrıntılı bir açıklama yapmasını bekledi ama adam birkaç saniye boyunca sadece ona bakıp durunca, Miranda tedirgin bir inilti çıkardı. "Eğer anlaşmamızı feshetmek istiyorsan, keşke bunu basitçe söylesen. Belirsizlik ve tahminler beni bu tür oyunlardan bıktırdı!"

Adamın elleri kollarını sarmak için uzandı ve Miranda, adam onu kendine doğru çekip kocaman gözleri ve sıkılmış çenesiyle üzerine dikildiğinde nefesini tuttu.

"İstediğim bu değıl," diye mırıldandı, bakışları kızın ağzına inerken kirpikleri gözlerinin üzerinden aşağı doğru kayıyordu.

Miranda, adamın çam, deri ve biraz da konyak gibi keskin, erkeksi kokusunu içine çekerken kalp atışları dört nala hızlandı. Tıpkı dün gece misafir odasında olduğı gibi, dizlerinin bağı çözüldü ve duyuları kaosa sürüklendi. Bu adamın gücü, suskunluğuyla birleşince, en hafif tabirle şaşırtıcı olmuştu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, sesinin yalvaran tonuna engel olamıyordu.

Bunu saklamak mümkün değildi. Onu *istiyordu*. Adam, kızgınlığına meydan okuyan ve ona şüpheyile yaklaşmasına neden olan bir şekilde ona çekici geliyordu. Eğer sorun sadece onun aşırı utangaçlığından kaynaklanıyorsa, Miranda bunun üstesinden gelmeye hazırды. Öpücük vaadi ona bu çabaya değeceğini söylüyordu.

"Bu," diye fısıldadı, onu kendine doğru çekti ve başını onunkine doğru eğdi. "Sen."

Miranda onun içinde eridi, ani öpücüğündeki coşkuyla kendinden geçti. Elleri omuzlarında ve boynunda gezindi, güçlü parmakları yanaklarını kavrarken başını eğdi ve dilini dudaklarının kenarına soktu. Kollarını ona doladı, adam onu ateşiyle boğarken ayakta durabilmek için omuzlarına tutundu. Dün geceki öpücük bu ateşli keşif için nazık bir başlangıç olmuş, aralarındaki tüm çekingenlik nihayet ortadan kalkmıştı.

Roger alçak sesle, sert bir inilti çıkardı, uzun bacakları onları gölgelerin derinliklerine ve balo salonunun kapılarından uzağa itti. Miranda'nın kalçaları taş parmaklıklara dayandı ve Roger onu dudakları, dili ve dişleriyle boğarken ek destek için rahatladı. Adam alt dudağını ısırdığında içi eridi, sonra diliyle acıyı okşayarak uzaklaştırdı. Adam sanki açlıktan ölüyormuş gibi öpüyordu - sanki kadının tadı onun duramayacağı kadar lezzetliydi. Kadında yarattığı memnuniyet dalgası neredeyse öpücüğü kadar tatmin ediciydi.

Uyarılma, ortasından taşan ve rahmine batan bir ısı gönderdi. Roger daha da yaklaştı, eteklerini yukarı kaldırdı ve ayrılmış uyluklarının arasında durdu. Bir eliyle sırtını destekleyerek onu kendine doğru çekti, göğsü sert ve acımasız bir şekilde hassas göğüslerine yaslandı. Şehvetinin kanıtı ona karşı kabararak sözlerine gerçeklik kazandırdı. Dün gece başladıkları işi bitirmesini engelleyen her neyse, bu cazibe eksikliği değildi.

Birbirlerinden ayrıldıklarında Miranda birkaç derin nefes çekti, kendini toparlamaya çalışırken başı dönüyordu. Roger hâlâ bacaklarının arasında duruyordu, ellerini iki yanındaki taşa dayamıştı.

Açıkta kalan bacaklarındaki soğuk havanın ısırığını ve altındaki taşın sertliğini fark ederek yavaş yavaş çevrelerinin farkına vardı. Balo salonundan yayılan ışık çemberi yaklaşan bir şey göstermiyordu.

Gölgeler, fark edilebilecekleri korkusunu hafifletiyordu. Ama biraz daha oyalanırlarsa, fark edilebilirlerdi.

"Roger," diye başladı. "Neden sen-"

"Benimle yürü," diye araya girdi.

Başını bahçeye doğru eğerek elini uzattı. Miranda ayağa kalkarak onun teklifini kabul etti. Balo salonuna dönmeyi aklına bile getiremeyecek olan adamın ona neler söyleyebileceğini merak ediyordu. Umarım kimse yokluklarını fark etmezdi.

Onlar ferforje demir kapılardan geçip, yaprak dökmeyen ağaçlar ve çitlerle çevrili bir dünyaya girene kadar bekledi. Miranda, Roger'ın bir kez daha parmaklarını saçlarında gezdirerek ondan uzaklaşmasını izledi. Bu onun alışılmış, gergin bir hareketi gibi görünüyordu. Miranda bunu büyüleyici buldu - Roger'ın başkalarını inandırdığı kadar acımasız olmadığına dair bir ipucu.

"Anlaşıldı mı?" .

Yüzünü ona dönerek boğazını temizledi. "Konuşmak... bazen benim için zor oluyor."

İlgisini çeken Miranda onu daha yakından inceledi. Ay ışığı kendine güvenen ve dengeli bir figürü aydınlatıyordu. Onun konuşmayı zor bulduğu için sessiz kaldığı aklına bile gelmezdi. Gerçekten de konuşmaktan çekinecek kadar utangaç mıydı?

"Anlıyorum," diye cevap verdi, başka ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Çocukluğumdan beri bu böyledir. Yıllarca pratik yaparak ve kontrol etmeye çalışarak geçirdim ama..."

Adam bakışlarını kaçırınca farkına vardı, derin bir hayal kırıklığı iç geçirdi. Onun salondan kaçmasından hemen önceki anları hatırladı. O zaman sözlerini kekeleyerek söylemişti ama Miranda onun sadece sinirlerine hâkim olamadığını düşünmüştü. Görünüşe göre yanılmıştı.

"Oh," diye nefes aldı, bir elini karnına bastırarak. "Ben çok-"

"Yapma," dedi başını sallayarak. "Lütfen bana ne kadar üzgün olduğunu söyleme. Acımaya tahammül edemem."

Boğazında düğümlenen sempati duygusunu bastırmak için yutkundu.

"Elbette.

Beni affet. Ben sadece... Keşke sizi daha iyi anlayabilseydim."

"Benim hatam," dedi omuz silkerek. "Ben tanınması kolay bir adam değilim."

"Çünkü topluluk önünde konuşmayı sevmiyorsun."

"Ben alay konusu olurdum ve ailem de utanırdı."

Miranda bunun doğru olmadığında ısrar etmek istedi ama Roger da onun gibi bunun bir yalan olduğunu biliyordu. İkisi de *Ton'un* ne kadar acımasız olabileceğinin farkındaydı. Birinin buraya ait olmadığına dair herhangi bir ipucu hoş karşılanmaz ve şüpheyile karşılanırdı.

"Bu yüzden neredeyse kırk yaşına geldim ve hâlâ bakireyim."

Adamın esprisiz kahkahası kadının yüzünü buruşturmasına neden oldu, çünkü böyle bir itirafta bulunmak zorunda kaldığı için utandığı belliydi.

"Böylesine önemsiz bir şeyi görmezden gelecek kadar size değer veren bir kadın mutlaka olmuştur."

Roger alay etti. "Önemsiz mi?"

"Acınızı ve deneyimlerinizi görmezden gelmek istemiyorum. Asla öyle değil, Roger. Yakışıklı olduğun kadar esprili ve zeki olduğun da açık. Kendi adıma, bu ifşaat sana karşı bir çekim hissettiğim ve sohbet edecek kadar rahatladığında oldukça sevimli olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

Başını iki yana salladı, ellerini arkasında kavuşturup yeniden volta atmaya başladı. "Belki, ama deneyimlerim bana farklı şeyler öğretti."

Miranda onun şimdi daha sakın görüldüğünü fark etti, sanki gerçeği açıklamak sinirlerini yatıştırmış gibiydi. Kelimeler şimdi daha kolay geliyor gibiydi

-Yine de onun bir kez daha o yapmacık, kesin tempo ile konuştuğunu fark etti. Kekemeliğini toplum içinde bastırmakta bu şekilde ustalaşmış olmalıydı - az kelime söyleyerek ve onları keskin bir jilet keskinliğiyle sunarak.

"Genç bir adamken bir opera sanatçısına aşık oldum... Iris'e. Utangaçtım, ama ilk kadınımlı elde etmek ve onunla birlikte olmak için yanıp tutuşuyordum. Hiçbir performansı kaçırmadım... hediyeler ve notlar gönderdim... her şeyimle ona kur yaptım."

Miranda romantik bir genç Roger düşüncesiyle küçük bir gülümsemeye engel olamadı. "Bu çok tatlı."

"Iris de öyle düşünüyordu," dedi alaycı bir sesle. "Beni gösterilerinden sonraki partilere, sonra da odalarına davet etti. Benden çok daha yaşlıydı ama çok güzeldi. Onu istiyordum ama bunu ifade etmekte zorlanıyordum. Konuşmama dikkat ediyordum ama ona gerçeği söylersem belki de umursamayacağını düşünmeye başladım."

Sözlerindeki ima karşısında dehşete kapıldı. "Oh, Roger
..."

"Bir gece onu ziyaret ettiğimde beni yatağına götürdü. Ona bir şeyim olduğunu söyledim.

Daha önce hiçbir kadınla sevişmemişti ama bunu çekici buluyor gibiydi.

Başta işler iyi gitti. Bana karşı sabırlıydı, nazikti. Tutkumdan kendimi unuttum ve ... ve konuştuğumda bir aptal gibi her kelimenin üzerinden geçtim. Sanki bir yılanmışım gibi benden uzaklaştı."

Miranda'nın gözleri, sesindeki acı ve her kelimeye sinen aşağılanma karşısında yaşardı. Aradan ne kadar zaman geçtiğinin bir önemi yokmuş gibi görünüyordu; bu anı sanki dün yaşanmış gibi canını yakıyordu.

"Bana asla bir embesille yatmaya tenezzül etmeyeceğini söylemişti."

Miranda keskin bir nefes çekti, öfke göğsünde kabardı. "O duygusuz küçük fahişe! Neden... bu ne cüret!"

Ağzının kenarında bir eğlence belirdi ama tek omzunu silkti. "Oradan ayrıldım ve bir daha da onunla iletişime geçmedim. Giyinirken bana hakaretler yağdırdı. O zamandan beri bir kadınla yakınlaşmadım... ama içimdeki arzu beni hiç terk etmedi. Kendimi utandırmama neden olabilecek durumlardan kaçındım ve bu şimdiye kadar işe yaradı. Fahişelerle yatmaktan bile çok korkuyordum, beni sadece acıdıkları için kabul etmediklerinden asla emin olamayacağımı biliyordum."

Miranda yaklaşarak onun elini tuttu. "O kadın senin saygına layık değildi," diye ilan etti, her kelimesi şiddetle destekleniyordu. "Kekelemenizin zekanızla ya da yatağa attığınız kadını memnun etme yeteneğinizle hiçbir ilgisi yok."

"Bunu biliyorum," diye yanıtladı. "Ne yazık ki pek çok kişi bilmiyor. Kendimi küçümsenmekten korumak daha kolay oldu."

"Anlıyorum," dedi diğer elini onunkinin üzerine koyarak. "Sırrın benimle güvende ve dün gece ne olduğunu şimdi anlıyorum. Kendini utançtan kurtarmak için kaçtın. Ama o korkunç opera sanatçısına hiç benzemediğimi anlamanı istiyorum. Konuşma güçlüğün ya da bakire olman umurunda değil. Ben... rahatlayıp bu deneyimin tadını çıkaracak kadar güvenilebileceğin kişi olmaktan onur duyacağımı düşünüyorum. Eğer denememe izin verirsen?"

Her ikisinin de ellerini kaldırdı ve parmak eklemlerini öptü. "Bu hoşuma giderdi.

Saklanmaktan ve korkmaktan bıktım."

"O zaman bu gece bana gelecek misin?" diye ısrar etti. "Odamın adresini içeren bir not göndereceğim."

"Evet. Ben... teşekkür ederim, Miranda."

Gülümsedi, onun güvenini kazanmaya başladığını fark etmek onu heyecanlandırmıştı. Böyle bir onuru pek çok kişiye vermediği açıktı. "Bunu yapmana gerek yok.

Teşekkür ederim. Anlaşmamızın ikimizin de güvenli bir ortamda istediğimizi elde etmemizi sağladığını düşünmek hoşuma gidiyor."

"Evet," diye kabul etti.

"O zaman anlaştık. Birileri kaybolduğumuzu fark etmeden önce balo salonuna dönmeliyiz. Sizi bu akşam daha sonra görmeyi dört gözle bekleyeceğim."

Elini bıraktı, ama Roger geri çekilmeden önce yanağını kavradı ve başka bir öpücük için eğildi. Bu seferki yavaş ve tatlıydı, dudakları fırçalıyor ve hafifçe bastırıyordu. Roger geri çekildiğinde Miranda kendini onun dudaklarını kovalarken buldu, daha fazlası için açtı.

Sanki az önce ona ne yaptığının farkındaymış gibi yarım bir gülümseme sundu. "O zamana kadar."

Miranda yalnız dönerken adam bahçede oyalandı. Miranda, adamın balo salonuna tekrar girdiğinin farkındaydı; adamın karanlık ve vaatlerle parıldayan bakışları onu takip ederken, beklenti Miranda'nın ürpermesine neden oldu.

Roger, Miranda'nın kapısına ulaştığında elleri titriyordu, lambasının zayıf ışığı gölgesini yere düşürüyordu. Garip bir şekilde, kendi kendine Miranda'nın fikrini değiştireceğini söylemişti - bahçede paylaşılan sohbet ve tutkulu öpücükler hatırladığı gibi olmamıştı. Aradan sadece saatler geçmiş olması önemli değildi; Roger'ın endişeli zihni onu, kapının altından hiçbir ışığın parlamadığını ve kapıyı çaldığında cevap alamadığını göreceğine ikna etmişti.

Ancak içeri girdiğinde Miranda'yı pencerenin yanındaki bir koltukta otururken görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Kendisi hâlâ gece kıyafetlerini giyerken, Miranda balo elbisesini ve iç çamaşırlarını çıkarmış, saçlarını dağınık bir şekilde toplamıştı. Hafifçe dalgalanan bakır rengi saç telleri sırtından aşağıya ağır ve gür bir şekilde sarkıyordu. Şehvetli vücudu, belindeki kemerle kalçalarının ve göğüslerinin kıvrımlarını ortaya çıkaran gümüş rengi bir sabahlık tarafından avantajlı bir şekilde gösteriliyordu. Ellerini kucağında kavuşturmuş, kapının yanında duran adama bakıyordu.

Bahçede hissettiği güven, Miranda'yla tekrar karşı karşıya kaldığında azalmaya başladı - nazik ve sessiz bir şekilde güzel, doğası gereği şehvetli ve kelimelerle ifade edilemeyecek kadar baştan çıkarıcı. Akşamın erken saatlerinde uzaklaştırmak zorunda kaldığı ereksiyon, Miranda odanın diğer ucundan ona doğru ilerlerken yeniden ortaya çıkmaya başladı. Çıplak ayakları kalın halının üzerine sessizce düşüyor ve ateşin ışığı saçlarındaki altın telleri canlandırıyor.

"Geldiğine sevindim," dedi, sesi alçaktı.

Gülümsemeye çalıştı ama dudakları işbirliği yapmadı. "Yapacağımdan şüphe mi ettin?"

Gamzeleri ve her şeyiyle o büyüleyici gülümsemesini ortaya çıkarmakta hiç zorlanmıyor gibiydi. "Konuştuklarımızdan dolayı utanacağından endişelendim... belki de gözümün önünden çekilirsin diye."

Roger'ın yüzü, bunun yakın bir şey olduğunu fark ettiğinde ısındı. Ailesi ya da Iris dışında kekemeliğini açıkladığı ilk kişi oydu. Bir parçasının bu ifşanın onu nasıl etkileyeceğinden korkması mantıklıydı.

bu anlaşmayı etkiledi. Onun kendisini kabul etmesinin gerçek olduğuna inanmak istiyordu ama deneyimleri onu temkinli olmaya itmişti.

şimdiye kadar.

Miranda odanın yarısında durakladı, elleri bornozunun dűđümlű kemerinin izerinde geziniyordu. "Lambanızı indirmek ister misiniz?"

Roger onun bakıřlarını yatađın bařucundaki masaya kadar takip etti ve lambadan kurtulmak için oraya gitti. Dűndűđünde Miranda'yı sırtı ona dűnűk, gevřemiř sabahlıđı omuzlarından kaymıř halde buldu. Bakıřları giysinin ařađı dođru iniřini izledi, sırtının ve omuzlarının eđimleri ve dűzlemleri saçlarının űrtüsüyle perdelendi. Belinin kalçalarına yol verdiđi yerde duraklayıp ařađıya dođru inerek dolgun, dolgun kalçaları, yumuřak, kremsi uylukları ve biçimli bacakları ortaya çıkarana kadar gűđsű yanana kadar nefesini tuttu. Nefesi bir anda kesildi ve vűcudundaki tűm kan kasıklarına dođru akmaya bařladı.

Miranda ona sırtını dűnműřtű. Ancak Roger gűzlerin izerinde olduđunu hissetti. Bakıřlarını Miranda'nın yemyeřil poposunun bařtan çıkarıcı gűrűntűsűnden ayırdıđında, duvarın karřısında, Miranda'nın çıplak vűcudunun űn tarafını műkemmek bir řekilde gűsterecek řekilde açılmıř bir řoval ayna buldu. Miranda'nın camdaki bakıřlarıyla karřılařtıđında nabzı bođazında bir davul gibi gűmbűrdedi ve gűzlerinin yansımada kendisine geri yansıldıđını gűrdű. Ardından, koyu pembe meme uçlarıyla dolgun gűđslerini, karnının ve belinin yumuřak kıvrımlarını, kalçalarının arasındaki kızıl-kahverengi bukleleri gűrmesine izin verdi.

Roger'ın gűđsű her zor nefes alıřında kabarıyor, dudaklarını bastırmak istediđi her yerin, tatmak istediđi her santim derinin envanterini çıkarırken bařı dűnűyordu.

Olduğu yerde kaldı, belli ki bir şey bekliyordu. Onun için, fark etti.

Yavař, űlűlű adımlarla ona dođru yűrűdű, parmakları ilk dokunuřun beklentisiyle seđiriyordu. Tam arkasında durakladıđında Miranda gerildi, giyinik bedeni çıplak bedenine hafifçe sűrtűndű. Sonra, adam ellerini beline dayadıđında i çekerek ona dođru eđildi.

Roger'ın gűzleri onun çıplak tenini hissedince kapandı -yumuřak ve pűrűzsűz, esnek etin esnek kıvrımlarıyla dalgalanıyordu. Ellerin karnının izerinden içeriye, sonra da kalçalarına dođru yumuřatarak keřfetmesine izin verirken, Miranda'nın bařı omzuna dűřtű. Miranda yumuřak bir i çekti ve ona dođru bastırdı, sırtı gűđsűne yaslandı ve kalçaları pantolonunun içinde hızla řiřen organa dođru bastırdı.

Yüzünü, çenesini gıcıklayan tatlı kokulu saç dallarına gömen Roger, onun kokusunu içine çekti; hafif odunsu, narenciye kokulu portakal çiçeği kokusu, onu boynundan ayak parmaklarına kadar yalamak istemesine neden oldu. Yukarı doğru ilerledi, parmakları onun göğüslerinin ağırlığıyla dolmak için kaşınıyordu.

Miranda onları avuçladığında nefesi kesildi, sırtını kamburlaştırdı ve aynı anda meme uçlarını avuçlarına daha sıkı bastırdı ve kalçalarını uyarılmış horozuna daha sıkı bastırdı. Adam onun göğüslerini sıkarken dudaklarından kaçan inilti, Miranda'nın içinde bir başka sıcaklık ve arzu dalgası yarattı. Kalçaları kendiliğinden kayarak ereksiyonunu kadının arka tarafındaki kabarıklıklara sürttü. Aletin ucu çoktan ıslanmış, taşakları vücuduna iyice yapışmıştı. Yıllardır böylesine güçlü bir arzu hissetmemişti; bunun kendisini ne kadar pervasız ve sınır tanımaz hissettirdiğini unutmuştu. Konuşması ya da kızın onu algılaması konusunda endişelenmesine gerek yoktu, konuşmaya gerek yoktu. Elleri onun bedeniyle kelimelerin yapamayacağı şekilde konuşuyor, o da zevkini ve isteklerini ona iletiyor, damarlarında sessiz bir titreşim dolaşıyordu.

Adam meme uçlarını hafifçe çimdiklediğinde "Evet," diye fısıldadı. "Evet, lütfen ..."

İki eliyle ensesini kavradı, kıvrandı ve kıvranmaya başladı. Parmaklarının arasında sertleşen meme uçlarıyla oynarken hem şaşırmış hem de memnun olmuştu. Aynadaki yansımalarını incelemek için gözlerini açtı, yanaklarını öpen pembe kızarıklıktan, ayrılmış dudaklarından ve aralarında en erotik sürtünmeyi yaratan kıvranan vücudundan mest oldu.

Roger dudaklarını onun omzuna bastırdı ve pantolonunun içinde harcamamak için savaştı. Eğer böyle devam ederse, daha fazla dayanamayacaktı. Patlamaya hazır hissediyordu, tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla dolup taşıyor ve sonunda bu temel, ilkel eylemi deneyimlemek için çaresizlik duyuyordu.

"Burama dokun," diye soluyarak adamın bakışlarını tekrar aynaya çekti.

Roger'ın karnı, ince parmaklarının monsunun kıvrımlarını okşadığını görünce sıkıştı - kıvrımlı tüylerin arasından geçerek ona dokunmasını istediği yeri gösterdi. Bir elini göğsünde tuttu, diğer eli vücudunda gezinirken başparmağı ve işaret parmağı dalgınca ucuyla oynuyordu. Miranda kendi elini hareket ettirdi ve ona erişim izni vermek için ayaklarını birbirinden ayırdı. Parmakları alt dudaklarının arasındaki kadifemsi etle karşılaştığında boğazından gergin bir inilti koptu; yumuşak, narin ve uyarılmanın etkisiyle nemli.

Orta parmağını yarığı boyunca kaydırarak zarif kıvrımları ve gergin açıklığı keşfetti, bir parmağını kanalına sokmaktan kendini alamadı. Islak sıcaklık onu kavradı, etinin etrafındaki satenimsi kayganlık dizlerini zayıflattı. Parmağının yerini almak, onun bedeninin içinde olmanın hissini öğrenmek için siki zonkluyordu.

Roger parmağını geri çekti ama Miranda kalçalarını oynatarak onu devam etmeye teşvik etti. Roger klitorisinin küçük çıkıntısının etrafında hafifçe dolanırken inledi ve onu içinden çıkardığı ıslaklığa bulaştırdı.

"İşte!" diye haykırdı, parmakları adamın saçlarına dolanmış ve tırnakları ensesine batmıştı.

Çabalarını küçük sinir düğümüne yoğunlaştırdı, bastırıldığında ve ovuşturduğunda titremesinden zevk aldı. Öğrendikçe ve keşfettikçe, göğsünün derinliklerinden gelen o yumuşak zevk iniltilerini neyin çıkardığını keşfettikçe vücudunu titreme sardı.

"Miranda," diye mırıldandı, boynundan kulağına doğru yumuşak, kısa öpücükler bıraktı. "Seni nasıl memnun edeceğimi söyle bana."

Yalvarışını kızın kulağının ucunu ısırarak noktaladı ki bu kızın çok hoşuna gitmişe benziyordu. Roger son birkaç dakika içinde öğrendiği her ayrıntıyla birlikte bunu da hafızasına kaydetti. Kendisinden önce gelen adamla boy ölçüşecek beceriye sahip olmayabilirdi ama bu onu yıldırmayacaktı. Her zaman zeki bir öğrenci olduğu için, onun vesayeti altında bir kadını memnun etmenin yollarını çok iyi öğreneceğinden emindi.

Yüzünü ona dönerek iki elini göğsüne dayadı ve şehvetten kararmış gözlerle ona baktı. "Beni yatağa götür."

Ellerini kalçalarına koyarak onu bekleyen yatağa doğru itmeye başladı. Dudakları ateşli bir öpücükle buluştu, tezgahın üzerine indiler, dilleri birbirine çarptı, dişleri ısırıldı, nefesleri birbirine karıştı. Miranda kravatının düğümünü çözüp yanağına ve çenesine, sonra da açıkta kalan boynuna öpücükler kondururken Roger kendini Miranda'nın üzerine attı. Miranda onu paltosundan çıkarmak için güreşmeye başladığında uzuvları garip bir şekilde birbirine karıştı. Roger yardım etmek için vücudunu kaydırarak ve yuvarladı, ancak giysi bir kenara atıldığında kendini nefes nefese buldu. Kadının ayrılmış bacaklarının arasına çömelmiş, havada onun tahrik kokusu varken, yavaş yavaş ölüyormuş gibi hissediyordu; giysilerinin kısıtlaması yüzünden havası sıkılıyordu. Her lanetli katman onu Miranda'dan uzak tutuyordu.

Elleri pantolonuna ulaşana kadar vücudundan aşağı kaydı ve ustalıkla pantolonunu çözmeye başladı. Aletini serbest bıraktığında sert bir oh çekti, bir eliyle onu kavrarken diğer eliyle pantolonunu kalçalarından aşağı itti. Roger, kadının elinin onu sıkıca kavrayışından ürperdi, yavaşça tabandan uca doğru okşadı, başparmağı ıslaklığını alevlenmiş başın her tarafına bulaştırdı. Kadının kavrayışının içine doğru itti, dudakları bunun verdiği zevkle gıcırdayarak ayrıldı, nefesleri kesildi. Yıllarca kendine bakmış ama bir kadının elinin ona neler yapabileceğini hayal bile edememişti. Kadının avucunun pürüzsüzlüğü, her vuruşundaki ustalık, onu uçurumun kıyısına kadar itmeye yetmişti.

Bunu hissetmiş gibi görünerek, bakımlarını durdurdu ve onu kılıfının açıklığına yerleştirdi. Islak, kadınsı etin ilk öpücüğü, sikiinin sanki kendine ait bir hayatı varmış gibi seğirmesine ve gerilmesine neden oldu.

"Şimdi Roger," diye fısıldadı kulağına, kalçalarını avuçladı ve onu daha yakına çağırdı. "Beni şimdi al."

Roger, ilk hamle onu yarısına kadar içine oturttuğunda boğuk bir iniltiyle dişlerini sıktı. Miranda keskin bir nefes çekti, kılıfı onun etrafında sıkıca kenetlendi. Geri çekilip daldığında, sıkı ve kavrayıcı bir sıcaklıkla çevrili kabzasına kadar girmenin yolunu buldu. Birkaç saniye durakladı ve o anda içine dökülme dürtüsüyle nefes aldı. Hayal gücü ve fantezileri onu ezici hisler için hazırlamamıştı ve şimdi Miranda'da boğuluyordu. Kokusu onu sarıyor, sıcak, pelüş vücudu onu kucaklıyor ve amının enfes sıkılığı onu sersemletiyordu.

Miranda onun altında kıpırdandı, kalçalarını döndürdü ve siki boyunca bir zevk dalgası yarattı. Kasıklarına ve bağırsaklarına doğru fırladı ve onu ritmine uyması için teşvik etti. Sırtına yapıştı, nefes nefese kaldı ve adam onu artan bir aciliyetle alırken iç çekti, her vuruş daha sert ve daha hızlı geliyordu. Doğuştan gelen bir his vücudunun kontrolünü ele geçirdi, zihninin pratik düşüncelerini susturdu, tek düşünebildiği altındaki kadındı, onu en gizli yerlerine sardı, onu vücuduna kabul etti.

Tırnaklarını sırtından aşağı doğru sürüklerken yeleğine süründü ve onu daha derine almak için kalçalarını kaldırdı. İçine dolanan gerilim kırılma noktasına ulaştı ve Roger son bir kez daha onun içine doğru itti, titredi ve doruk noktası içinden geçerken inledi.

Muzaffer bir haykırıyla ondan tam zamanında çekildi ve harcadıklarını tezgâhın üzerine bıraktı. Sonra onun üstünden yuvarlanarak sırt üstü kemiksiz bir yığın haline geldi. Nefes almakta zorlanan adam, kadın yanına geldiğinde kollarını açarak kendini onun göğsüne bıraktı. Yanağını öperken ve terden ıslanmış saçlarını alnından geriye doğru okşarken, ona ilk dokunduğu andan sonuna kadar en ufak bir endişe duymadığını fark etti. Her şey o kadar doğal, o kadar mükemmel olmuştu ki, daha önceki tüm şüphelerini ve korkularını bir kenara bırakmıştı. Bir kadınla yatmıştı -güzel, hayat dolu, baştan çıkarıcı bir kadınla- ve sırrını bilse bile bir kez bile ondan uzaklaşmamıştı. Kabul etmek gerekir ki fazla konuşmamış ve sözlerini kontrol altında tutmayı başarmıştı. Ama Roger bir şekilde biliyordu ki, konuşmasaydı bile sonuç aynı olacaktı.

Miranda Hughes hoşlandığı, saygı duyduğu ve arzuladığı bir kadındı. İsteseydi ilk deneyimini yaşayabileceği daha iyi bir kadın bulamazdı.

MIRANDA yan yatmış, parmak uçlarıyla Roger'ın karnından aşağıya doğru uzanan siyah saçların izini sürüyordu. İlk taklalarından sonra kendine geldiğinde, hâlâ neredeyse tüm kıyafetlerini giymiş olduğu için utanmış görünüyordu. Miranda buna gülüp geçmiş, onun giyinik bedenini çıplak bedeninde hissetmekten hoşlanmıştı. Bir erkeğin giysilerinin sert ve sağlam kumaşlarının, onun içindeyken en hassas yerlerine sürtünmesinde heyecan verici erotik bir şey vardı.

Kollarında tüyleri diken diken oldu ve bu tür düşüncelerin çağrıştırdığı anılarla meme uçları büzüldü. Roger'ın şu anda çıplak olması, tamamen giyinik olduğundan daha da etkileyici olduğunu kanıtlamasına yardımcı olmadı. Lekesiz derisi uzun ve zayıf kasların üzerinde gerilmişti. Sarkık halde kalçasına yaslanmış olsa bile, siki muhteşemdi ve onu tekrar içinde ne kadar çok istediğini fark etmesini sağlıyordu.

İlk görüşmelerinden bu yana sadece birkaç dakika geçmişti ve gereksiz taleplerle onu zorlamak istemiyordu. Az önce yaptıkları şey bir gösterge ise, beklemeye değecekti. Kadınlar konusunda çok az deneyimi olduğunu iddia eden bir adam için Roger kesinlikle işini biliyor gibiydi.

vücudunda dolaşıyordu. Onun kendisine karşılık vermesini sağlamak için çok az yönlendirmeye ihtiyacı vardı.

"İlk seferin nasıldı?" diye sordu aniden, aralarındaki rahat sessizliği bozarak.

Kollarını göğsüne dayayıp çenesini bir elinin üzerine yerleştirerek ona gülümsedi. "Bilgilendirici. İlgisinden zevk almamı isteyen sabırlı bir kocam olduğu için yeterince şanslıydım. Acı vardı ama o gecenin ilerleyen saatlerinde bunu telafi etti."

Ellerini başının arkasında kavuşturmuş, kaşlarını kaldırarak ona bakıyordu. "O zaman seninki bir aşk maçıydı."

"Hayır, ama onunla mutsuz değildim. Birbirimizi çok iyi tanımasak da birbirimizden yeterince hoşlanıyorduk. Karısı olarak benim konumuma saygı duyuyordu ve sanırım bana karşı biraz şefkat hissediyordu. Ama tamamen ayrı hayatlar yaşıyorduk. Birlikte yemek yiyor, aynı suarelere katılıyor ve birbirimizin yanında olduğumuzda hoşbeş ediyorduk. Çoğu akşam yatağıma gelirdi ve ben de onu memnuniyetle karşılardım. Bana zevki öğretti ve ben de onunla birlikte olmaktan zevk aldım. Birlikteliğimizden bir kızımız dünyaya geldi ve onun için ne kadar minnettar olsam azdır. Evliliğim tatsız değildi ama sevgi dolu da değildi."

"Anlıyorum," diye mırıldandı. "Kızınız kaç yaşında?" "Ursula dört yaşında ve çok tatlı bir kız."

Dudaklarının kenarları yumuşak bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Ona sahip olmanın seni rahatlattığına eminim."

"Aynen öyle," diye kabul etti.

"Annem ve babam öldüğünde ben de aynı şekilde hissettim. Önce annem, yıllar sonra da babam."

"Çok özür dilerim."

Başını başsağlığı dilemekten vazgeçercesine salladı ama yüz hatlarında kederin parıltısını görebiliyordu. "On sekiz yıl oldu. Annem Emily'yi doğururken öldü. Babamın kalbi bu kedere dayanamadı. Uzun zamandır sadece üçümüz varız."

Miranda onun bu kadar rahatken konuşmasının daha kolay olduğunu fark etti, her zamanki kesinliğinden yoksundu ama yine de kekemeliği olmadan akıyordu. Bu konuda bir şey söylememeye karar verdi, yoksa onu açıkça hassas olduğu bir konuda utandıracaktı.

Merakına engel olamayarak, "Oldukça derin bir soru sorabilir miyim?" diye sordu. Roger ilginç bir gizem sunuyordu, çözmek istediği bir gizem

sanki karışık bir iplik makarasını
çözüyormuş gibi. "Tabii ki."

"Sadece cinsel ilişki yaşamak için mi fahişe oldunuz... yoksa para için mi?"

Sorusuna şaşırmış gibi görünmüyordu, bu da onun kişisel işlerine burnunu soktuğu için duyduğu suçluluk duygusunu hafifletmişti. Akşamın erken saatlerinde ona anlattıklarından sonra Miranda, ağzını sıkı tutması için bir neden olmadığını düşündü.

"Para," diye yanıtladı. "Gerçi... bunun başka bir nedenle de uygun olabileceği aklımdan çıkmadı."

Kadın cevabını sindirirken sessizce ona bakmakla yetinince Roger başını eğdi ve kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

"Ah, gerçekten bir şey yok," diye geçiştirdi. "Sadece... şey, bir fahişe tutmaya karar verdiğimde farklı türde bir adam bekliyordum. Sende bir sorun olduğunu düşündüğümünden değil. Yani... oh, lanet olsun."

Kıkırdadı, göğsü ellerinin altında titriyordu. "Ne demek istediğini anlıyorum. İnan bana, ben de kendimi bu görev için uygun görmüyordum."

"O zaman neden bunu yapıyorsun?" diye üsteledi. "Sizin konumunuzda ve zekanızda bir adam başka yollardan da para kazanabilir."

Adam ona cevap vermeden önce gözlerini odanın diğer ucuna dikmişti ve kadın onun düşündüğünü, hesap yaptığını, kişisel sırlarını ifşa edip etmeyeceğine karar verdiğini görebiliyordu. "Kız kardeşimin... bir çeyize ihtiyacı var, hem de acilen. Evlilikle ilgilenen bir lord var ama bir varise ihtiyacı var. Emily için yapamayacağım şey yok."

Miranda'nın kalbi, genç bayana karşı sesindeki açık sevgi karşısında ısındı. Bir anne olarak, onun motivasyonunu kesinlikle anlayabiliyordu.

"Bence bu çok asilce bir davranış," dedi, parmaklarının altındaki yay gibi göğüs kıllarıyla dalgınca oynarken. "Umarım ilk seferiniz sizin için keyifli bir deneyim olmuştur?"

Dudakları tam bir sırtışla ayrıldı; bu, onu bir anlığına afallatan nadir bir ifadeydi. Adam gülümsediğinde iki kat daha muhteşem oluyordu. Bunu sık sık yapmaması, o anı daha da özel kılıyordu; bir güneş tutulması ya da kayan bir yıldız gibi.

"Hayal ettiğimden ya da beklediğimden... daha iyiydi. Yine de bu kadar çabuk davrandığım için üzgünüm."

Onun üzgün bakışlarına güldü. "Hiçbir şey düşünme. Her saniyesinden keyif aldım. Aslında... Sanırım bizim için de bunu denemenin zamanı geldi.

tekrar."

Kız doğrulup saçlarını omuzlarının üzerinden iterek göğüslerini ortaya çıkarınca Roger'ın bakışları alevlendi. Uyluklarına binip iki eliyle gövdesini okşarken göğsü daha hızlı inip kalkıyordu.

"Daha fazlası için hazır mısın?" diye mırıldandı, adamın sikinin sadece onu görünce kıpırdadığını görmenin ona verdiği güç ve gurur duygusuna kapıldı.

Yeniden birinin arzusunun nesnesi olmak çok iyi hissettiriyordu. Kendini daha genç hissediyordu ama yine de yaşının ve deneyiminin verdiği bilgelikle güçlenmişti. Roger'ın gözleri kızgın kömür gibi kaynarken, bakışlarını kızın üzerinde gezdiriyor, ellerini kızın kalçalarına dayayarak onun sikini eline alışını izliyordu. Zaman zaman, yaşının ve çocuk doğurmanın getirdiği göbeğinin ve kalçalarının yumuşamasına içten içe hayıflanıyordu; göbeğinin altındaki belli belirsiz çizgiler, karnının kızını barındırmak için nerelere kadar gerildiğini gösteriyordu. Göğüsleri gençliğinde olduğundan daha ağırdı, artık o kadar dik ya da mükemmel değildi. Ama bu gece ve bu yatakta böyle endişelere yer yoktu, çünkü Roger daha önce hiç bu kadar büyüleyici bir şey görmemiş gibi ona bakıyordu.

Kadın onu okşarken sıkılmış dişlerinin arasından tısladı, dokunuşuna tepki olarak büyüyüp şişerken dudağını ısırdı. "Evet... Tanrım, evet."

Başındaki yarıktaki bir damla nem birikti ve Miranda onu diliyle yakalama dürtüsüne teslim oldu. Dilinin ilk darbesinde Roger'ın kalçaları kıpırdandı, sonra tekrar yaptığında dudaklarından hırıltılı bir inilti döküldü. Her tepkisini yakalamak için yüzünü izleyerek onu daha derine çekti ve dilini yavaşça ucunun etrafında döndürdü.

Roger'ın parmakları çarşafı sıkı ve göğsündeki ve karnındaki kaslar, kadın onun uzunluğuna doğru ilerlerken gerildi. Nefesi kısa, düzensiz atımlar halinde geliyor, kadın onu emerken tüm vücudu titriyor, dilini şaftında nabız gibi atan kalın damar boyunca gezdiriyordu. Adamın tuzlu, erkeksi tadı duyularını bastırıyor, miskin baş döndürücü kokusuyla karışıyordu. Kalçaları küçük dalgalanmalarla zonklıyor, sikini ağzının derinliklerine itiyordu. Hissetmiş olabileceği her türlü suskunluk, dudaklarının ve dilinin sikinin üzerinden her geçişinde kaçıyor gibiydi. Yatak örtülerini bıraktı ve parmaklarını saçlarında gezdirerek sınırsız bir coşkuyla ağzına soktu.

Göğüs uçları sıkılaştıkça göğüsleri karıncalanıyor, adamın çıkardığı sesler karşısında özlemle sıkılıyordu -kaba, derin ve alçak, zevk ve tatmin dolu sesler.

Adam doruğa ulaşmanın eşiğine gelene kadar bekledi ve sonra onu ağzından bıraktı. Roger kıpırdamadan yattı, cam gibi, odaklanmamış gözlerle onu izlerken, vücudunda yukarı doğru hareket etti ve onu içine almak için kendini konumlandırdı.

O sarhoş edici duygusallık ve kontrol hissi tekrar üzerine çöktü ve ona doğru bastırdı - onu taciz etti, onu test etti. Roger'ın elleri kalçalarını kavramak için uyluklarından yukarı kaydı, horozu içeri girmeden açıklığına doğru dürttü.

"M-Miranda," diye fısıldadı, kelimeleri zorlanmıştı.

Ellerini adamın göğsüne dayayarak tırnaklarını yavaşça adamın siyah tüylerinde gezdirdi ve tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

"Roger," diye mırıldandı, bir başparmağını bir meme ucunun üzerinde gezdirdi ve ondan şok olmuş bir nefes aldı. "Beni istiyor musun?"

"E-evet," diye cevap verdi, sonra utanmış gibi gözlerini sıkarak kapattı.

Sadece kekelemesi şehvetini daha da alevlendirmiş, onu nasıl etkilediğini görmesinin yanı sıra duymasına da izin vermişti. Miranda ona karşı dalgalandı ve ondan acı dolu bir inilti daha çıkardı. Adamın gözleri onunkilerle buluşmak için açıldı ve Miranda eğilerek adamın dudaklarını yakaladı.

"Anlat bana," diye fısıldadı. "Duymak istiyorum."

Onun ağzına karşı nefes nefese kaldı, dili onunkini gıdıklamak için dışarı çıktı. "Ben... ben seni... istiyorum."

Onu içine almak için ayağa kalktı, yavaşça onun uzunluğuna battı. Başını geriye atarak, derinlere gömülmüş ve onu geren adamın verdiği hisle iç çekti. Adamın kalçaları üzerindeki tutuşu sıkılaştı ve adam hareket etmeye başladı, dayanılmaz derecede mükemmel bir ritimle yavaşça içine ve dışına pompalandı.

"Roger," diye inledi, parmakları göğsüne gömülürken onun hızıyla eşleşti, kendi zevkini alırken onunkini de almak için ona karşı süründü.

Adamın tek tepkisi homurdanmak oldu, elleri yukarı doğru hareket ederek kızın göğüslerini kavradı. Sanki bunu binlerce kez yapmışlar gibi birlikte hareket ettiler, vücutları birbirlerine esrarengiz bir uyumla uyum sağladı. Roger'ın kalçaları onu daha hızlı itmek için yataktan kalktı, parmakları meme uçlarını sert zirvelere çıkardı ve doğrudan çekirdeğine zevk şimşekleri gönderdi.

"Evet," diye inledi, bir doruğun ilk spazmlarında kılıfı onun etrafında kenetleniyordu. "Evet, Roger!"

"Çok iyi," diye homurdandı, umutsuz bir çılgınlıkla içine doğru itiyordu. "Kendini... çok iyi hissediyorsun."

Sesinin boğuk tınısı, sikiinin tam da doğru yerdeki dürtüsüyle birleşince, Miranda keskin bir çığlıkla boşaldı. Titreyerek ve onun üzerinde çırpınarak, doruk noktasına teslim oldu ve Roger'ın onu üzerinden kaldırmak zorunda kalana kadar kalçalarının hassas itişleriyle çekmesine izin vermekten memnun oldu.

Aletini kavrayan adam alçak bir hırıltıyla döllerini akıttı, yüzündeki mest olmuş ifade o güne kadar gördüğü en büyüleyici manzaraydı.

Onun yanına çökerek gerindi ve memnuniyetle iç çekti. Bacakları ağırlaşmış ve görüş alanı yorgunluktan kararmıştı. Kendini sıcak, mutlu ve yıllardır olmadığı kadar özgür hissediyordu. Bir esnemeyi bastırarak döndüğünde Roger'ın yataktan çıktığını ve kravatıyla karnına yaptığı pisliği temizlediğini gördü.

Sonra, bir elinde sıkıdığı kravatıyla, kısık gözlerle ona baktı. "Gitmeliyim..."

Sözlerindeki belirsizlik notası Miranda'da tedirgin edici bir tepkiye neden oldu. Sesi gitmek istiyormuş gibi gelmiyordu ve Miranda onu göndermek istemiyordu. Sevişmelerinin yanı sıra onun arkadaşlığından ve sohbetinden de keyif aldığı gerçeğini bir kenara bırakırsak, daha önce hiç bir erkekle gece boyunca aynı yatağı paylaşmamıştı. Kocasını doğurduktan sonra asla bir saatten fazla kalmamıştı. Her zaman tatmin olduğunda hemen kendi yatağına dönerdi. Roger'ın yatağındaki varlığına aldırmayacağını fark etmek onu ürkütmüştü. Ona yanlış bir şey yaptığını düşündürmek de istemiyordu.

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi, örtüyü indirdi ve yanındaki boşluğu okşadı. "Gel ve uzan."

Kirlenmiş kravatını atılmış giysilerinin yanına bırakmadan önce sadece bir an tereddüt etti ve sonra tekrar yatağına tırmandı. Miranda da onunla birlikte çarşafın altına yerleşti, yan döndü ve bir elini onun göğsüne dayadı.

Hiçbir şeyi ele vermeyen gözlerle ona bakarak elini onunkinin üzerine koydu. Miranda daha da yaklaştı, katı bir beden sıcaklığı ve rahatlığı tarafından çekildi. Başını onun omzuna yaslayarak gözlerini kapattı ve uykuya teslim olmaya başladı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı uyku sersemliğiyle.

"Hayır," diye fısıldadı, parmaklarını onunkilere geçirerek. "Teşekkür ederim."

Miranda uykuya daldı ve yanağına değen yumuşak dudakları hissedene kadar bir daha kıpırdamadı. Soluk gözlerinden birini açtığı anda Roger'ı tamamen

giyinmiş ve yatağın başucunda duruyordu. şafağın gri sisi odayı aydınlatmaya başlamış, yüzüne gölgeler düşürmüştü.

Gözden kaybolmadan önce, "Mutlu Noeller, Miranda," diye mırıldandı.

Roger şafaktan beri uyanıktı, Miranda'nın odasından ayrılıp kendi odasına gizlice girdikten sonra bir daha uyuyamamıştı. Fark edilmemek için dua ederek karanlık koridorlarda sürünürken, tüm bu entrika kalbinin göğsünde çarpmasına neden olmuştu. Oradan buradan gelen ayak sesleri ve itiş kakışlar hizmetkârların uyanık olduğu konusunda onu uyarıyordu ama merdiven trabzanlarını parlatan bir hizmetçi dışında -ki o da kafasını kaldırıp onu fark edemeyecek kadar işine odaklanmıştı- henüz kimse evin kendi katına ulaşmış gibi görünmüyordu. Kahvaltıya kadar geçen saatler boyunca yatağında uzandı ve Miranda'yla geçirdiği gecenin her anını tekrar tekrar yaşadı.

Ona kendi hayal gücünün gerçek deneyimin çok gerisinde kaldığını söylerken dürüst davranmıştı. Yattığı yerde onu düşündükçe uyarılma hissi onu tekrar ele geçirmeye başladı, anılar o kadar canlıydı ki onu bir duruma soktu. Yola çıkmadan önce Miranda'yı uyandırıp onunla tekrar birlikte olmadığı için neredeyse pişman olacaktı. Ama sonra, onun kendisini doyumsuz bir hayvan olarak görmesini istemedi. İnanılmaz bir irade gücü gerektirmişti ama Roger, Angus'la paylaştığı uşak onu giydirmek için geldiğinde kendini yataktan kaldırmayı başarmıştı. Sabahları ısrarlı bir ereksiyonla uyanmak olağan bir durumdu ve sıcak, çıplak bir kadının yanında uyanmak yeni bir deneyimdi. Bunu en kısa zamanda tekrarlamak istiyordu.

Sabah boyunca zihnini, kendisini bedenine ve yatağına kabul eden kadınla geçirdiği saatlerden uzaklaştırmakta zorlandı. Kahvaltı için yemek salonuna vardığında Miranda'yı çoktan orada, koyu kahverengi kadifeden, uzun kollu, şık bir yürüyüş elbisesi giymiş olarak buldu. Masanın alt tarafında ondan uzakta otururken, ara sıra onu görebilmek için boynunu bükmekten kendini alamadı. Bu sabah teninde bir parıltı vardı ve bakışlarına karşılık verirken, ona sinsi gülümsemeler sunarken ve utangaç bir sosyete kızı gibi kızarıırken gözleri yaramazlık ve sırlarla parlıyordu.

Neyse ki Noel sabahının şenlikli atmosferi ve lüks kahvaltı diğer konukların çoğunun dikkatini onlardan uzak tuttu.

Bir yandan iştahını doyururken, bir yandan da kendini kaptırmış bir aptal gibi davranmamak için kendi kendine söyleniyordu. Aralarındaki anlaşma, adamın paraya, kadının da yatağını ısıtacak bir arkadaşa du y d u đ u ihtiyaçtan doğmuştu. Aralarında gerçek bir sevgi olduğunu düşünmek gln olurdu. Kahvaltı bittiğinde Roger hissettiklerinin Miranda'nın yattığı ilk kadın olmasıyla ilgili olduğuna kendini ikna etmişti. Belki de Miranda'nın sabrına ve kusurunu kabullenmesine de minnettardı. Bu iyi bir şeydi ama karasevdaalı bir okul çocuğu gibi davranmak için bir neden değildi.

Kahvaltıdan sonra zihnini anlamsız bir aktiviteyle meşgul etmek için elinden geleni yaptı. Sabah yeni bir toz kar yağışı görülmüştü, bu yüzden partinin en az yarısı atlı kızak gezintileri ve pitoresk arazide yürüyüşlerle tadını çıkarmak için dışarı çıkmıştı. Angus ve Emily de bu gruba katılmış, Roger ise içeride kalmayı tercih eden erkeklerle kart oyunlarına dalmak üzere içeride kalmıştı.

Ancak, oturdukları odanın pencereleri, mrebbiyelerin ve hemşirelerin çocuklarını karda oynamaya gtrdkleri evin yan tarafına bakıyordu. Oturduğu yerden onların oyunlarını mükemmel bir şekilde görebiliyordu ve bu yüzden bir grup kadın onlara katıldığında dikkatini çekti. Sandalyesinde daha dik otururken tanıdık bir figür gözüne ilişince Roger'ın ensesi diken diken oldu. Diğerlerinin arasından onu seçebilmesi esrarengizdi ama giydiği palto kahvaltıdaki elbisesinin rengine uyuyordu. Ayrıca hareket edişinde, adımlarındaki zarafette de tanıdık bir şeyler vardı. Bu Miranda'ydı.

Onu tanıdıktan sonra oyuna konsantre olması imkânsız hale gelmişti. nc eli de kaybettikten sonra, başka bir beyefendinin onun yerini alabilmesi için müsaade istedi. Paltosunu, eldivenlerini ve şapkasını uşağından alması için bir uşak göndererek giriş holünde volta attı ve bir yandan da Miranda'nın yanına gitmekten vazgeçmeye çalıştı. Miranda arkadaşlarıyla birlikteyken ona yaklaşmak kabalık olurdu, kızından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Hizmetçi eşyalarını alıp dönene kadar Roger planından üç kez vazgeçmiş, sonra tekrar vazgeçmişti. Belki de onlara sadece yürüyüşe çıkmış gibi rastlarsa... hayır, bu olmazdı. Yoksa olur muydu?

Bu aalışılmadık kararsızlık yüzünden kendine kızarak ceketini silkti ve n kapıya yöneldi. Miranda'ya yaklaşmaya karar verse de vermese de temiz hava tam da ihtiyaı olan şeydi.

Evin bahçesi şuradan buradan gelen misafirlerle dolup taşıyordu ve o yürürken seslerin yumuşak mırıltıları ona sesleniyordu.

Böyle bir ortamda herhangi birinin arkadaşlığını aramak Roger'ın yapacağı bir şey değildi ama Miranda herhangi biri değildi. Onunla konuşurken, yeni tanıştığı biriyle konuşurken olduğundan daha rahat hissediyordu. Onu aramasının nedeni de buydu... dün gece aralarında özel bir şey olduğuna kendini ikna ettiği için değil. Birlikte birkaç zevkli saat geçirmişlerdi, o kadar. Hiçbir şey yokken bir şey varmış yanılsaması yaratmayacaktı.

Ayrıca Miranda'yla konuşabilmesi, daha sosyal olmayı öğrenebileceğinin bir kanıtıydı. Miranda, eş avına başladığı zaman için mükemmel bir pratik olacaktı.

Evin yan tarafındaki patikayı takip ederek çocukların kadınların dikkatli bakışları altında kartopu fırlattığı yere geldiğinde kendine güveni arttı. Miranda'yı çocukların ayak izleri ve bozulmuş kar yığınlarıyla dolu alanın eteklerinde dururken gördü. Küçüklerin tiz çığlıkları ve kahkahaları onu gülümsetti ve içindeki o tanıdık özlem çukuru derinlerde açıldı. Emily'yi bir kocaya kaptırmaya yaklaştıkça, kendi ailesine sahip olmayı daha çok arzuluyordu. Kız kardeşini neredeyse o büyütmüştü, bu yüzden baba olma fikri ona son derece cazip geliyordu. Bu yüzden bu işi sonuna kadar götürmek zorundaydı. Bir kadına kur yapma ve onu etkileme konusunda rahat olmalıydı ki Miranda'nın onunla işi bittiğinde kendi geleceğini düşünebilsin. Emily'nin yerleşmesiyle birlikte, bir eş arama sırası ona gelecek ve yalnızlık içinde kıvrınmayacağı bir hayat olasılığı doğacaktı.

"Anlaşıldı!"

Kardeşinin feryadı onu düşüncelerinden kopardığında irkildi. Roger, Angus'un soğuktan yanakları kızarmış bir halde kendisine doğru geldiğini görünce hemen geri çekildi.

"Angus," diye selamladı, kardeşinin omzuna attığı sert tokadı kabul ederek. "Bütün günü burada mı geçireceksin diye merak etmeye başlamıştım.

İçeride," dedi Angus geniş bir sırıtışla. "Ama böylesine nefis bir av dışarıda dolaşırken bunu nasıl yaparsınız?"

Roger kaşlarını çattı ve Angus'un bakışlarını kadınlara doğru takip etti. Miranda sanki izlendiğini hissetmiş gibi omzunun üzerinden onlara baktı. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi ve selamlamak için eldivenli elini kaldırdı. Roger başıyla selam verirken Angus da şapkasını çıkarıp eğilerek selamladı.

"Sen neden bahsediyorsun?" Roger, kardeşinin Miranda'ya bakış şeklini beğenmeyerek tersledi.

Kadınlar, neşeli ve dışa dönük yapısı nedeniyle Angus'u tercih etme eğilimindeydi. Miranda'nın onunla sadece aralarındaki sözleşme nedeniyle birlikte olduğunu bildiğinden, Angus'un ona karşı herhangi bir ilgisi olabileceğini düşünmek onu rahatsız ediyordu. Eğer seçme şansı olsaydı, gerçekten de onu, unvanı olan çekici ağabeyine tercih eder miydi?

"Leydi Hughes'tan bahsediyorum," diye cevap verdi Angus. "Son birkaç gündür ona gösterdiğin ilgiyi fark etmediğimi sanma. Küçük sorunumuzu nasıl çözeceğinizi merak ediyordum ama evlilik yoluna gidebileceğinizi hiç düşünmemiştim."

Roger kardeşinin bu iması karşısında neredeyse boğulacaktı. "Delirdin mi sen?"

Angus kıkırdadı, yüksek ve kontrolsüz ses Miranda'nın arkadaşlarının dikkatini çekti. Kadınlar meraklı gözlerle onları izliyordu ve Roger yerde bir delik açılıp kendisini yutmasını diledi. Angus'un nezaket ve kibarlık yoksunluğu utanç verici olmaktan asla vazgeçmiyordu.

"İstedğin kadar naz yap," diye alay etti Angus. "Ne demek istediğini anlayabiliyorum. Kadının kocası ona bir servet bıraktı - Emily'ye yardım etmek için fazlasıyla yeterli ve borçlarımızı ödemek için bol miktarda kaldı. Senden hoşlanıyor, biliyorsun. Bunu söyleyebilirim. Onu kısa sürede nikâh masasına oturtacaksın."

Roger bıkkın bir şekilde başını sallayarak kardeşinden uzaklaştı. "İşlerime karışma."

Arkasına bakmayı reddederek, tüm bu alışverişi uzaktan izleyen kadınlara doğru yoluna devam etti. Sıkı bir gülümsemeyi zorlayarak onlara selam verdi ama bakışları Miranda'dan hiç ayrılmadı.

"İyi günler, Leydi Rodingham, Leydi Hughes, Bayan Portemaine, Bayan Durbin."

Miranda koluna girmek için öne çıkmadan önce bir "iyi günler" korusuyla karşılandı.

"Bu sabah kart masaları nasıldı?" diye sordu, sesini hafif tutarak.

Roger ona baktı, yanağının eğimi boyunca gevşek bir kıvrımın sarmalını takip etti. "Sıkıcı. Biraz hava almaya ihtiyacım olduğuna karar verdim."

Diğerlerinden duyulmayacak kadar uzakta ama yine de herkesin görebileceği kadar yakında yürüyorlardı. Çocuklar, yakınlardaki yetişkinlerin entrikalarına aldırmadan birbirlerini kartopu yağmuruna tutmaya devam ettiler.

"Bu sabah çok iyi görünüyorsun," dedi, şapkasının kenarı geriye doğru eğilmişti.

Roger, aralarında şehvetten ve bir sözleşmeden başka bir şey olmadığı inancına tutunmakta çok zorlanıyordu. Kadının gözleri berrak ve parlaktı ve onu derinliklerinde boğulmaya davet ediyor gibiydi. Bakışları dudaklarına kaydı, buruşuk, pembe ve o kadar öpülesi ki neredeyse o anda içine düşecekti.

"Sen de öylesin," diye mırıldandı.

Gülümsedi ama sonra sanki bir şey dikkatini dağıtmış gibi bakışları onun yanından geçip gitti.

Roger onun bakışlarını çocuklara doğru takip etti. "Ursula hangisi?"

Miranda, "Pembe paltoyu ve ona uygun boneyi giyiyor," diye cevap verdi.

Her kelimesinde açık bir şefkatle.

Roger onu hemen fark etti ve Ursula'nın bu mesafeden bile annesinin tıpatıp aynısı olduğunu gördü. Ursula kıkırdarken ve bir kartopunun paltosunun önüne sıçramasıyla çığlık atarken, yuvarlak yüzünü ve bonesinin altından dökülen dağınık koyu kahverengi saç tellerini fark etti. Saç tellerinde hafif bir kızılık vardı, bu da onu daha maun bir renge büründürüyordu.

"O çok güzel... tıpkı senin gibi."

Sanki yanlış bir şey söylemiş gibi keskin bir nefes alışını duydu. Roger gerildi, ama sonra onu geniş gözler ve ayrık dudaklarla kendisine bakarken bulunca rahatladı.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi alçak sesle, neredeyse belli belirsiz bir fısıltıyla.

Roger konuşmak için ağzını açtı ama Miranda'dan gelen keskin bir feryat ve soluk sesiyle kesildi. Ursula karda pembe kadife ve tül den bir yığın halinde yatıyor, acı içinde bağırırken kollarını sallıyordu. Başlığı düşmüş, yerde yuvarlanıyordu.

Miranda eteklerini kaldırıp çocuğun yanına gitti ve Roger da kalbi küt küt atarak onu takip etti. Bu duyguyu iyi biliyordu; yıllar boyunca Emily'nin düşme ve sıyrıklarında ona bakmış ve şımartmıştı. Uzun bacakları onunkileri geçerken Miranda'nın endişesi kendi endişesi haline geldi. Önce Ursula'ya ulaştı, karda dizlerinin üzerine çöktü ve küçük kıza baktı.

"Ursula," diye bağırdı onun tiz çığlıklarını duyabilmek için. "Ursula, bana nerenin yaralı olduğunu göster!"

Miranda, kızın kolundan tutup dik oturmasına yardım ettiği sırada onun yanına ulaştı. Yüzü kızarmış ve saçları hafif bir

Ursula burnunu çekti. Yüzünden aşağı iri gözyaşları süzülüyordu. Biraz dağılmış olmasına rağmen ciddi bir yara almış gibi görünmüyordu.

"Ursula," diye bağırdı Miranda, onun yanına çömelip kızına uzanarak. "Ah, sevgilim! İyi misin?"

Roger etraflarına baktı ve sıcak havanın karı sulu kar haline getirmeye başladığını gördü. Ursula muhtemelen ayağı kaymış ve soğuk, sert zemine çarpmanın etkisiyle rüzgârdan savrulmuştu.

Ursula kırık bir hıçkırıkla annesinin kollarına tırmandı. "Düşüm anne. Ve ben... Başlığımı kaybettim."

Roger etrafına bakındı ve kayıp şapkayı fark edince ayağa kalktı. Birkaç hızlı adımda şapkaya ulaştı ve onu kaldırarak kardan arındırdı ve inceledi. Ursula gibi şapka da zarar görmeden kurtulmuştu.

Anne ve çocuğa döndüğünde Ursula'nın yüzünü Miranda'nın göğsüne gömdüğünü ve Miranda'nın onun saçlarını okşarken yumuşak, miyavlayan sesler çıkardığını gördü. Bu manzara içinde bir şeylerin kıpırdanmasına neden oldu; böyle bir şeye -bir kadına ve bir çocuğa- sadece ve sadece kendisinin demek için güçlü bir arzu duyuyordu. Bu ihtiyaç her geçen gün artıyor ve Miranda'nın varlığıyla daha da şiddetleniyordu.

Roger onların önünde tek dizinin üzerine çökerken, "İyi görünüyor," dedi. "Düşüş onu sadece korkutmuş."

"Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı, dikkatini kıza çevirmeden önce. "Affedersiniz, hanımefendi. Size ait olabilecek bir şey buldum."

Ursula'nın melek gibi yüzü sığındığı yerden çıktı ve bir çift iri mavi göz onunkilerle buluştu. Alt dudağı titriyordu ama gözyaşları şimdilik durmuş gibiydi. Başlığını tuttuğunu fark ettiğinde yüz ifadesi aydınlandı.

"Ursula, bu benim iyi arkadaşım Bay Thornton," diye ısrar etti Miranda, kızın ayağa kalkmasına yardım ederek. "Şapkanı geri verdiği için ona ne söylemelisin?"

Kız burnunu çekti ve ardından dört yaşındaki bir çocuğun yapabileceği kadar zarif bir reverans yaptı. "Çok teşekkür ederim, Bay Thornton."

Roger hâlâ tek dizinin üzerinde durarak boneyi kızın başına yerleştirdi ve dağınık saçlarını toplamaya dikkat etti. Ardından, bir kulağının altından açılı bir şekilde mükemmel bir fiyonk bağladı.

"İşte şimdi," diye mırıldandı gülümseyerek. "Çok güzel. Şimdi daha iyi misin?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Çok iyi. Yaralanmadığınızı gördüğüme sevindim."

Ona alt dişlerinden ikisinin arasındaki boşluğu gösteren bir gülümseme sundu. Roger elini uzattı ve Ursula küçük elini onun avucuna koydu. Dudaklarına götürdü ve sanki büyük bir hanımefendiymiş gibi üzerindeki havayı öptü ve bir kıkırdama patlaması yarattı.

Roger ayağa kalktı ve pantolonundaki karın tozunu aldı. Tam o sırada mürebbiyelerden biri yaklaşarak Miranda'ya hızlı bir reverans sundu.

"Düştüğü için çok üzgünüm leydim. Bir an için benden uzaklaştı ve bir de baktım ki sırt üstü düşmüş."

Miranda mürebbiyenin endişesini elinin tersiyle itti ve gülümsedi. "Kendinizi üzecek bir şey değil. Çocuklar zaman zaman yuvarlanırlar. Bir zarar gelmedi."

Mürebbiye Ursula'nın eline uzanarak, "Şimdi küçük hanım," diye cıvıladı. "Bu akşama kadar annenle vedalaşma vakti geldi. Çay içeceğiz, sonra da biraz kestireceğiz ki Noel yemeğine zinde ve dinç gelebilesin!"

Ursula neşelendi ve elini hiç telaşlanmadan mürebbiyenin elinin içine soktu. "Sence çayın yanında reçelli tartoletler de olacak mı?"

"Olabilir, küçük hanım. Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek." Roger birden o iri, mavi gözlerin yeniden kendisine çevrildiğini fark etti.

"Reçelli tartları sever misiniz, Bay Thornton?"

Kızın sorusundaki ciddi merak karşısında gülümsemesine engel olamadı.

"Evet.

Aslında özellikle ahududu reçelli tartları çok severim."

Diğer hemşireler çocukların geri kalanını eve götürmeye başlarken Miranda, "Artık gidebilirsin Ursula," diye araya girdi. "Bay Thornton'a hoşça kal deyin."

"Güle güle Bay Thornton!" diye seslendi uzaklaşırken.

"Sizinle tanışmak bir zevkti, Bayan Ursula."

Roger tekrar Miranda'ya döndüğünde, onun gevşek bir çene ve inanmayan bir ifadeyle kendisini izlediğini gördü.

"Sorun ne?" diye sordu, kadın konuşmadan sadece bakınca.

Başını hafifçe salladı. "Yok bir şey. Sadece... onunla harikaydınız."

Omuz silkti. "Dediğin gibi çok tatlı bir kız."

"Düşüğünde benden daha hızlı yanına koşun."

Kaşlarını çattı. "Kendine zarar verdiğini düşündüm ve endişelendim. Haddimi aştıysam özür dilerim."

Bir elini onun koluna koyarak sırtıttı. "Tabii ki yapmadın. Asıl üzgün olan benim. Ona karşı bu kadar nazik olmanıza hazırlıklı değildim. Onunla tanışmak ya da onu tanımak zorunda değilsin ya da..."

Roger onun elini tuttu ve bırakmadan önce sıktı. "Miranda, çocukları severim. Bir gün ben de çocuk sahibi olmak istiyorum. Emily sayesinde küçük kızlarla ilgili deneyimim var. Ursula'ya karşı nazik olmak hiç de zor değildi."

Gülümsemesi genişledi ve iki elini beline koyarak ona doğru yaklaştı. Roger irkildi ve etrafına bakındı ama üç arkadaşının dikkatle arkalarını dönüp eve doğru yürümeye başladıklarını gördü. Evin bu tarafında tamamen yalnız oldukları anlaşıyordu.

"Çok tatlıydın," dedi, parmak uçlarında yükselip vücudunu onunkine bastırarak. "Ve fark ettin mi? Bir kez bile kekeleyemedin."

"Çocuklarla konuşmak yetişkinlerle konuşmaktan daha kolay," diye yanıtladı. "Daha naziktirler ve birini kusurlarına göre yargılama olasılıkları daha düşüktür."

Öpücüğe davet edercesine başını arkaya eğdi ve adamın bakışlarını üzerinde tuttu. "Durduğum yerden bana mükemmel görünüyorsun."

Roger onu öpmek için eğildi, kollarını beline doladı ve onu daha yakına çekti. Kız onun içinde eridi, dudaklarını ayırdı ve dilini onun alt dudağına karşı nazlı, alaycı bir hareketle sundu. Dudaklarını uzun uzun bastırarak ve dilini derinlemesine sokarak ondan içti, birine bu kadar yakın olmanın, bu kadar sınırsız ve özgür olmanın samimiyetiyle sarhoş oldu. Biriyle birlikte olmak ve kendisi olarak güvende hissetmek, kendini tutmamak ve nihayet arzuları için bir çıkışa sahip olmak, bir rüyanın gerçekleşmesi gibi görünüyordu.

Bir süre birbirlerine sarılarak öylece durdular, soğuk havada nefeslerinin buğusu birbirine karıştı. Hayal kurmayı göze alamazdı, Miranda hakkında değil. Belki de hazır olduğunda peşinden gidebileceği başka bir meçhul kadın hakkında - Miranda ile pratik yaparak öğrenebileceği güvenle. Bu düşüncüyü aklının bir köşesinde tutarsa, hissetmemesi gereken şeyleri hissetmesine izin vermezdi.

Onun fahişesiydi, başka bir şey değil. Kendine güvenen, deneyimli bir fahişe, bakıcısına serbestçe erişebilse ve biraz mahremiyeti olsa ne yapardı? Muhtemelen onu burada, karlı zeminde ya da bir ağacın tepesinde baştan çıkarırdı.

Ama şu anda Roger iyi bir fahişe olmak istemiyordu. Sadece Miranda'nın arkadaşlığını istiyordu, sabahtan beri bunu arzuluyordu. Birkaç gün içinde onu düğümlemişti. Kaçmalı, biraz

kaçınılmaz olarak yatak odasına gideceği bu geceye kadar aralarındaki mesafeyi koruyacaktı.

Bunun yerine ona kolunu uzattı. "Bir süre benimle yürü."

Miranda onun koluna yapıştı ve kendisini evden daha uzağa götürmesine izin verdi. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey konuşmadılar ama sessizlik rahat hissettiriyordu. Genelde Roger, başkalarının neden neredeyse hiç konuşmadığını merak etmesini önlemek için kendini hafif, kolay bir konuşma yapmak zorunda hissederdi - şüphe çekmemek için sadece yeterince şey söylerdi. Miranda onu rahatlatmıştı ve onunla gösteri yapma ihtiyacı hissetmiyordu.

"Baba olmak istiyorsun."

Ani açıklaması Roger'ı şaşırttı ve ona şaşkın bir bakış attı. Kız utangaç bir gülümsemeyle omuz silkti.

"Daha önce bahsetmiştin ve seni Ursula ile gördükten ve kız kardeşine ne kadar düşkün olduğunu bildikten sonra, harika bir baba olacağını düşünüyorum."

"Teşekkür ederim."

"Ciddiyim. Ayrıca bir kadından harika bir koca olacağını düşünüyorum."

Sözlerinin üzerinde yarattığı etki karşısında neredeyse takılıp düşecekti. Miranda'ya baktığında, tehlikeli bir bölgeye adım attığını fark ettiğini görebiliyordu. Miranda onun bakışlarından kaçındı, yanakları kızarmıştı ve bir eldivenin kenarıyla oynuyordu.

"İstedüğün zaman çekici ve yakışıklı oluyorsun ve dün gece seninle çok eğlendim. Ayrıca çocuk arzuluyorsunuz ve iyi bir aileden geliyorsunuz. Senin gibi bir damadı kapmak için birbirinin gözünü oyacak *tonla* kadın var."

Roger hem pohpohlanmış hem de temkinli hissetmekle boğuştu. Şüphesiz o sadece nazik davranıyordu. Dün gece anlattıkları onu savunmasız bir duruma düşürmüştü ve kadın onu rahatlatmak istiyordu. Bundan daha fazlası olamazdı.

"Beni pohpohluyorsun," diye mırıldandı parmaklarını saçlarında gezdirirken. "Bu dalkavukluk değil, sadece gerçek," diye mırıldandı, hâlâ kaçarak

bakışları. "Hiç evlenme niyetiyle birine kur yapmaya çalışır mısın? Çekingenliğini anlıyorum ama beni etkilemeyi başardın. Neden evlenebileceğin biri olmasın?"

İç çekerek yakındaki bir ağaca yaslandı, ellerini paltosunun ceplerine gömdü. "Sanırım yapabilirim, doğru kadın için. Birisi

Onunla rahatça konuşabildiğimi hissettiren biri. Kekemeliğimin beni aptal yerine koymadığını düşünen biri. Ve... ve umarım bir çocuk benim... benim sorunumla doğmaz."

Sonunda ona baktı, yüz ifadesini yumuşatan bir anlayış vardı. "Bu şekilde aktarılamaz, değil mi? Kardeşlerin kekeme değil. Anne babanızdan biri kekeme miydi?"

"Hayır."

"İşte, gördünüz mü? Ayrıca, tüm çocuklar sevgi ve şefkate layıktır... kekeme olanlar bile. Sizi seven bir kadın bunu umursamaz ve çocuklarınızı tüm kalbiyle sever."

Roger içten içe bunu hep biliyordu. Sorun, Iris'in yaptığı gibi onu reddetmeyeceği umuduyla bir kadına yerleşmek için cesaretini toplamaktı. Kadının küçümsemesi onu derinden değiştirmişti ve bu değişimin iyi yönde olması gerekmiyordu.

"Ya sen?" diye sordu, dikkati kendinden uzaklaştırmak istiyordu. Kadının sözleri onu kendi iç dünyasının derinliklerine itmiş, henüz düşünmeye hazır olmadığı şeyleri keşfetmesine neden olmuştu. "Bir daha evlenir misin?"

"Yapardım, ama sadece belirli koşullar altında."

"Anlıyorum."

İçini çekti ve başını salladı. "Benim yaşımdaki bir kadın için aptalca olabileceğini biliyorum ama eğer olacaksa ikinci evliliğimden daha fazlasını istiyorum. Lord Hughes'a değer veriyordum. İyi, nazik bir adamdı ve bana i y i davrandı. Ama yatak odasının dışında beni tanımak i ç i n hiçbir girişimde bulunmadı. Öldüğünde, bir yabancının yasını tuttuğumu fark ettim. Eğer başka biriyle evleneceksem, bu aşk için olacak. Tutkulu, ateşli, gerçek bir aşk. Beni kimsenin tanımadığı kadar tanıyan ve kendisini tanımama izin verecek birini istiyorum. Değer vermek ve değer görmek istiyorum ve ben ... Seçeceğim kişinin ölmemesini ve beni yapayalnız bırakmamasını çok isterim.

Sanırım birlikte yaşanabileceğim biriyle evlenmek isterim."

Kadın konuşmasını bitirdiğinde Roger birkaç saniyeliğine nefes almayı unuttuğunu fark etti. Ciğerlerindeki havayı aceleyle boşalttı, sanki kafasına darbe almış gibi hissediyordu. Az önce söylediği her kelime onun da aynı şeyleri isteyen yanlarına hitap ediyordu. Sanki göğsüne uzanmış ve kalbinin en derin arzularını çekip çıkarmıştı.

"Bence tam olarak bunu hak ediyorsun," dedi, sesi kısıktı ve boğazı sıkıştığı için zorlanıyordu.

"Sen de öyle," dedi.

W Noel'den sonraki bir hafta içinde Miranda, Roger'ı mükemmel bir arkadaş olarak görmeye başlamıştı. Tek istediği onunla daha fazla baş başa kalmakken, ev partisinin şenlikleri daha çok bir sıkıntı gibi görünüyordu. Noel günü yaptıkları konuşmanın ardından biraz gerginlik olmuştu ama akşam yemeği için diğer konuklara katıldıklarında aralarındaki o tanıdık rahatlık geri gelmişti. Kar, ağaçlar ve kışın sessizliğiyle çevrili bir ortamda kendini ona ne kadar tamamen açtığını düşünmek onu ürkütmüş olmalıydı. Kalbinin derinliklerinde sessizce beslediği özlemlerini arkadaşlarına bile ifade etmemişti.

Ancak, sevgi dolu bir evlilik ve gerçek bir koca arzusuyla ilgili gerçeği söylediği anı düşününce Miranda rahatlamaktan başka bir şey hissedemiyordu. Roger'ın sessiz tavrı, söyleyecek anlamlı bir şeyi olmadıkça asla konuşmadığı için bir avantaj olduğunu kanıtladı. Konuşmadığı zamanlarda ise dinliyordu ve Miranda kendisini dinleyecek birine ne kadar ihtiyaç duyduğunu fark etmemişti. Lord Hughes ile sohbetleri hafif ve sıradan olmuştu. En derin korkularından ya da en büyük umutlarından hiç bahsetmemişlerdi. Roger onun hakkında meraklı görünüyordu ve bu da sondaj sorularına ve anlayışlı gözlemlere yol açtı. Nadiren birileriyle konuşuyor olması, anlaşılan onu söyleyecek şeylerle dolup taşırmıştı.

Çocukluklarından ve gençliklerinin çılgınlıklarından bahsettiler. Onun en sevdiği rengin kahverengi olduğunu ve geniş bir kitap koleksiyonuna sahip olduğunu öğrenmişti - savurgan harcamalara karşı tek imtiyazıydı bu. Harika bir biniciydi, bu da Boxing Day avı sırasında kanıtlanmıştı. Kız kardeşinin tiyatro ve opera sevgisini paylaşıyor ve birçok akşamı kız kardeşine bir gösteride eşlik ederek geçiriyordu. Onun için aileden daha önemli bir şey yoktu.

Bir sevgilinin fiziksel ilgisinden zevk almayı bekleyen Miranda, Roger'ın yatakta olduğu kadar yatak dışında da kendisine eşlik etmesinden hoşlandığını fark edince şaşırdı. Bir sevgili olarak özenli ve istekliydi. Ona ne istediğini ya da yaptığı şeyden hoşlanıp hoşlanmadığını sormaktan asla utanmaz, sık sık

Onunla sevişen ilk kadın olduğunu unutmuştu. Cinsel ilişki konusunda birkaç kitap ve açıklayıcı erotik edebiyat okuduğunu itiraf etmişti. Çeşitli cinsel eylemleri tasvir eden korkunç resimlerden oluşan bir koleksiyonu anlatırken yüzü sevimli bir şekilde kızarmıştı. Onun böyle bir zevki yaşamanın, biriyle yakınlığı paylaşmanın nasıl bir his olduğunu keşfetmesini izlemek, öpücüğü ve dokunuşu kadar onu da tatmin etmişti.

Günleri, kimsenin dikkatini çekmediği zamanlarda gizlice bakışarak ve mırıldanarak konuşarak geçiyordu. Roger her akşam onu saatlerce aşk dolu ilgisine maruz bırakıyordu. Her gece, birlikte uykuya dalana kadar birbirine karışmış uzuvlar ve karmakarışık yatak örtüleri içinde yatarlardı. Roger'ın tam zamanında uyanmak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı, kendi odasına gizlice dönmeden önce onu öperek veda ederdi.

Neredeyse on yıldır evli olup da bir sevgiliyle aynı yatağı paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu yeni keşfetmiş olmak ironinin zirvesi gibi görünüyordu. Sevişmelerini izleyen o anlarda dokunaklı bir şekilde birleştirici bir şey vardı, Miranda'ya Roger'ı kocasından daha iyi tanıyormuş gibi hissettiren bir durgunluk ve yakınlık. Daha bir hafta önce tanıştıkları düşünülürse, bu çok saçmaydı. Yine de Miranda duygularının görüldüğü kadar tuhaf olduğuna kendini ikna etmekte zorlanıyordu.

Mary bir akşam whist oynarken, "Sen aşık olmuşsun," diye fısıldadı.

Akşam yemeğinden sonra kartlar getirilmişti ve Miranda, Mary, Joan, Maud'la birlikte odanın kenarına yakın bir masaya oturmuşlardı. Düzinelerce başka konuşmanın alçak mırıltıları kulak misafiri olmamalarını sağlıyordu.

"Kesinlikle değilim," diye itiraz etti Miranda, ancak sözlerinin inandırıcılıktan yoksun olduğunu kendisi bile duyabiliyordu.

Joan sırtarak Roger'ın Angus, Emily ve Emily'nin müstakbel damadı Lord Lovett ile aynı masayı paylaştığı odanın ortasındaki masaya bir bakış attı. "Kim istemez ki? Adam kesinlikle nefis."

Arkadaşının Roger'a karşı gerçek bir ilgisi olmadığını bilse de Miranda, Joan'ın yorumu karşısında keskin bir kızgınlık hissetti. Roger onundu, başkasının değil.

O sadece senin çünkü ona ödeme yapıyorsun, diye fısıldadı sinsi bir ses zihnine.

Miranda bu düşüncüyü bir kenara itti ve yüz ifadesini tarafsız kalmaya zorladı. Başka bir durumda Roger'ın asla onun olamayacağı gerçeği üzerinde durmak için bir neden yoktu. Gerçek şuydu ki, o

onun müşterisi ve onun fahişesiydi. Onu mutlu etmek için para alıyordu ve şimdiye kadar ücretini defalarca hak etmişti. Aslında Roger'dan o kadar memnundu ki onu uzunca bir süre yanında tutabileceğini hayal edebiliyordu.

"Miranda?"

Gözlerini kırptırdığında arkadaşlarının kendisine baktığını gördü; yüz ifadeleri meraktan endişeye ve şaşkınlığa kadar değişiyordu. "Anlayamadım?"

Maud içini çekti. "Mary onun seni mutlu edip etmediğini sordu. Bu parti sırasında tamamen farklı bir insan gibi görüldüğün kesin."

"Öyle mi?" diye mırıldandı.

"Daha çok gülümsüyorsun," diye dikkat çekti Mary. "Ve sen...

kıkırdıyorsun." Miranda keskin bir nefes çekti. "*Kıkırdamıyorum.*"

"Evet, öyle," diye karşı çıktı Joan. "Ve gözlerinizi Bay Thornton'dan zorlukla ayırabiliyorsunuz. Buradaki herkesin fark etmemiş olması bir mucize."

Maud kaşlarını kaldırarak, "Ben olsam o kadar emin olmazdım," dedi. "Eğer ikiniz biraz daha açık olsaydınız, mahvolurdunuz."

Miranda'nın yüzü ısındı ve ne yaptığını düşünmeden bakışları Roger'a kaydı. Şaşırtıcı bir şekilde, kartlarının üzerinden doğrudan ona bakıyordu, gözleri karanlık, ateşli kömürler gibi kaynıyordu.

Joan kuru bir homurtuyla, "O da en az senin kadar aşık," dedi. "Mide bulandırıcı derecede sevimli."

"O bir fahişe," diye fısıldadı Maud, sanki Miranda'nın bir fahişeye karşı gerçek duygular beslediği düşüncesinden rahatsız olmuş gibi.

"Ona öyle deme," diye tersledi Miranda. "O çok hoş bir insan ve bir beyefendi."

Elbette, yattığı tek kadın olması gerçeği, onun kesinlikle bir fahişe olmadığını iddia etmek için kullanılabilirdi. Ama Miranda Roger'ın güvenine bu şekilde ihanet etmezdi, en yakın arkadaşlarına bile.

"Gördün mü?" Mary utangaç bir sırıtışla Joan'a baktı. "Aşık oldum."

Miranda iç çekerek, "Peki," dedi. "Ondan çok hoşlanıyorum. İşte, tatmin oldunuz mu?"

"Bana öyle geliyor ki memnun olan sensin," diye espri yaptı Joan. "Uzun ve eğlenceli bir ilişki olacağını tahmin ediyorum. Senin adına sevindim Miranda."

"Bunun daha ne kadar sürmesine izin vermeyi düşünüyorsun?" Maud sordu. "Bu... ilişkinin amacının, senin bu kadınla ilgili merakını gidermek olduğunu sanıyordum."

Gentleman Courtesans ajansı. Bunu sen yaptın. Eğer bu daha fazla devam ederse, mutlaka ortaya çıkarılacaksınız."

"Oh, saçmalık," dedi Mary. "Şu anda çatımın altında en az yarım düzine ilişki yaşıyor. Sanırım kimse Miranda'yı yargılayacak durumda değil."

"Sadece yakalanmazsa," diye karşılık verdi Maud. "*Ton*'un ne kadar sofu olabileceğini biliyorsun. Kapalı kapılar ardında ne yaptıklarının hiçbir önemi yok. Eğer sırlarınız alenen ortaya dökülürse, dışlanırsınız ve bunu biliyorsunuz."

Miranda, Maud'un haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu ama ikisi de bir kadının itibarının ne kadar kolay zedelenebileceğini çok iyi biliyorlardı. Dul statüsü ona istediği gibi davranma imkânı veriyordu, ama bunu ihtiyatlı bir şekilde yapmalıydı. Eğer biri Roger'la olan bağlantısını öğrenirse, Roger zarar görmeden kurtulacaktı; Miranda ise kurtulamayacaktı. Bunu bilmesine rağmen Miranda, Maud'un iddiasına içgüdüsel bir tepki verdi. Dilinin ucunda, öğrenilip öğrenilmemelerinin umurunda olmadığı konusunda ısrar etmek vardı. Mutluydu ve bunun için Roger'a teşekkür etmeliydi. Yakalanmaktan endişe etmek yerine, düşünceleri ilişkileri sona erdiğinde ne olacağıyla boğuşmaya yöneldi.

Bitmek zorunda mıydı?

Bu düşünce boğazına bir yumru oturttu. Bu kadar kısa bir süre içinde, uyurken onun yanında olmasından zevk almaya ve hatta bunu arzulamaya başlamıştı. Bu ev partisi boyunca onun gülümsemeleri ve kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatan bakışları için yaşamıştı. Ursula'ya karşı bu kadar harika davranması ya da kendi çocuklarına sahip olma arzusunu dile getirmesi de işe yaramamıştı. Roger deneyimli bir baştan çıkarıcı değildi, bir kadına kur yapmak için cazibesini kullanma konusunda da fazla pratiği yoktu. Yine de onu o kadar baştan çıkarmıştı ki, gülünçtü. İşte o, ilişkilerinde deneyimli olan taraftı; yatağını ısıtması için bir fahişe tutacak kadar kültürlü ve dünyevi olan. Yine de, okuldaki en aptal ve en saf çocuklar gibi kalbini kaybediyordu.

"Dikkatli davrandık," dedi diğer düşüncelerini kendine saklayarak. "Endişelenecek bir şey yok."

Bakışlarını tekrar kartlarına çeviren Maud başını hafifçe salladı. "Umarım haklısındır, Miranda."

ROGER, labirentin çitleri onları dünyadan uzaklaştırırken, bahçe yolunda tırısla ilerlerken Miranda'nın elini ^{daha sıkı t u t t u} . Kahkahalar boğazında fokurduyor, uzun adımlarına ayak uydurmak için eteklerini kaldıran kadından yayılan küçük kıkırdamalara karışıyordu. Geçmişte olsa, bir akşam yemeği daveti sırasında bir kadınla kaçmayı deliliğin zirvesi olarak görürdü. Yakalanmanın Emily'ye kötü yansıtacağından çok korkardı. Bir kadının tadına bakmak için partiden gizlice kaçmak bir yana, bir kadınla flört etmeye bile cesaret edemezdi.

Ama bu gece yaptığı şey tam olarak buydu ve çok iyi hissettiriyordu. Gecenin soğuk havası teninde neredeyse hiç hissedilmiyordu çünkü içten içe yanıyordu ve Miranda'yı yalnız bırakmak için yanıp tutuşuyordu. Miranda tüm akşam boyunca ona bakmış ve sinsi gülümsemeleriyle onu baştan çıkarmıştı. Gece elbisesinin korsajı göğüslerini mükemmel bir şekilde sergiliyor, adamın onu tatmak için can atmasına neden oluyordu - öyle ki, yedikleri her yemek kıyaslandığında yavan kalıyordu. Yemekten sonra dans etme önerisi yapılmıştı ve parti bahçeye bakan en büyük salona ertelendi.

O ve Miranda, odanın karşı taraflarından, ayın çekimine kapılan gelgit gibi birbirlerine doğru çekilmişlerdi. Odanın çevresinden dolanırken, dışarıya açılan Fransız kapılarının yakınında onunla karşılaşmıştı. Hemen diğer tarafta ilk tanıştıkları yerin olduğunu fark etti. Şimdi aralarında ne kadar farklı şeyler vardı - iki haftadan kısa bir süre önce olduğu adamdan *ne* kadar farklıydı.

Kapılardan görünmeden geçtiler ve el ele koşmaya başladılar, partinin ışığı ve gürültüsü arkalarında kayboldu. Şimdi karanlık bahçede yalnızdılar ve diğerlerinin meraklı gözlerinden kurtulmuşlardı.

Labirentte yeterince ilerlediklerine karar veren Roger durdu ve dönerek Miranda'nın şok olmuş bir kahkahayla göğsüne çarpmasına neden oldu. Kollarını Miranda'ya doladı ve onu kendine daha sıkı çekti, dudaklarını sadece onun doyurabileceği umutsuz bir açlıkla aradı. Dudakların, dilin ve dişlerin sel gibi aktığı doyumsuz bir öpücüğü paylaşırlarken etraflarındaki dünya dönüyor ve eğiliyordu. Roger ellerini Miranda'nın vücudunda gezdirdi, göğüslerini sıktı, kalçalarını avuçladı ve yumuşak, esnek etini yoğurdu.

Aleti korkutucu bir aciliyetle hazır bekliyordu, sanki daha şafak vakti yatak odasından çıkmadan önce onunla birlikte olmamıştı. Roger, doyumsuzluğunun her şeyin bu işin yeniliğiyle ilgili olduğuna inanmak istiyordu.

deneyim. Artık tadına doyamadığı bir zevkin tadına varmıştı. Ancak, dikkatinin dağılmasının, dengesinin bozulmasının ve her zamanki halinden tamamen farklı olmasının tek nedeninin bu olmadığını çok iyi biliyordu.

Miranda'ydı. Bu kadındı, onun gülümsemeleri, öpücükleri, kim olduğunu kabullenmesiydi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı ve onunla işi bittiğinde bunu bir daha asla hissedemeyeceği konusunda umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı. Bu düşüncenin yarattığı ıstırap Roger'ın dudaklarının baskısını artırmasına, dilini kızın ağzının derinliklerine daldırmasına ve bu anın mümkün olduğunca uzun sürmesini sağlamaya çalışmasına neden oldu. Daha yeni başlamışlardı ve Roger onun kendisiyle mutlu olmasını sağlamaya niyetliydi, böylece anlaşmalarını sona erdirmek için bir nedeni olmayacaktı. Hizmetlerinin artık karşılanamayacağına karar verirse, hiçbir ücret ödemediği için memnuniyetle yerine getirecekti. Onun yakınında olmak, nihayet birine yakın hissetmek ve şefkat görmek için her şeyi yapardı.

Miranda ağzını onunkinden ayırdı, ona bakarken nefes nefese kalmıştı. Gözleri gölgelenmişti ama ay ışığı kızarmış, öpücükle şişmiş dudaklarını aydınlatıyordu.

"Bu delilik," diye fısıldadı, sonra da inanmayan bir kahkaha attı. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum."

Roger alçak bir ihtiyaç mırıltısıyla Miranda'nın boynunu öpmek için eğildi. Roger köprücük kemiğine doğru ilerlerken Miranda'nın başı geriye düştü.

"Durmamı ister misin?" diye sordu elbisesinin düşük yakasının açıkta bıraktığı teni öperken.

Adam yalayıp ısıtırken, parmakları sırtındaki bağları çözerken kadın inledi ve çitlere doğru sarktı. "Hayır... Tanrım, hayır. Lütfen durma."

Elbisesi sarkmaya başladı ve askılarının iplerini birkaç kez çekiştirme göğüslerinin serbest kalmasını sağladı. Miranda'nın nefesi kesildi, çıplak teninde tüyler diken diken oldu ve meme uçları soğuk havada gerginleşti. Roger bir tanesini ağzına aldı ve Miranda'nın dilinin ilk dokunuşunda çıkardığı keskin çığlıktan zevk aldı. Parmakları saçlarına dolandı ve onu göğsüne bastırdı, kendini ona sunarken sırtı kamburlaştı. Adam kızın eteklerini avuçladı ve onları yukarı çekmeye başladı, bir yandan da şakacı ısırmalar ve dilinin dairesel yalamalarıyla kızın meme uçlarıyla alay etti.

Ondan gelen her iç çekiş ya da inilti onu güçlendiriyor, bakımlarına rehberlik ediyordu. Miranda'yla ilgili daha çok şey deneyimledikçe, onun nelerden hoşlandığını, adını haykırması için neler yapabileceğini daha iyi anlıyordu. Duymak, hissetmek ve görmek

Ona verdiği tepki, en baş döndürücü şarap ya da içkiler gibiydi; sarhoş edici ve bağımlılık yapıcıydı.

"Roger," diye mırıldandı parmakları bacaklarının arasından kayıp onu zaten ıslak bulduğunda.

Dizlerinin zerine çöktü ve ellerini kalçalarına koyarken eteklerini tutması için onu teşvik etti. Kadının uyarılmışlığının kokusu ağzını onun tadına bakmak için sulandırdı, bu özel yakınlığı nasıl karşılayacağına dair merakı onu yüzünü kadının monsuna bastırmaya itti. Dili yarığının üzerinde gezindi, kaygan i kıvrımları ve klitorisinin ıkıntısıyla karşılaştı.

"Anlaşıldı!"

Kızın i uyluğuna gülümseyerek bir öpücük kondurdu ve ardından kızın merkezine doğru yalayarak ilerledi. Böyle bir eylem hakkında sadece okumuş ve resimleri incelemiş olduğundan, sadece içgüdülerine gveniordu. Bir kadının *orasını* tatma fikri o kadar i gıcıklayıcı, o kadar kerticiydi ki. Gerçeklik beklentilere meydan okuyordu. Kadınsı ve tatlı kokuyordu ve tadı da daha önce diline aldığı hiçbir şeye benzemiyordu - topraksı ve mayhoş.

Adamın ensesini kavradı, onu daha yakına çağırdı ve bir bacağını kaldırıarak omzunun üzerinden sarkıttı. Adamın dili gizli memesine değdiğinde "İşte," diye ısrar etti. "Evet!"

Roger diliyle klitorisi üzerinde çalıştı, yavaş daireler çizerek kalalarındaki dalgalanmalara uyum sağladı. Kadının ıslaklığı dudaklarını kapladı ve parmaklarının ensesinde kenetlenmesi onu kadına bağlı tuttu. Bulunduğu yerden ayrılmak için acele ettiğinden değil. Bacaklarının titremesinin, zevk çığlıklarını engelleyememesinin sebebinin kendisi olduğunu bilmenin heyecan verici bir yanı vardı.

Zevkini sonuna kadar kovaladı, tam da kadın kıpırdanmaya ve dağılmaya başladığında iki parmağını kılıfına soktu. Kadın, Roger'ın parmak eklemlerini sıkıca kavradı ve Roger'ın dilinin her tarafına boşalıırken sessiz geceyi paramparça eden bir inilti yükseldi. Roger, kadın neredeyse yere yığılana kadar bırakmadı ve dizleri çökmeden önce onu yakalamak için tam zamanında ayağa kalktı.

Miranda onu kendine doğru çekerken yakalarına yapıştı ve pştklerinde Miranda'nın aldığı ortak tattan dolayı inledi.

"Keşke senin yatağında olsaydık," diye fisıldadı, burnunu burnuna sokarak. "Böylece seninle zaman geirebilirdim... bütün gece seni tadabilirdim."

"Vakit yok," diye nefes nefese ona sırtını döndü ve eteklerini topladı. "şimdi, Roger. Seni şimdi istiyorum."

Çıplak kalçalarının, ipek çoraplar ve kırmızı jartiyerlerle süslenmiş bacaklarının ortaya çıkmasıyla siki zonkladı. Aletini eline alırken soğuğa aldirmeden düşerken el yordamıyla hareket etti. Acı verici bir şekilde sertleşmişti, özlem duyuyordu ve ucu çoktan ıslanmıştı.

Çitin yapraklarına tutunan Miranda onu kabul etmek için eğildi ve reddedilemeyecek kadar güçlü bir cazibe sundu. Kalçalarını kavrayıp doğru açıyla eğerek hızlı bir hamleyle içine girdi. Ona karşı nazik davranmıyordu ama kızın buna hiç ihtiyacı yok gibiydi. Cesareti ve utanmazlığı onu en az tadı, hissi ve kokusu kadar tahrik ediyordu.

Adamın her hamlesinde geriye doğru sallanıyor, kısık ve boğuk sesiyle çıkardığı inilti her adamın sert iniltileriyle uyumlu bir düet oluşturuyordu. Adamın ellerinden birini tutarak kalçasından ayırdı ve ona neye ihtiyacı olduğunu göstermek için bacaklarının arasına götürdü. Roger onu okşadı ve hızını artırdı, kendini kendi coşkusuna kaptırmadan önce onun etrafında doruğa ulaştığını hissetmeye ihtiyacı vardı.

Miranda çitlere doğru yığıldı, başı eğikti ve zevk sesleri sanki sıkışmış dudaklarının arkasından boğuk geliyordu. Roger, Miranda'nın orgasmı doruk noktasına ulaştığında, ayaklarının dibinde yere dökülen siki elinde, ondan kurtuldu. Kadından sendeleyerek uzaklaşırken kış havasından birkaç nefes aldı ve uzuvlarının zihninin komutlarıyla işbirliği yapmasını bekledi. Kıyafetlerini düzeltti, sonra Miranda'nın elbiselerini ve önlüğünü giymesine yardım etti.

Ona döndüğünde dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü ve omuzları kahrkahr sarsıldı. Roger bu düşüncesizlik karşısında eğlenerek ona katılmaktan kendini alamadı. Miranda'nın kıkırdamaları kesildiğinde kollarını kendine doladı ve titredi. Roger kollarını ona dolayarak gece eldivenlerinin üstündeki çıplak teni okşadı.

"İçeri geri dönmeliyiz."

"Sadece bir dakika daha," diye mırıldandı, dudaklarını sunmak için başını geriye eğdi. "Bütün gün seninle yalnız kalmak istedim."

Kadının ağzına yumuşak, kısa bir öpücük kondurdu, sonra yanağını okşadı. "Ben de aynı şeyi istemişim."

Ceketinin düğmelerini açarak, ısınmak için kollarını onun beline doladı. "Londra'ya döndüğümüzde birlikte istediğimiz kadar vakit geçirebileceğiz. Şafakta gizlice kaçmak zorunda kalmadan benim yatağında uyuyabilirsin."

"Hmm," diye mırıldandı saçlarına karşı, burnunu ipeksi tellere gömdü. "Kulağa cennet gibi geliyor."

"Seni en zevkli şekilde uyandıracam. O zaman yatakta kahvaltı edebiliriz."

"Kahvaltıda *seni* tercih ederim."

Onu sıktı ve iç çekti. "Böyle şeyler söylemeye devam edersen sonsuza kadar kalmanı isteyeceğim."

Roger ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı, sırtındaki eli vuruşunun ortasında dondu. Miranda da az önce ne söylediğinin farkına varmış gibi kaskatı kesildi. Hiçbir şey kastetmemişti. Olamazdı ve Roger da bunu biliyordu. Birlikteliklerinin sonraki etkileri onu duygusal yapmıştı. Seviştikten sonra aralarında her zaman bir yakınlık ve rahatlık hissi vardı. Hepsi bu kadardı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sessizce birbirlerine baktılar. Miranda'nın gözleri geniş ve karanlıktı, okunamıyordu.

Boğazını temizleyerek onun elini tuttu. "Donuyorsun. İçeri girmeliyiz."

Sessizce başını sallayarak onu labirentten çıkarmasına izin verdi, giderken saçlarını okşadı ve eteklerini düzeltti. Normalde açık havanın temiz havası düşüncelerini temizlemesine yardımcı olurdu ama şu anda zihni kaosla dolup taşıyordu. Sanki yaklaşık iki haftalık ilişkilerinin tamamı bir anda zihninden geçiyormuş gibi hissediyordu; orada burada göze çarpan anlar ve şefkatli sözler. Bakıcısına karşı derin bir sevgi beslemeye başlamıştı. Ama kadın onun hakkında ne hissediyordu? Bir fahişe ve müşterisinden *daha* fazlasına sahip olabileceklerini düşünürken yalnız mıydı?

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekerek boştaki elini saçlarının arasında gezdirdi. Bu sorular ve cevapları sonuçta hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu belirli bir amaç için işe almıştı ve bunun bir noktada sona ermesi gerektiğini unutması aptallık olurdu. Kendisine bu tür istekleri düşünme izni verse bile, ona sunacak hiçbir şeyi olmadığı gerçeği vardı. Bariz kusurlarının yanı sıra, ailesinin mali durumu ve mal varlığı da söz konusuydu. İlişkilerinin başlangıcında belirlenmiş olan net sınırları aşmadan ilişkilerinden daha fazlasını yapmaya çalışamazdı.

"Anlaşıldı," dedi kadın, tam terasa çıktıklarında. Elini sıkıca kavrayarak onu kısa bir süre yukarı çekti. "Bekle."

Yüzünü ona döndü ve Fransız kapılarından sızan ışık üzerine döküldü.

"Miranda, her şey yolunda."

"Hayır, şunu söylememe izin verin. Orada ne oldu... ne söyledim..."

"Bununla bir şey kastetmedin."

"Ama olabilirdi," diye itiraz etti dudağını ısırarak. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Roger, birlikte geçirdiğimiz zaman kısa oldu ama sen olağanüstü bir adam olduğunu kanıtladın."

Roger gülümsemeye çalıştı ama dudakları cevap vermedi. Soğuk onu etkilemeye başlamıştı - ya da belki de kızın bundan sonra ne söyleyeceğini merak ederken onu felç eden şey korkuydu.

"O kadar ileri gitmezdim ama teşekkür ederim."

"Yapardım," diye ısrar etti. "Beklediğimin ötesine geçtin ve sanırım... açıklayamadığım şeyler hissediyorum ve ben... çok kararsızım."

"Ben de öyle," diye itiraf etti, içini bir rahatlama kaplamıştı.

"Bunun hakkında konuşmalıyız."

"Yapmalıyız," diye kabul etti. "Ama burada değil, şimdi değil. Hava soğuk ve gözden kaybolmadan önce gizlice içeri girmeliyiz."

"Ama... bunun hakkında konuşacağız, değil mi? Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var ama gerçekten bir tür anlayışa varmamızı istiyorum."

Kızın yüzünü kavrayarak alına bir öpücük kondurdu. "Bu hoşuma giderdi."

Ellerini onunkilerin üzerine koyarak dudağına tatlı, kalıcı bir öpücük kondurdu. Ayrıldıklarında Roger kendini daha sıcak, daha az belirsiz ve çok daha umutlu hissetti.

Gözlerini açıp onun ötesine bakana kadar izleniyormuş hissine kapılmadı. Etrafının daha fazla farkında olsaydı, çok önemli bir an gibi hissettiren şeye daha az kapılmış olsaydı, Roger bunu daha erken fark edebilirdi.

Parti sona ermiş gibi görünüyordu, salonda daha az konuk vardı. Ama birkaçı kapıların etrafında toplanmış, Roger Thornton'ın dul Leydi Hughes'u öpüşünü seyretmek için geceye bakıyorlardı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, sanki rüzgârı kesilmiş gibi hissediyordu.

"Ne?" Miranda sordu. "Ne oldu?"

Orada öylece durup baş başa görüşmelerine tanık olanlara, en önde de yüzlerinde dehşet ifadeleriyle sabitlenmiş kız kardeşi ve Lord Lovett'a bakmaktan başka bir şey yapamadı. Miranda, Roger'ın zaten bildiği şeyi keşfetmek için yavaşça döndüğünde kalbi düştü.

Yakalanmışlardı.

Miranda gözlerini duvara dikmiş, çiçekli kâğıttaki desenlerin izini sürüyor ve nerede yanlış yaptığını anlamaya çalışıyordu. Hangi noktada kendini bu kadar tamamen unutmuştu? Kendisinin alenen tehlikeye atılmasına izin vermişti. Bir fahişeyi sevgili olarak edinmek onun için gizli bir eğlence olmalıydı ama şimdi sadece kendisi için değil, Ursula için de bir sorumluluk haline gelmişti. Kızı onun düşüncesizliğinin lekesini taşıyacaktı ve Miranda bunun için kendini asla affedebileceğini sanmıyordu.

Peki ya Roger ve ailesi? Zavallı Emily'nin beklediği evlilik teklifi, ağabeyi skandal bir pozisyonda yakalandığına göre geri çekilebilirdi.

Yüzünü ellerinin arasına gömen Miranda inledi ve aptallık ettiği için kendini azarladı. Bundan kaçış yoktu; konukların en az yarısı onu terasta Roger'ı öperken görmüştü. Aynaya baktığında saçının dağınıklığını ve saç tellerine karışmış birkaç çit yaprağını fark etti. Nereye gittiklerini ve ne yaptıklarını tahmin etmek kimse için zor olmazdı.

Saklandığı salonun kapısı açıldı ve Mary, Maud ve Joan içeri girdiler. Miranda ayağa kalkıp arkadaşlarıyla yüzleşirken odayı gergin bir sessizlik kapladı. Mary ve Joan sempatik görünürken, Maud'un bilmiş bakışları açıkça 'Ben sana söylemiştim' diyordu.

"Mary, çok özür dilerim," dedi Miranda, sesini boğuk bir fısıltının üzerine çıkaramadan. "Seni kendi evinde utandırdım ve-"

"Hemen kes şunu!" Mary ısrar etti. "Kesinlikle utanmıyorum ve eğer senin hakkında kötü konuşurlarsa bu evdeki herkesi kulağından tutup dışarı atacağım."

Omuzları çökmüş olan Miranda, Joan'a baktı. "Roger nerede?" "Odasına döndü sanırım. Seninle konuşmak istedi, ama size düşünmeniz için zaman verilmesinde ısrar ettik."

"Ne yapacaksın?" Miranda cevap vermeden önce Maud ağzından kaçırdı. "Kahvaltıya kadar haber partinin geri kalanına yayılmış olacak ve tüm *tonun* bunu duyması uzun sürmeyecek."

"Bunu biliyor," diye tersledi Joan, Maud'a ters ters bakarak. "Tanrı aşkına Maud, sen onun gözünü korkutmadan da yeterince zor bir akşam geçirdi."

"Sadece soruyordum-"

İki kadın tartışmaya başlamadan önce Miranda, "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye araya girdi. "Tek bildiğim... Roger'la konuşmam gerektiği. Onun ne düşündüğünü, nasıl hissettiğini bilmem gerekiyor."

Mary kaşlarını kaldırdı. "Sence seninle evlenir mi? Bu konuşmaya son vermenin en etkili yolu bu."

Joan, "Herkes gizlice nişanlandığınızı ve sadece özel bir an için gizlice terasa çıktığınızı söyleyebilirsiniz," diye öneride bulundu. "Sen dul bir kadınsın, o yüzden bu tür yakınlaşmalar affedilecektir."

Maud, "Onu çok az tanıyor," diyor. "Ve o bir... bir *fahişe*."

Miranda, Roger'ı Lord Hughes'u tanıdığından çok daha iyi tanıdığını iddia etmek istedi ama bunun Maud için boşa gideceğini biliyordu.

"Evlilik hakkında konuşmak için erken," diye cevap verdi. "Ayrıca, bu konuşmanın Roger ve benim aramda yapılmasının daha iyi olacağını düşünüyorum."

Ses tonunun sertliği karşısında Maud ağzını kapattı ve Joan da başıyla onayladı.

Mary onun elini tuttu. "Gel. Seni onun odasına götüreyim."

Şimdiye kadar herkesin uyumuş olması gerekirdi, ama her ihtimale karşı..."

Miranda, yalnız gitmemenin bilgeliğini anlayarak kendisinin yönlendirilmesine izin verdi. Eğer biri onu görürse, bu sadece yangına körükle gitmek olurdu. Yanında Mary varken, bu koşullar altında olabildiğince saygın görünecekti.

Olay çıkmadan Roger'ın kapısına ulaşmayı başardılar, Mary koridorda geri çekilmeden önce kapıyı hafifçe çaldı. Roger saniyeler içinde eşikte belirdi, pantolonunu ve gömleğini çıkarmıştı, saçları sanki parmaklarıyla oynuyormuş gibi diken dikendi.

"Miranda," dedi, kolundan tutup onu içeri çekti. "Tanrı'ya şükür."

Kadın odanın ortasına doğru ilerlerken o da kapıya yaslanmak için döndü.

"Sen iyi misin? Bizim için zaman yoktu... ve Emily için?" Düşüncelerini yüksek sesle dile getirirken yaşadığı karmaşadan dolayı yüzünü buruşturdu. Düşünecek, söyleyecek çok şey vardı ve Miranda nereden başlayacağını bilmiyordu.

"Ben iyiyim," diye yanıtladı. "Emily... şok oldu ama anlayışlı. Lovett ona karşı her şeyden daha sempatik görünüyordu, yani onlar için umut var. Ama... bizim hakkımızda konuşmalıyız."

"Evet," diye kabul etti, ellerini sıkarak ve kalbinin davul gibi çarpma sesini duymazdan gelmeye çalışarak. "Sanırım artık her şey değişti. Duygularımızı konuşacaktık ama şimdi düşünmemiz gereken daha çok şey var."

"Benim için hiçbir şey değişmedi," dedi Roger, aniden kapıdan uzaklaşıp ona doğru gelerek. Ellerini tuttu ve ancak ellerinin ne kadar sıcak olduğunu fark ettiğinde parmaklarının buz kütlesi gibi olduğunu anladı. "Senin hakkında hissettiklerim... Biliyorum, tanışmamız için fazla zamanımız olmadı ama... bence iyi anlaşıyoruz."

Miranda ellerinden birini serbest bırakarak onun yanağını okşamak için kaldırdı. "Evet. Olağanüstü bir şekilde, sanırım."

"Size maddi anlamda sunacak pek bir şeyim yok."

Miranda başını salladı. "İhtiyacım olabilecek her türlü malzemeye sahibim. Bu benim için önemli değil."

"Şunu söylememe izin verin," dedi ellerini sıkarak. Sonra durdu, derin bir nefes aldı ve tekrar konuşmaya başladığında kekemeliğini bastırmak için konuşmasının temposunu yavaşlattı. "Sana istediğin şeyleri vermek istiyorum... o gün karda bana arzuladığını söylediğin şeyleri. Seni tanımak istiyorum ve senin de beni tanımanı. Sana tutku, ateş ve şefkat vereceğim. Sana değer vereceğim ve umarım sen de bana değer verirsin. Birlikte yaşlanabilmemiz için ölmek için elimden geleni yapacağım. Ve ben... Bence birbirimizi sevmeye başlayabiliriz. Belki de kısa süreli tanışıklığımıza rağmen seni şimdiden seviyorum, Miranda."

Tüm konuşması boyunca Miranda'nın vücudu beklentiyle titremeye başlamış, dudaklarından dökülen her dokunaklı kelimeyle içi ısınmıştı. Söylediklerinin ağırlığı, o son aşk sözüyle birlikte Miranda'nın üzerine çökmüştü.

"Roger," diye fısıldadı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Gerçek olmayan hiçbir duyguyu itiraf etmek zorunda değilsin," diye cevap verdi. "Şimdilik, en azından bana evleneceğini söylersen onur duyarım."

Beni. Sadece skandal yüzünden değil, seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım için."

Miranda evet demek istediğini fark ettiğinde ani bir sevinç duygusu onu sardı. Ani, hatta düpedüz saçmaydı. Roger'la daha yeni tanışmıştı ve onun hakkında öğrenmesi gereken daha çok şey vardı. Oysa ilk evliliği çok daha az şey üzerine kurulmuştu. Eğer evet derse, aralarındaki bağı derinleştirmek ve birbirlerini daha iyi tanımak için dünya kadar zamanları olacaktı. Bu onun sorunu için mükemmel bir çözümdü. Ve belki de bu şansı kullanmak, hayal bile edemeyeceği türden bir geleceğe yol açabilirdi.

"Miranda?"

Gözlerini kırptırdı, dalgın düşüncelerinin onu bir an için ondan uzaklaştırdığını fark etti. Miranda dilinin ucuna gelen cevabı vermek için dudaklarını aralamıştı ki kapının çalınma sesi odada yankılandı. İrkildi.

"Bu da ne?" Roger iri gözlerle ona bakarak mırıldandı. "Seni burada kimse göremez."

O haklıydı. Olanlardan sonra Miranda *tonun* gözünde çoktan lekelenmişti. Hızlı bir daire çizerek dönerken, kapı tekrar çalındı, bu sefer daha acil bir şekilde. Odanın öbür ucunda bir gardırop görünce ona doğru atıldı. Yan tarafında gölgeleneceği şekilde döndüğünde, saklanmak için en iyi yer orasıydı. Miranda kendini olabildiğince arkasına sıkıştırdı ve eteklerini bacaklarına yaklaştırdı. Bir an sonra Roger'ın ayak sesleri odanın içinde gümbürdedi. Nefesini tuttu ve kapı menteşeleri üzerinde gıcırdarken onu dinledi.

"Angus," dedi Roger, sesi rahatsız edici geliyordu. "Şu an iyi bir zaman değil."

Kapı çarparak kapandı ve Angus'un gürültülü ayak sesleri zeminde ilerlemeye başladı. "Seni tebrik etmek için sadece bir dakikaya ihtiyacım var, seni sinsî şeytan! Ne planladığını bana neden söylemedin?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Roger tersledi. "Angus, sana söyledim-"

"Hughes'un dul eşini kokladığını biliyordum, ama asla

Bu kadar cüretkar olabileceğinizi
hayal bile edemezdim."

"Angus."

"Evlenme teklifini güvence altına almak için onunla uzlaşmak mı? Sen bir dahisin!" "Angus!"

"Bize sorunumuza bir çözüm bulacağınızı söylediniz ve bunu yaptınız. İçinde olduğunu bilmiyordum."

"Angus!" Roger kükredi, sesi duvarları titretiyordu. "Dur. Konuşuyoruz."

Miranda bir elini ağzına bastırdı, her an hasta olabileceğinden emindi. Roger'ın ihanetinin kanıtı karşısında inançsızlığı ve acısı içinde dalgalandı. Bunca zaman birlikte gerçek bir şey bulduklarına inanmıştı. Yeni ve korkutucu ama aynı zamanda heyecan verici bir şey. Şimdi onun servetinin peşinde olduğu anlaşılıyordu. Belki de onun fahişesi olarak kazandığı para onun için yeterince iyi değildi. Kocasının onu iyi durumda bıraktığını bilen Roger, her şeyi kendine almaya karar vermişti.

"Neyin var senin?" Angus inanmaz bir kahkaha attı. "Buraya ailemiz için gerekeni yaptığın için sana teşekkür etmeye geldim."

Yeterince dinlediğine karar veren Miranda saklandığı yerden çıktı. İki adam da onunla yüzleşmek için döndü; Angus'un çenesi düşerken, Roger suratsız bir teslimiyetle ona bakıyordu.

"İyi akşamlar lordum," dedi çenesini kaldırarak. Sesi titrediğinde aşağılanmışlık duygusuna kapıldı ama soğukkanlılığını korumayı başardı.

"Leydim," dedi Vikont, gözleri irileşerek. "Ben... kardeşim ve I-"

"Hayal kırıklığına uğrayacağınızdan eminim," dedi ellerini yumruk yaparak.

"Düğün falan olmayacak, şimdi ya da hiçbir zaman. Siz ikiniz küçük planınızla kandırmak için başka birini bulmak zorunda kalacaksınız."

İkisi de gözyaşlarının düştüğünü görmeden kapıya doğru acele eden Miranda, Roger'ın elinin koluna dolanmasıyla kısa düştü.

"Miranda," dedi, sesi titreyerek. "Açıklayabilirim. Düşündüğünüz gibi değil."

Kolunu kurtararak ona ters ters baktı ve ilk gözyaşı yanağına sıçradığında sinirlendi. "Benim için her şey açıklığa kavuştu. Teklifinize hâlâ bir cevap bekliyorsanız... cevabım hayır."

Nemli yüzünü silkeleyen Mirand, neredeyse koşarak odadan kaçtı. Koridorun yarısında durduğunda göğsü yanıyordu, boğazından bir hıçkırık yükselirken duvara yaslandı. Artık kimsenin onu görüp görmemesi umurunda değildi. Sosyal yıkım, tüm hayatı etrafına yıkılmaya başlamış gibi hissederken nezaket ve adabı düşünmeyi zorlaştırıyordu. Ve tüm bunlar, sadece iki haftadır tanıdığı bir fahişe içindi. Dürüst ve iyi biri olduğunu, onu sevmeye ve sevlmeye açık olduğunu düşündüğü bir adam için. Hepsi bir yalandı.

Daha önce hissettiği umut ve beklenti uzak bir anı gibi geliyordu ve geriye kalan tek şey belirsizlik ve umutsuzluktu.

MIRANDA ev partisinin geri kalan günlerini diğer konuklardan uzakta ^{geçirdi.} Yemeklerini odasında bir tepside yedi ve Mary, Maud ya da Joan dışında onu ziyarete gelen kimseyle görüşmeyi reddetti. Onlar da sırayla ona bakıyor, piquet oyunları ya da iğne oyası seansları için kalıyorlardı. Thornton kardeşler arasında kulak misafiri olduğu şeyi Mary'ye anlattıktan sonra kimse onu bir daha bu konudan bahsetmeye zorlamadı. Mary'nin diğerlerine anlattığını varsayıyordu, çünkü Maud bile konuşmayı hafif tutmak için çaba sarf ediyordu.

On İkinci Gece sabahı Miranda hizmetçisine eve dönüş yolculuğu için eşyalarını toplamasını emretti ve Ursula'yı hazırlaması için mürebbiyeye haber gönderdi. Araba elbisesini ve ona uygun pelerinini giydiğinde, oturup beklemekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı. Diğer konuklar ertesi sabah ayrılmadan önce akşamki şenlikler için kalacaklardı ama Miranda'nın kalmak için bir nedeni yoktu. Roger'la araları bozulduktan sonra gitmesi gerekiyordu ama üzüntü ve inançsızlıktan felç olmuştu.

Yatağa bakarak, son birkaç gün içinde Roger'dan gelen not yığınına inceledi. Öfke yüzünü ve ensesini ısıtıyordu ama onu en çok rahatsız eden şey özlem duygusunun kabarmasıydı. Her bir not kısa ama özdü, 'yanlış anlaşılma' dediği şey için özür diliyor ve ona açıklama şansı vermesini istiyordu. Her biri 'Sevgiler, Roger' diye imzalanmıştı ve bu da karnına o mide bulandırıcı duygunun geri dönmesine neden oldu.

Neden böyle hissediyordu? İlişkileri çok kısa sürmüştü. Gerçekten de onu bu kadar etkilemiş miydi ki, şimdi oturup onun kaybindan yakınıyordu? Bu hiç mantıklı değildi.

Ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdü ve bıkkın bir iç geçirdi. Bu çok saçmaydı. Roger Thornton bir yalancıydı ve görünüşe göre çok yetenekli bir dolandırıcıydı. Onun tuzağından kurtulduğu için rahatlamış olmalıydı.

Kar yağışı günler önce durmuştu ve gökyüzü ilk kez açıktı. Miranda bir an önce eve dönmeyi umuyordu, böylece Ursula'nın yanına kapanabilir ve yaralarını sarabilirdi. Belki de ilkbaharda çeyizinin bir parçası olan kulübeye kaçabilirlerdi. Küçüktü ama

Kendisi ve kızının biraz huzur bulması için mükemmel bir yerdı. O zamana kadar hayatının geri kalanını nasıl yaşayacağına karar vermiş olabilirdi. Konuşmalar azalacak ve eninde sonunda Londra'ya dönmesi mümkün olacaktı.

İstenmeyen bir plan olsa da bir planı vardı. Ama bir kadın herkesin önünde rezil olduktan sonra başka ne yapabilirdi ki?

Miranda kapısının çalınmasıyla irkildi, arabasının kendisini eve götürmek için hazır olduğunu haber veren bir hizmetçi olabileceğini düşündü. Ancak kapıyı açtığında, Thornton kardeşlerden ikisinin kendisini beklediğini gördü.

Miranda'nın şoku atlatması bir an aldı ve o bir saniye içinde Emily Thornton, Vikont'u kolundan sürükleyerek kapıdan içeri girdi.

"Davetsiz geldiğim için özür dilerim Leydi Hughes," dedi Miranda'ya doğru özür dileyen bir bakışla. "Ama Roger'la aranızda geçenleri duyunca, bunun böyle kalmasına izin veremezdim."

Miranda kapıyı kapattı ve Angus'un öfkesinden korkmuş gibi ona baktığını görmek için döndü. "Bayan Thornton, buna gerek yok."

"Ama öyle," diye ısrar etti Emily. "Görüyorsun, kardeşlerimi herkesten daha iyi tanıyorum. Roger bir servet avcısı ya da baştan çıkarıcı değil. Ama Angus'un burnunu ait olmadığı yere sokma ve sözleriyle kimi incitebileceğini düşünmeden konuşma eğilimi var."

Miranda, "Kardeşinin sözleri beni incitmiş olabilir ama doğrudu," diye cevap verdi. "Sanırım ben büyük bir hata yapmadan önce planlarını ortaya çıkardığı için ona teşekkür etmeliyim."

"Sadece bu kadar," dedi Emily. "Plan falan yoktu. Söyle ona, Angus."

Vikont kız kardeşinin sesindeki emir karşısında irkildi ve yüzü kıpkırmızı oldu. "Leydi Hughes... öncelikle en içten özürlerimi iletmeme izin verin-"

"Önemli kısma gel," diye homurdandı Emily, Angus'u yanından dirsekleyerek. Angus homurdanarak kaburgalarını ovuşturdu. "Kardeşim ve ben seninle ya da başka bir dulla ilgili hiçbir plan yapmadık. Gerçek şu ki, ailemiz uzun zamandır borç içinde, çoğunlukla da benim aptallığım yüzünden.

Roger her zaman ailemizin temel taşı oldu, bizi bir arada tuttu, çözümler buldu. Emily'nin çeyizini kaybettiğimde, hatamı düzeltmek için bir yol bulmaya yemin etti,

ama bunu nasıl yapacağını bana hiç söylemedi."

Miranda kaşlarını çatarak onun sözlerini sindirmeye çalıştı. Roger'ın ona anlattığı, fahişe olma nedenleriyle ilgili hikâyeyeyle mükemmel bir uyum içindeydiler.

"O zaman neden onu 'dâhiyane çözümü' için tebrik ettiniz?" diye meydan okudu. "Neden ailenizin sorunlarının çözülebilmesi için bir varisi tuzağa düşürmek için hile yaptığınızdan bahsettiniz?"

Vikont bakışlarını indirdi ve kardeşiyle aynı endişeli hareketle bir elini saçlarında gezdirdi. "Bu benim tarafımdan bir varsayımdı. ... aptalca bir şey. Roger'ın daha önce hiçbir kadına bu kadar ilgi göstermemişken sana ilgi gösterdiğini gördüm. Neden senin peşine düşmüş olabileceğine dair bir tahminde bulundum ama yanılmışım."

Miranda iki parmağını şakağına bastırdı, duyduklarını anlamlandırmaya çalışırken başı ağrıyordu. Kalbi ve zihni farklı yönlerde doğru çekiliyor, gergin hissediyor, neyin gerçek ya da doğru olduğuna karar veremiyordu.

"Leydi Hughes, Roger utangaç ve münzevi biridir," dedi Emily. "Sanırım bunu zaten biliyorsunuz. Angus, kekemeliğinin ortaya çıkmasından korktuğu için hiçbir kadını açıkça takip etmediği konusunda haklı. Eğer sana bir şans verseyse, bu bir servet uğruna değildir. Çok daha önemli bir şey için."

Miranda yatağa doğru geri çekildi, bacakları kemiksizleşirken arkasının üzerine çöktü. Parmakları, her biri düzgün ve etkili bir elle 'Sevgiler, Roger' diye imzalanmış not yığınınına değdi.

Roger hakkında, paylaştıkları şey hakkında yanılmış mıydı? Zihninin derinliklerinden gelen bir ses bunu başından beri bildiğini haykırıyordu ama ihtiyat ve mantık ona düşüncesizce davranmamasını söylüyordu. Emily'nin doğruyu söylediğine gerçekten güvenebilir miydi? Kız, Lord Lovett'la evlenebilmek için çeyizini çaresizce bekliyordu. Vikont'un mülkü ve geçim kaynağı tehlikedeydi. Bu, onu tuzağa düşürmek için hepsinin ortak planının bir parçası olabilirdi ve Emily de buna kanıyordu.

"Leydi Hughes," diye tekrar denedi Emily. "Lütfen. Roger'ın yalnız yaşlanacağı konusunda uzun zamandır umutsuzum. Yanında hiçbir şey olmadan gelsen bile seni isterdi ve sanırım ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Skandalı ya da Angus'un aptalca hatasını unut. Sadece ne hissettiğini, kardeşim hakkında ne bildiğini düşün. Sanırım cevabı zaten bildiğinizi göreceksiniz. Herkesten sakladığı yanıyla sana *güveniyor*. Bunu biliyorum çünkü bana kendisi söyledi ve ben de ona inandım."

Miranda bu söz üzerine canlandı, ani bir farkındalık yaşadı. Eğer bu bir tuzak planıysa, Thornton'lar onu tuzağa düşürmek için neden Roger yerine Angus'u kullanmamışlardı? Angus sosyal biriydi ve

Bir unvana sahipti, hiç değilse eski bir isme. Bir gün varislere ihtiyacı olacaktı ve Miranda onları doğurmak için çok yaşlı değildi.

Öte yandan Roger, bu ailenin yem olarak kullanması gereken son adamdı. Parti boyunca Roger'ın sessiz ve mesafeli şöhretinin ondan önce geldiğini öğrenmişti. Kekemeliği yüzünden yaşadığı utanç ve mahcubiyete tanık olmuş, onunla birkaç kelime konuşmanın bile onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. İlk şok ve öfke geçtikten ve Angus ona gerçeği açıkladıktan sonra Miranda kararında aceleci davrandığını fark etti. Kalbinin ona duyduklarına inanmamasını söyleyip durmasının nedeni, içten içe gerçeği biliyor olmasıydı. Roger'ın kaybının yasını tutmuştu çünkü içinden bir ses onun tam da düşündüğü gibi bir adam olduğunu biliyordu.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı yavaşça ayağa kalkarken. "Korkunç bir hata yaptım."

Emily sevimli bir gülümsemeyle, "Yanlış bilgilere dayanarak hareket ettin," dedi. "Roger seni anlıyor ve sana kızgın değil. Ama ondan nefret ettiğinizi düşündükçe acı çekiyor, Leydi Hughes. Onu bu ıstıraptan kurtaracak mısınız?" Miranda sırtıttı, sevinç ve rahatlama netliğin hemen ardından geliyordu. "Bana Miranda demeye başlamanın zamanının geldiğini düşünüyorum. Ne de olsa, eğer

Roger bana sahip olacak, biz bir aile olacağız."

Emily heyecandan yumuşak bir çığlık attı, sonra onun iki elini birden tuttu. "Ve bana Emily ya da Em diyeceksin. Elbette Roger sana sahip olacak."

"Onu bulmak zorundayım. Nerede o?"

"Angus ve ben buraya gelmeden hemen önce onu bahçeye doğru yürürken gördüm."

Sözcükler dudaklarından dökülmeden önce Miranda kapıdan girmiş, etekleri havada, yüreği kabarmış ve umudu yeniden yeşermiş bir halde koşmaya başlamıştı.

ROGER arkasındaki ağaca yaslandı ve gözlerini kapattı. Yorgunluk bedenindeki gücü tüketmiş, hislerini alt üst etmişti. Miranda'nın odasından kaçtığı geceden beri neredeyse hiç uyumamıştı; aptal kardeşi, terastaki sahnenin onu tuzağa düşürmek için kurgulandığına ikna olmuştu. Onun peşinden gidemeyecek kadar şok olmuştu ve bir kez

Peşinden koridora koşacak kadar toparlanmıştı ama gitmişti. Bunun yerine, bir dizi anlaşılmaz, kekeleyen yemin ve suçlamayla kardeşine saldırmıştı. Angus pişman olmuş ve Roger'ın tiradı karşısında bir kez olsun ne diyeceğini bilememişti. Angus'u aptalca bir hareketinden dolayı cezalandırması sık rastlanan bir durum olsa da, hiçbir zaman zorlayıcı olmamış ya da sesini yükseltmemişti. Sakinlik onun doğasının bir parçasıydı ve ailesi onun öfkesinin sadece soğuk ve sert tarafını tecrübe etmişti. Miranda'nın hayatından çıkıp gidişini izlerken hissettikleri onu ateş ve öfkeyle doldurmuştu.

Çok yaklaşmıştı. Sonunda özlemini çektiği her şeye sahip olmasına sadece bir nefes kalmıştı. Miranda teklifini kabul etmenin eşiğindeydi, bunu onun gözlerinde görmüştü. Konuşması boyunca Miranda'nın yüz ifadesi belirsizlikten ani bir farkındalığa, ardından da sevince dönüşmüştü. Roger onu tekrar gördüğünde söyleyeceği sözler için pratik yapmıştı. Hiç duraksamadan hepsini söyleyebildiği için çok mutluydu. Miranda'nın hak ettiği şey buydu ve bunun mükemmel olmasını istemişti. Mükemmeldi de... ta ki mükemmel olmayana kadar.

Yumruğunu ağaca vurarak homurdandı, hayal kırıklığına uğramıştı ve ne yapacağını bilemiyordu. Miranda'ya yazdığı tüm notlar cevapsız kalmıştı ve ev sahibesi ona daha fazla yardımcı olmayacağını açıkça belirtmişti. Sadece arkadaşının inandığı şeyi bilen Leydi Rodingham'ı suçlayamazdı.

Şimdi ne yapacaktı? Miranda'yla olan şansını kaybettiğine inanmak istemiyordu. Onunla baş başa kalabileceği bir an bulabilirse, kendini savunabilir ve tüm bunların bir yanlış anlamadan ibaret olduğunu açıklayabilirdi. Ama Miranda'nın onunla konuşmaya istekli olması gerekiyordu ve şu anda bu pek mümkün görünmüyordu.

Yakındaki yeşilliklerin üzerinde ayak sesleri gıcırdadı ve Roger gözlerini açtı, üzerine gelen her kimse onunla yüzleşmek için doğruldu. Diğer konuklar On İkinci Gece şenlikleri için heyecanlıydı ve neşeleri onu sadece rahatsız ediyordu. Kutlayacak bir şey yoktu, kendisini mutlu olan ve istediği ama mahrum bırakıldığı şeylere sahip olanlarla etkileşime girmeye zorlamak için bir neden yoktu.

Orman yeşili seyahat kıyafeti ve eldivenleriyle kendisine doğru gelen Miranda'yı görünce doğruldu. Aceleyle yürüyordu, sert nefesleri sanki koşarak buraya gelmiş gibi havada beyaz ve buğuluydu. Anlaşılan acelesi vardı, çünkü şapka takmamıştı.

Gözlerinin kendisine oyun oynayıp oynamadığından emin olamadan, "Miranda," dedi.

Ama sonra, kadın onun önündeydi, kokusu burun deliklerini istila ediyor ve sıcaklığı tenini öpüyordu. Elleri kollarındaydı, yumuşak ve elle tutulur.

Derin nefesler çekerek ona baktı, gözleri genişti ve araştırıyordu. "Özür dilerim."

Roger şaşırılmış bir halde kaşlarını kaldırdı. "Özür *mü diliyorsun?* Miranda, özrü hak eden kişi sensin."

Başını sallayarak ona daha sıkı sarıldı. "Hayır. Kulak misafiri olduğum şeyler çok kötüydü ama sana açıklama yapma şansı borçluydum. Şüpheden faydalanmayı hak ettin."

Roger başını eğdi, ikinci bir şans gibi gelen bu durum karşısında rahatlamıştı. "Angus yanıldı ve bir varsayımda bulundu. O ve kız kardeşim anlaşmamız hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve en kötüsünü düşündü."

"Bunu şimdi biliyorum. O gece sağlıklı düşünebilseydim, gerçeği zaten bildiğimi fark edebilirdim. Birlikte geçirdiğimiz zaman çok kısa oldu ama şimdiden seni Lord Hughes'u tanıdığımdan daha iyi tanıdığımı hissediyorum. Eğer sen ve kardeşin gerçekten böyle bir plan yapmış olsaydınız, Lord Thornton'un daha iyi bir yem olacağı aklıma gelirdi. Mantiken, beni evlenmem için kandırmanızın hiçbir anlamı yoktu."

Roger kollarını kızın beline doladı ve kız geri çekilmek yerine ona doğru eğildiğinde çok sevindi. Birdenbire enerji ve yaşamla dolup taşı, son birkaç günün üzüntüsü ve yorgunluğu unutuldu.

"Angus tam bir av. Eğer onun gibi birini tercih ederseniz-"

"Ben ne istediğimi biliyorum," diye itiraz etti. "Ağabeyiniz alınmasın ama onun gibi bir adamla evlenmek istemiyorum, unvanı ne olursa olsun. Dün gece bana söz verdiğin her şeyi istiyorum. Tutkuyu ve ateşi istiyorum. Hayatımızın geri kalanını birbirimiz hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenerek geçirmemizi istiyorum. Her sabah senin yanında uyanmak istiyorum. Ursula'ya ve vücudumun sana verebileceği tüm çocuklara baba olmanı istiyorum. Teklifin hâlâ geçerliyse, karın olmayı çok isterim."

Alnını onunkine bastırdı ve gözlerini kapatarak bu zafer anını ve yeni başlangıçları içine çekti. Roger için imkânsız görünen her şey kucağına düşmüştü ve daha fazla minnettar olamazdı.

"Teklifim kesinlikle hâlâ geçerli," diye karşılık verdi yumuşak, tatlı öpücükler arasında. "Ben... ben seni seviyorum. Bu çılgınca ve hiç mantıklı değil ama gerçek bu. Gerçek."

Miranda onun yüzünü kavradı ve Roger tam zamanında onun gülümsemesini görmek için ağzını açtı. "Evet, bu gerçek. Ve... ben de seni seviyorum."

Onu kendine doğru bastırdı ve daha derin bir öpücükle ağzını almak için ayaklarından kaldırdı. Miranda kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü, kıkırdadı ve şimdi içinde kabaran aynı neşeli histeriyle dudaklarına gülümsedi.

"Bunun olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi kahkaha atarak. "Noel için bir fahişe istemiştım ama onun yerine bir nişanlım oldu."

Roger onu tekrar ayağa kaldırdı ve yüzünü buruşturdu. "Sanırım Bay Sterling'e açıklama yapılması gerekiyor. Karmaşadan kaçınmak bir Centilmen Fahişe olmanın kurallarından biri olarak belirlenmiştir."

"Bu konuda karmaşık bir şey yok," diye savundu. "Birbirimizi seviyoruz ve evleniyoruz. Fahişe olarak geçirdiğin zaman sona erdi."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Senden başka bir kadın için bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bu bağlamda, sanırım bizi bir araya getirdiği için Bay Sterling'e minnet borçluyum."

"Benim de ona bir borcum var, gerçi bir de sözleşme var. Hâlâ ücretinizin diğer yarısını ödemekle yükümlüyüm."

"İstemiyorum," diye ısrar etti. "İlk yarısı yeterince iyi bir meblağdı. Emily'nin çeyizinin geri kalanını yerine koymak için bir yol bulacağım."

"Hayır, almayacaksın. Bay Sterling'in komisyonu hariç her kuruşunu almasını istiyorum. Kız kardeşiniz gerçeği görmeme yardımcı oldu ve bunun için ona minnettarım."

Elini tutarak onu eve doğru götürmeye başladı. Hava günlerdir olduğundan daha ılımandı ama burnu ve yanakları soğuktan pembeleşmeye başlamıştı.

"Ailemin sorunları artık sizin sorunlarınızmış gibi hissetmenizi istemiyorum," dedi. "Emily evlendiğinde kocası ona bakacak ama Angus bizim sorumluluğumuzda değil."

Miranda, "Bana ait olan sana da ait olacak," diye karşı çıktı. "Kardeşinle ilgili olarak uygun gördüğün şekilde davranacağına güveniyorum."

Girişe varmadan önce onu kısa bir süre yukarı çeken Roger, alnından öptü ve gülümsedi. "Peki sen bana kalbinle güvenecek misin?"

Yanağını okşarken gülümsemesi adamın nefesini kesti. "Bu konuda en çok sana güveniyorum."

EPILOG

NOEL GÜNÜ, 1 YIL SONRA...

Miranda yavaşça çocuk odasının kapısını iterek açtı, derin, erkeksi ses diğer taraftan ona ulaştığında dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Ocağın sıcak ışıkları sallanan sandalyede oturan baba ve çocukların üzerine vuruyor, bu iç açıcı sahne Miranda'nın göğsünde hayranlık duygularının yankılanmasına neden oluyordu.

Roger'ın bacakları sandalyeyi yavaşça ve nazikçe sallarken eğilip doğruluyor, her bir büyük eli uyuyan bir çocuğun sırtına dayanıyordu. Ursula başparmağı ağzında, gözleri kapalı ve geceliğinin eteği dizlerine dolanmış bir halde Roger'ın dizine oturmuştu. Sadece iki ay önce doğan oğulları Roger'ın kolunun altında yatıyordu, melek gibi yanakları gençlik ve sağlıklı pembeleşmişti.

Ailesine bakarken Miranda'nın içinden sevgi taşıtı ve memnuniyet onu saran sıcak bir battaniye gibiydi.

Malcolm Oswyn Thorton babasına benzetilmişti ama Emily teyzesinin silik sarı saçları ona miras kalmıştı. Gözleri Roger'ın koyu kahverengisiydi ve yüz hatları zamanla babasının sert, köşeli çenesini, düz burnunu ve sivri elmacık kemiklerini taklit edecek şekilde gelişecekti. Roger babalığa Miranda'nın bildiği kadar doğal bir şekilde alışmıştı. Yıllarca kız kardeşine baktıktan ve aylarca Ursula'ya sevgi ve ilgi gösterdikten sonra, Malcolm doğmadan çok önce kalbinde bir babaydı.

Aradan geçen aylar Miranda'nın ikinci eş seçimindeki şansını kanıtlıyordu ve Miranda tek bir pişmanlık bile duymuyordu. Sanki zaman, taptığı adamı her geçen gün daha iyi tanımasını sağlayarak onu daha çok ortaya çıkarmış gibi hissediyordu. Yatağını paylaşmıştı ama ona çok daha fazlasını da vermişti. İlgisini, sevgisini, gerçek benliğini.

Kapının pervazına yaslanarak kocasını çocuklarıyla birlikte izledi ve sessizce *God Rest Ye, Merry Gentlemen* şarkısını söylerken sesinin sevimli tonlarını dinledi. Miranda kocasının şarkı söyleyebildiğini öğrenince çok şaşırılmıştı... ama aynı zamanda şarkı söylerken temposu ve ritmi hiç bozulmuyordu. Konuşurken ara sıra kekeliyordu ama şarkı söylerken asla.

Bakışlarını onunkilerle buluşturmak için kaldırdı ve gülümsedi, ancak o alçak, hipnotik sesiyle şarkı söylemeyi hiç bırakmadı. Kadın selamlamak için elini kaldırdı ve adam da ona başını sallayarak karşılık verdi.

Emily, yeni kocası Lord Lovett ve Angus her an Noel yemeğini onlarla paylaşmak için gelebilirlerdi. Ama onları karşılamaya hazırlanmak için acele etmiyordu, tüm dünyasını kuşatan bu insanların büyüüne kapılmıştı. O bu anın tadını çıkarırken ve Roger'a değer verirken ziyaretçileri bekleyebilirdi... isteyebileceği en iyi Noel hediyesi ve vermeye devam eden bir hediye.

Bu arada, Londra'da.

Joan Durbin elindeki kartları incelerken muzaffer bir gülümsemeyi gizleyemedi. Bu gece onun için oyun masalarında kazançlı bir gece olmuştu; son birkaç gecedен hoş bir değişiklik.

Son birkaç aydır çeşitli salonların ve kadınlara izin veren oyun cehennemlerinin düzenli bir demirbaşı haline gelmişti. Hayatı ışıltılı partiler ve anlamsız insanlarla dolu bir girdaba dönüşmüştü ama Joan bu yolu tercih ettiğine karar vermişti. Aşka ikinci bir şans verme hayallerini bir kenara bırakıp dünyanın acımasız gerçeklerini kucakladığında, hayatın çok daha kolay olduğunu fark etmişti.

Genç bir kadın olarak kendini toplumun emirlerine uymaya zorlamıştı. Annesi mükemmel bir sosyete hanımefendisiydi; derin cebi olan toprak sahibi soylularla evlenmiş bir baronun kızıydı. Joan, beyni onu aksi yönde uyaramadan konuşan bir ağız, fazlasıyla muzip bir gülümseme ve isyan ve bağımsızlık eğilimiyle onu sonuna kadar hayal kırıklığına uğratmıştı.

İlk sezonunun sonunda Joan altı evlilik teklifini reddetmişti. On dokuzuncu yaş gününe birkaç ay kala tüm bunlardan vazgeçemeyecek kadar sosyal etkinliklerden zevk alıyordu. Ayrıca, ilk çıkışında ilk suyun pırlantası ilan edilmişti ve bu şöhret, yuva kurmaya hazır olana kadar erkeklerin onun elini tutmak için yaygara koparmasına neden olacaktı.

Kaderindeki bir değişiklik onu gençlik eğlencelerinin kasırgasını terk etmeye zorlamıştı... Joan, annesi tarafından sadece bir Sezon daha olabileceği konusunda bilgilendirildiğinde. Ailesi fakirdi ama bunu saklıyordu.

Joan'dan ve tüm sosyeteden yıllarca uzak kalmıştı. Ailesi onun bir eş bulup işleri yoluna koyabileceğini ummuştu ama Joan oyalararak bu planı mahvetmişti. Durum vahim bir hal almış ve Joan'ı bir servet uğruna bir teklifi kabul etmeye zorlamıştı.

Gregory Durbin'le olan evliliği, kendisinden on yaş büyük bir adama boyun eğmek zorunda kalmasına neden olacak kadar sefil geçmişti. Gregory ticaretle uğraşarak kendine bir yığın para kazanmıştı. Üniversite eğitimi almış ve kendi yüceliğine dair fikirlerle dolu olduğundan, üst tabakanın arasında yaşamayı arzulamıştı. *Bir tonluk* bir mücevher olan Joan, kolunda gösteriş yapmak için mükemmel bir süs olmuştu. Joan'ın toplum içinde nasıl giyinmesi ve davranması gerektiğine dair fikirleri gençliğinin son yıllarını yönetmiş ve Joan'a gerçek benliğini unutturmuştu.

Artık kocası ölmüştü ve başka akrabası olmaması Joan'a kocasının sahip olduğu her şeyi bırakmıştı - bir tekstil fabrikası ve Cornwall'da yünleri için koyun yetiştirilen bir çiftlik de dahil olmak üzere. Mirası ve yeni keşfettiği bağımsızlığıyla Joan, baskıcı evliliği boyunca özlediği her şeyin tadını çıkarmak için dünyaya açılmıştı. Bununla birlikte, hazır olduğunda tekrar evlenebileceği umudunu beslemişti... bu sefer aşk için.

Geçen yıl bu zamanlar, Joan böyle bir adam bulduğuna ikna olmuştu. Lord Peter Vaughan ona belirgin bir ilgi göstermiş ve Joan onun kur yaptığı romantik kasırganın içine sürüklenmişti.

En azından Peter'ın ilgisi ona kur yapmak gibi gelmişti. Peter, başka bir genç kadına evlenme teklif ettikten birkaç gün sonra onu metresi olarak ayarlamayı teklif ederek yanıldığını kanıtlamıştı. Joan gözyaşlarını saklamış ve kalp kırıklığını gizlemiş, Peter'ın suratına bir tokat atmış ve çenesinin düşmesine ve gözlerinin yuvalarından fırlamasına neden olan küfürler savurmuştu.

Görünüşe göre, artık 'eş olacak' biri değildi - sadece *ton* erkekleri için dul bir oyuncaktı. Yas tutmaya başladığından beri ona hiçbir teklif gelmemişti; sadece şehvet dolu bakışlar ve sinsi imalar.

Onların oyunlarından bıkmış ve asla gerçekleşmeyecek bir şeyi umut etmekten yorulmuştu. Bu yüzden, annesinin ona istememesini öğrettiği her şeyin tadını çıkarmaya karar vermişti - deneyimsiz bir sosyete kızı olduğu günlerde hayalini kurduğu her şeyin. İsteddiği kadar şampanya içiyor, Hyde Park'ta ata biniyor, utanmazca flört ederken kendisine teklif eden her erkekle dans ediyor ve bir hevesle sevgililerini yatağına alıyordu. Eğer aşka sahip olamıyorsa, o zaman hayatın heyecanlarını kovalayacaktı. Onu arzulayan erkeklere kendi şartlarıyla sahip olacaktı.

Yine de huzursuzlanmış ve - itiraf etmeye cesaret edemiyor muydu? Eğlenceler birbirine karışmaya başlamıştı, artık eskisi kadar heyecan vermiyordu.

Onu bu gece oyun cehennemine getiren de buydu -her ne kadar haftada birçok geceyi masalarda geçirse de. Sıradan varoluşuna yeni ve yaramaz bir şeyler enjekte etmesine yardımcı olabilecek biriyle tanışmaya gelmişti. Endişelendiği kadarıyla, girişeceği şey tam da sorununa çare olacaktı.

Kartlarını yere bırakırken heyecandan tüyleri diken diken oldu ve sırtışı genişledi.

"Üzgünüm beyler," diye mırıldandı, diğer oyuncuların şaşkın ve kızgın bakışlarıyla eğlenerek. "Korkarım ki bu turda akıl var."

İniltir ve homurdanmalarla, onun tüm kazancı kendisine doğru çekmesini izlediler. Joan onları çantasına koydu, en çok da adamlardan birinin takas için verdiği güzel bir Arap aygırının senedi için heyecanlanmıştı. Sabah ilk iş olarak parayı almak için onu arayacaktı.

Şimdilik, tanışmak için geldiği adamı fark etmişti. Benedict Sterling gölgeli bir köşedeki masada tek başına oturmuş, bir bardak içkisini yudumlarken onu izliyordu. İşe koyulmaya hazır olduğunu belirtmek için başını salladı.

Joan, katledilen rakiplerini bırakarak ve paralarının bir kısmını geri kazanmalarına izin vermesi için yükselen çığlıkları duymazdan gelerek Bay Sterling'e doğru yürüdü. Gentleman Courtesans'ın sahibi yakışıklı bir adamdı. -Geniş çerçeveli ve rüzgârla savrulan sert, keskin yüz hatlarına sahipti. Zaten bir sevgilisi vardı, bu yüzden Joan ona duyduğu hafif ilgiyi hemen bir kenara itmişti. Ulaşılmaz olanın peşinden koşmaya hiç niyeti yoktu.

Kadın karşısındaki sandalyeye otururken Bay Sterling ona gülümsedi. "Bayan Durbin, sizi tekrar görmek çok güzel. Her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsunuz."

Joan yelpazesini kaldırdı ve sıcak yüzünün önünde dalgalandı. "Dalkavuk. Sözleşmeyi imzalamayı zaten kabul ettim, bu yüzden kandırmaya tenezzül etmenize gerek yok."

Güldü. "Fahişen için oldukça zorlayıcı olacaksın."

Joan daha dik oturdu. "O zaman bir tane buldun... benim için bir fahişe mi?"

Ceketinin içine uzanarak katlanmış bir tomar belge çıkardı. Sayfaları açtı ve sözleşmeyi ortaya çıkarmak için oturttu.

"Bayan Durbin, sizin için *mükemmel* bir fahişе buldum. İhtiyaçlarınızın her birini karşılıyor."

Heyecan içinde eriyip açlığa dönüştü, karnına çöktü ve uyarılmayı teşvik etti. Sandalyesinde kıpırdanıyor, şimdiden istediğı özelliklerin hayalini kuruyordu.

Güçlü ve sofistike. Yakışıklı, erkeksi ve güçlü, güzel ve züppe değil. En önemlisi, Joan onun iddialı ve hınzır olmasını istiyordu. Kısacası, onu kontrol etmeye ya da dize getirmeye çalışmadan en çılgın fantezilerini gerçekleştirecek bir erkek istiyordu. Düşünsenize, tam da istediğini elde etmesine sadece bir dakika kalmıştı!

Bay Sterling bir görevliye işaret etti, o da elinde bir tüy kalem ve hokkayla gelip bunları kadının önüne koydu.

"Şartlar sizin için uygunsa imzalayın, ben de bir toplantı ayarlayayım. Hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

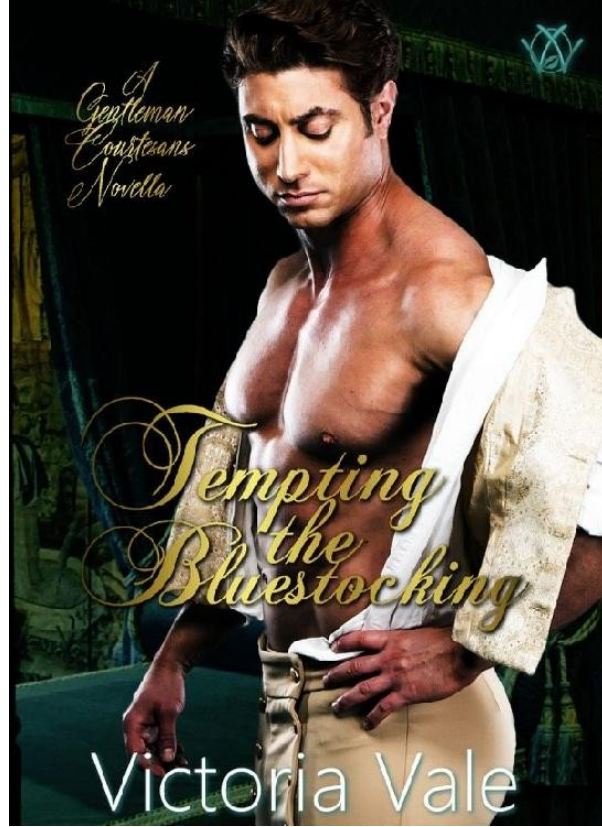
Joan sabit bir el ve hızla atan bir nabızla kaderini yakaladı, kalemi kaldırdı ve derhal adını imzaladı.

"Bay Sterling, bir anlaşma yaptınız."

Joan'ın hikâyesi Dul Dörtlü'nün 2. kitabı *Arsız Tart'ta* devam ediyor: *Bir Centilmen Fahişе romanı*.

Victoria'nın Bültenine abone olduğunuzda Tempting the Bluestocking (A Gentleman Courtesans Novella) kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasını alın!

Kaydolmak ve ücretsiz hediyeğinizi almak için [buraya dokunun](#).

CENTİLMEN FAHİŞELER

SERİ OKUMA SIRASI

1. kitabı, *Bir Kadının Portresi*'ni ÜCRETSİZ okuyun: [İndirmek için buraya tıklayın!](#)

Mevcut Centilmen Fahişeler Kitapları:

[Bir Fahişe Ne İster Bir](#)

[Skandalın Yaratılışı](#)

[Hovardanın Evcilleştirilmesi](#)

[n Benedict'iPeşinde](#)

[Mavi Çoraplıyı Baştan Çıkarmak \(ön roman\)](#)

Dullar Dörtlüsü (Centilmen Kibarların Romanlarından Bir Koleksiyon

Noel Fahişesi (Şimdi Satışta) Arsız Tart (Ön
Siparişe Hazır) Leydi Rodingham'ın Sevgilisi
(Çok Yakında) Sahte Fahişe (Çok Yakında)

VICTORIA VALE TARAFINDAN DAHA FAZLASI

BU KARANLIK ROMANTİZM SERISİNİN TADINI ÇIKARIN, KÖTÜ ADAM

Kötü Adam
Güvercin
Kelebek Genç
Kız Hedive

SKANDAL BALO SALONU KARŞILAŞMALARI SERİSİ

Maskeli Balo
Çok Skandallı Bir Evlilik Çıkarıcı
Baştan İki
Marki'ye Boyun Eğmek 'Bay
Darlinge Hükmetmek Onun
Güzel Pici

Skandal Noel Karşılaşmaları Cilt 1 Cilt
Skandal Skandal Noel Karşılaşmaları Cilt
3Noel Karşılaşmaları 2

YAZAR HAKKINDA

Seksi kahramanlar... arsız kadın kahramanlar... heyecan verici erotik romantizm.

Victoria Vale, çeşitli takma adlar altında iki düzineden fazla Romantik ve Genç Yetişkin romanı yazmıştır.

Bir erotik romantizm aşığı olarak, bir tutam baharat ve bolca ateşle tatlandırılmış, şımarık bir kadın kahramanla eşleştirilmiş seksi bir kahramandan başka bir şeyden hoşlanmaz. Bir eş ve üç çocuk annesi olarak okumaktan (tabii ki), yemek pişirmekten, dikiş dikmekten... ve bir biyografide yer alması uygun olmayan diğer aktivitelerden hoşlanıyor.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[r](#)

[Ücretsiz Kitap](#)

[Teklifi!](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Sonsöz](#)

[Ücretsiz Kitap Teklifi!](#)

[The Gentleman Courtesans](#)

[More by Victoria Vale Yazar](#)

[Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

